Alungă balaurii

EDITURA MIRON

Capitolul 1

Era monstruos de mare, suficient de imens ca să devoreze pe oricine şi orice în drumul său. Şi creştea din ce în ce. Era urît chiar şi pentru un balaur: solzii lui, acoperiţi cu mîzgă, aveau culoarea cenuşiu-verzuie a mucegaiului de pe pîine sau a mîlului de pe fundul unei mlaştini. Duhnea a pucioasă, a putreziciune şi a moarte. Numai ochii îi străluceau vii şi roşii, cu o foame lacomă. Nepăsător şi groaznic, prăda şi ucidea la întîmplare. Înainte, întîmplarea îl dusese mereu prin alte părţi. Acum, însă, o înşfăcase pe mica prinţesă, o făcuse prizoniera lui şi, nu peste multă vreme, avea să o distrugă...

Angela Newman închise casetofonul portabil.

Nu avea nici un rost, se gîndi ea. Nu putea să facă treabă atîta timp cît stătea aşteptînd în biroul acesta gol, decorat destul de simplu. Cuvintele acestea nu s-ar potrivi niciodată într-o poveste pentru copii. Şi nici schiţa în tuş de sub degetele ei. Mototoli, cu răutate, schiţa detestabilului balaur, ca şi cum, boţind monstrul de hîrtie, ar fi alungat, într-un fel, adevăratul balaur care îi inspirase această înfiorătoare poveste.

– Şi zici că tu eşti cea mai grozavă creatoare de poveşti pentru copii de pe aici? se întrebă ea cu voce tare, răspunzîndu-şi apoi cu autoironie.

– Citirea poveştii ăsteia i-ar da unui copil o insomnie, în final.

Final. Din nou cuvîntul ăsta. Le interzisese tuturor să-l pronunţe în prezenţa ei, dar ea însăşi nu reuşea să şi-l scoată întotdeauna din minte. *Final.* Cuvîntul însuşi era insidios şi urît, ca şi balaurul din povestea ei de coşmar. Janet fusese cea care folosise termenul, pentru prima oară, cînd o sunase ca să-i dea trista veste. Angela îşi aminti, cu acuitate, cum închisese telefonul şi apoi o sunase pe sora ei, absolut convinsă că telefonul fusese pentru altcineva, din partea altcuiva, despre cu totul altcineva. *Final* era un cuvînt care, pur şi simplu, nu i se putea aplica unui copil atît de drag ei, aşa cum era nepoţica ei, Liz, în vîrstă de numai

nouă ani. Pînă în urmă cu un an, cînd Janet se căsătorise cu căpitanul de armată Tom Lewis şi se mutase la unitatea acestuia din Coreea, Liz păruse că e sănătoasă.

Numai că nu era, cel puţin pe dinăuntru. Toţi doctorii din Coreea şi din Statele Unite fuseseră unanim de acord: Liz avea cancer. Ceea ce refuza Angela să accepte era ideea că fetiţa avea cancer în fază *finală. Final* însemna că nu mai era posibilă nici o speranţă. Angela nu crezuse niciodată în imposibilităţi. În urmă cu zece ani, cînd un incendiu distrusese tipografia care constituia afacerea familiei, răpindu-i pe părinţii lor şi pe primul soţ al lui Janet, Angela auzise foarte mult rostindu-se cuvîntul *imposibil.* Nimeni nu credea că o fată de optsprezece ani îşi putea termina liceul şi facultatea şi, în acelaşi timp, să-şi întreţină sora însărcinată şi să refacă şi afacerea familiei. Imposibil sau nu, Angela făcuse lucrurile astea şi, pînă azi, ca preşedintă a unei companii de tipografie şi editură şi ca unul din cei mai buni autori ai acesteia, foarte puţini oameni îi spuseseră că un anumit lucru e imposibil.

Zîmbi cu o hotărîre sumbră. Speranţa pentru Liz trebuia să fie pe undeva pe aproape, dacă nu în Coreea, atunci în Statele Unite. Şi, din moment ce Janet nu putea să aibă grijă, deopotrivă de

gemenii ei nou-născuţi şi de un copil bolnav, o preluase Angela pe Liz, cel puţin pentru moment. Şi totul părea să fie în regulă. Urmaseră toate instrucţiunile, chiar şi pe aceea de a o trimite pe Liz în tabăra de vară *Casa de los Niños,* special adaptată nevoilor copiilor cu boli incurabile. Însă fusese o greşeală. Ştiuse asta de la bun început. Liz nu trebuia dusă într-o tabără pentru copii care aveau să moară. Această idee îi fusese confirmată cînd Liz o sunase în timpul unei şedinţe de comitet executiv. Copilul plîngea atît de tare, încît abia mai putea să vorbească coerent. Angela ieşise ca o furtună din birou şi plecase cu maşina pe drumul de trei sute de kilometri, de la Los Angeles pînă la tabăra de vară *Casa de los Niños,* încălcînd toate limitele de viteză. Iar acum, tot ce ştia era că omul responsabil de aceste lucruri, consilierul executiv David Ortega, era prea ocupat ca să stea de vorbă cu ea.

Angela ridică privirea cu asprime cînd secretara lui Ortega ieşi – singură, observă ea – din sanctuarul consilierului.

– Îmi pare rău, domnişoară Newman. Femeia clătină din cap în semn de scuză. Domnul Ortega încă mai vorbeşte la telefon. Mi-e teamă că, doar dacă nu v-ar deranja să treceţi mai tîrziu, va trebui să aşteptaţi.

– Să aştept? Sări în picioare şi străbătu încăperea cu paşi hotărîţi. Dacă mai aştept mult aici, administraţia taberei ar putea să-mi ceară să plătesc chirie, şi pe bună dreptate! De fapt, dacă tot vorbim de administraţie, zise ea, aplecîndu-se ca o vulturoaică deasupra biroului şi înşfăcînd unul din pliantele publicitare ale taberei, arătaţi-mi doar unde-l găsesc pe cel care răspunde de personal şi nu va mai fi nevoie să vorbesc cu şeful dumitale.

Din punct de vedere emoţional, a-l da afară pe nemernic nu ar fi fost tot atît de satisfăcător ca a-i spune, pe şleau, ce mutră păduchioasă are, dar ar fi fost de ajuns. Nu avea de gînd să stea şi să aştepte aici toată ziua cînd, undeva afară, Liz avea nevoie de ea.

– De fapt, domnul Lamont se ocupă, personal, zise tînăra. Dar...

– Şi unde se află biroul dumnealui? îi tăie Angela vorba, vîrîndu-i o hartă sub nas.

– Păi, aici, zise aceasta, arătînd un punct de pe hartă. Dar nu este aici deocamdată. E în concediu, aşa că toate sarcinile dînsului revin celui de-al doilea administrator.

Parcă jucau „Cine ştie cîştigă".

– Cine este? întrebă Angela.

– Domnul Ortega.

Angela bătu zdravăn cu pumnul în masă, dar şi-l retrase repede cu un strigăt de durere. O agrafă de birou atîrna înfiptă în pielea ei, chiar sub degetul mic.

– Doamnă Newman? Doamnă Newman, vă simţiţi bine?

Întrebarea era plină de o îngrijorare neprefăcută, care o făcu totuşi pe Angela să simtă nevoia acută de a urla cu furie, în loc de răspuns. Bine? Dacă se simţea bine? Cum Dumnezeu să se simtă bine cînd nemilosul balaur o devora pe mica prinţesă, chiar în clipa în care ele stăteau de vorbă, iar un sadic temnicer îi zgîndărea rănile?

Strînse din dinţi, încercînd să-şi amintească faptul că nimic din toate astea nu era din vina secretarei.

– Mulţumesc, dar m-aş simţi mult mai bine dacă domnul consilier *ar termina de vorbit la telefon!* A stat închis acolo suficient ca să vorbească cu preşedintele Statelor Unite şi cu E.T.!

Angela îşi scoase agrafa din piele şi tamponă uşor sîngele care ţîşnea din mica rană.

Secretara tresări.

– Mai bine să vă aduc un pansament cu leucoplast.

– Chiar te rog, murmură Angela, în timp ce tînăra dispărea într-o încăpere alăturată. Şi nu te

grăbi prea tare, adăugă ea în sinea ei. În minte, îi năvăliră imagini ale lui Liz, întărindu-i hotărîrea: Liz plîngînd, în timp ce un bătrîn, de tip Sigmund Freud, cu ochii apoşi şi părul pus pe moaţe, discuta la telefon despre tehnicile de modificare comportamentală; Liz ghemuită undeva, singură şi speriată, în timp ce un psihiatru sadic...

Se ridică şi se îndreptă spre uşa închisă a biroului. Nu-şi petrecuse ultimele şase luni în luptă cu ostilitatea oficialilor guvernamentali, cu doctori înguşti la minte, cu formalităţile spitaliceşti şi cu disperarea, ca să fie învinsă de vreun clinician căpos, căruia nici nu îi păsa de necazurile pe care le produsese. O să-i pese lui, încă înainte de a termina ea cu el. O să-l facă ea să-i pese, sau o să-l îngroape în belele pînă la ochii lui miopi şi pînă în vîrful părului lui ondulat! Deschizînd brusc uşa, intră în biroul lui, cu nările dilatate, gata să arunce flăcări.

Consilierul David Ortega îşi folosea mîna liberă ca să-şi maseze ceafa, care îl durea îngrozitor. În cealaltă mînă ţinea receptorul telefonului. Era un subterfugiu. Persoana de la celălalt capăt al firului

închisese de un minut. Dacă i-ar mai fi rămas un dram de profesionalism, ar fi închis şi el şi i-ar fi spus lui Jane să lase să intre acea persoană care voia să-l vadă neapărat. O parte din slujba lui cerea să practice politica uşii deschise. Cu toate astea, pentru moment, nu voia să deschidă blestemata de uşă şi abandonase orice urmă de profesionalism, laolaltă cu puţina răbdare şi cu optimismul care îi mai rămăseseră.

Fusese o zi dificilă. Nu numai că trebuia să-şi vadă de îndatoririle zilnice, dar neglijase să-şi facă rapoartele zilnice în ultima săptămînă şi azi se văzuse nevoit să le facă pe toate, în stil maraton, altfel ar fi trebuit să dea socoteală directorului de program. Colac peste pupăză, îi căzuseră pe cap şi treburile lui Bob Lamont, aşa cum erau. Aşa că, pe lîngă ţinerea unui curs de orientare pentru nou-sosiţii în tabără, a unei mese rotunde pe tema morţii, mai trebuise să decidă şi dacă trebuia concediat un îngrijitor sau angajat un ajutor de bucătar. Sau era tocmai invers? Nu mai conta. Oricum, lăsase totul baltă de îndată ce primise telefonul pe care îl aştepta de la părinţii lui Scott.

Scott nu stătuse multă vreme în tabără, de fapt mai puţin de o săptămînă, dar atinsese o coardă sensibilă în inima lui David, şi acesta su-

ferise mult cînd fusese nevoit să-l trimită de urgenţă pe Scott la cel mai apropiat spital. Era doar o problemă te timp, David ştia asta. Toţi ştiuseră asta. Dar o amorţeală îngheţată pusese stăpînire pe el, după ce primise telefonul, şi nu se simţea în stare să-şi reia aerul profesional pentru persoana care îi sîcîia secretara. Mîine. O să vadă această persoană, mîine. Sau, şi mai bine, o s-o trimită omologului său feminin din tabără, Sylvia Krisik. Sylvia îi rămăsese datoare de cînd o acoperise de cîteva ori pentru nişte lipsuri. Apăsă pe un buton al telefonului şi aşteptă ca Jane, secretara lui, să-i răspundă. Poate că astea erau simptoamele de uzură în serviciu. Va trebui să-şi aducă aminte să citească din nou articolul pe tema asta, din jurnalul medical de săptămîna trecută. În situaţia lui, nu-şi putea permite să creadă în miracole imposibile, ca apoi să clacheze emoţional cînd acestea nu se îndeplineau.

– Nu e încă vremea de plecare, Jane, murmură el în receptor. Dacă ar fi ora plecării, acum aş fi în căsuţa mea, lîngă un pahar mare cu scotch...

Auzi paşi şi ridică privirea. Jane părea să-i fi citit gîndurile. Îi trebui doar o fracţiune de secundă ca să-şi dea seama că vîrtejul de furie, revărsat în biroul său, nu era Jane. Jane era efi-

cientă. Chiar mai mult: era nederanjantă. Îşi făcea treburile în linişte şi fără să-l deranjeze pe el de la treburile lui. Femeia, care stătea acum în faţa lui, ar fi fost foarte amuzantă dacă ar fi stat pe loc. Dar nu stătea. După ce trîntise uşa de perete, ceea ce avusese drept rezultat dărîmarea unui tablou, a două diplome şi a unui ghiveci cu flori, se îndreptase direct spre biroul lui sistematic organizat şi aruncase la pămînt toată munca făcută de el, în contul unei săptămîni întregi. Se mişca cu graţia şi iuţeala unei leoaice care îşi doboară prada, avînd, în acelaşi timp, întreaga subtilitate a unui vulcan în erupţie.

– Nu ştiu cine te crezi sau din ce cutie de scamator ţi-ai scos diploma, domnule, dar dacă mai încerci să suceşti, să răsuceşti sau să mutilezi psihicul nepoatei mele, îţi promit că eu, personal, am să-ţi rup diplomele în bucăţele şi o să ţi le servesc în loc de mic dejun!

Acesta a fost unul din puţinele momente din viaţa sa cînd totul părea că se petrece cu încetinitorul. O mulţime de rapoarte fîlfîiau prin aer şi poposeau la picioarele ei, iar un sector al creierului lui înregistră faptul că el trebuia să le adune pe toate, după aceea. Nu numai că nu va fi în confortabilul său fotoliu, la ora cinci şi cincisprezece minute, alături de un pahar mare de scotch,

dar va avea noroc dacă va ajunge în pat înainte de miezul nopţii. Cu toate acestea, era mai interesat să o privească pe ea decît să deplîngă catastrofa din birou.

Era frumoasă, deşi nu în sensul tradiţional al cuvîntului, mai ales dacă îţi plăcea genul de madonă. Chipul ei micuţ şi oval era shimonosit de crispare şi furie, ochii ei verzi şi scăpărători fiind reflectarea fidelă a sentimentelor care o frămîntau. Faţa îi era îmbujorată, dar el putea să vadă, totuşi, o puzderie de pistrui acolo unde tenul ei fusese sărutat de razele soarelui. Părul părea să-i fie o combinaţie ciudată de blond, roşu şi castaniu, şi arăta de parcă ar fi fost coafat într-un tunel pentru teste aerodinamice, buclele ei, tunse pînă la nivelul umerilor, formînd unghiuri ciudate. Costumul ei de culoarea untului arăta că era o femeie de afaceri şi totuşi materialul rigid, apretat, nu reuşea să-i ascundă feminitatea sau alura senzuală. Era genul minion, nu avea mai mult de un metru şi jumătate înălţime şi nici cincizeci de kilograme, cu tot cu geantă, dar era perfect proporţionată, cu un trup suplu şi atletic. Stătea uşor aplecată spre biroul lui, cu sînii împungînd prin materialul bluzei roz-pal şi cu mîinile în şolduri.

– Ei bine? îl interogă ea, nerăbdătoare. Ai de gînd să pui tîmpenia aia de receptor în furcă, sau

a prins rădăcini în capul tău?

O privi inexpresiv şi apoi, luminat de o bruscă înţelegere a situaţiei, puse receptorul la loc. La urma urmei, trebuia să-i fie recunoscător că îi oferise pretextul să o facă. Nu mai pusese receptorul jos de cînd sunaseră părinţii lui Scott. Se ridică de la birou şi înaintă prin mijlocul dezastrului, pînă la ea.

– Vă rog să-mi scuzaţi lipsa de politeţe, zise el sec. De obicei, secretara mea aşteaptă să termin de vorbit la telefon înainte de a trimite pe cineva să vorbească cu mine. Cred că de data asta a uitat.

– Nu a uitat deloc! Ea a ieşit afară, eu am intrat înăuntru. Dacă nu ar fi fost aşa, puteam să mai stau acolo pînă la paştele cailor! Angela se îndreptă spre el şi îl împunse în piept cu arătătorul. O, Doamne, era atît de înalt, se gîndi ea. Nu avea nici o importanţă. Avea de gînd să-l mai scurteze. Nu am timp să discut mărunţişuri. Mă numesc Angela Newman şi am venit să vorbesc cu dumneata despre purtarea dumitale lipsită de etică, să nu spun crudă, pe care ai avut-o faţă de nepoata mea, Liz Lewis.

Liz? David îşi scormoni memoria în căutarea unui chip pe care să-l asocieze cu numele. Vedea atît de mulţi copii care veneau în tabără, unii doar

pentru cîteva zile. Dumnezeu ştie că el făcea tot ce putea ca să-i cunoască pe toţi... Nu, se corectă singur. Făcea tot posibilul să le reţină numele. Nu încerca să-i cunoască mai bine. Pe Scott îl cunoscuse mult prea bine. Liz... Liz? Liz! Aha! În cele din urmă îi picase fisa. Elizabeth! Fetiţa care venise în urmă cu vreo două zile, cu cancer în fază finală. Cea care reuşise, pînă la urmă, să se împrietenească cu Scott şi care fusese atît de supărată că prietenul ei nu se va mai întoarce niciodată. Ar fi trebuit să-şi dea seama.

– Înţeleg de ce vă aflaţi aici. Ar fi trebuit să mă aştept la vizita dumneavoastră.

Întinse o mînă ca să o liniştească. Angela se retrase cu o smucitură, întrerupînd atingerea dintre ei, aproape instantaneu. Preţ de o clipă, cînd mîna lui se apropiase de braţul ei, simţise o tresărire surprinzătoare de... de *ceva,* un amestec de frig, fierbinţeală şi şoc electric laolaltă. Ridică ochii şi îl privi în faţă, pentru prima oară reuşind să-l vadă pe el, nu doar furia ei.

David îşi frecă palmele, mormăind ceva, şi se duse din nou la birou să ridice telefonul. Formă de două ori greşit interiorul uneia din vile, pînă să-l nimerească. Oare era un început de senilitate? Nu, nu putea fi în nici un caz vorba de senilitate. Impulsul de atracţie animalică, ce se ar-

cuise între el şi această femeie, îl zăpăcise pentru moment, dar asta nu avea nimic de a face cu senilitatea.

– Alo? Vila B? Sarah, aici e David Ortega. Eşti bună să o găseşti pe Elizabeth... ăăă, Liz Lewis, şi să o trimiţi la mine la birou? Avem o mică problemă care trebuie rezolvată.

Puse receptorul în furcă, îşi frecă din nou palmele una de alta şi se întoarse la „mica" lui „problemă". Privirea ei părea că vrea să-l străpungă şi, cu toată statura ei măruntă, el simţi că poate să-i facă mari necazuri.

– Nu arăţi ca Sigmund Freud.

David clătină din cap la auzul a ceea ce el percepu ca fiind o acuzaţie.

– Din fericire, nu. Tipul e mort de mai bine de patruzeci şi cinci de ani.

– Nu eşti nici bătrîn şi nici nu ai părul pus pe moaţe.

– Fac eforturi în direcţia asta. Se străduiesc să-şi adune gîndurile împrăştiate. Am numai trezeci şi cinci de ani. Ar trebui să mai îmi dai dumneata cîţiva.

Angela îl privi cu suspiciune.

– Dumneata eşti *într-adevăr* David Ortega, consilierul de aici, nu-i aşa? Vreau să spun că nu am trecut prin toate astea ca să stau de vorbă cu

vreun portar, sau altceva de genul ăsta.

Un portar?

– Cred că eu sînt consilierul, sau cel puţin asta eram azi-dimineaţă.

Găută prin rapoartele de activitate, risipite peste tot pe jos, punînd cîteva pe birou şi altele pe scaun. Undeva, probabil chiar printre ultimele, se afla raportul despre Elizabeth Lewis. Sigur că acum, cînd avea nevoie de el, nu îl găsea. Poate că portarul ar fi avut mai mult noroc.

– Doar dacă acesta nu este un coşmar, iar eu sînt, de fapt, cu totul altcineva.

N-avea noroc.

– O, nu. Nu vei scăpa aşa uşor.

Ea îi urmărise căutările pe covorul acoperit cu hîrtii, înlocuind, treptat, imaginea din închipuirea ei cu cea adevărată. Asta e problema cînd ai o imaginaţie prea bogată: nu te poţi niciodată baza pe acurateţea ei. Sigmund Freud şi părul lui buclat s-au întors, plini de aroganţă, în laboratorul imaginaţiei ei, laolaltă cu epitetele, *căpos, bătrîn* şi *miop*. David Ortega nu avea nimic în comun cu nici unul dintre ele şi nici cu vreunul din psihologii cu care se confruntase Angela din cauza problemelor lui Liz. Mai întîi că nu avea deloc un aer profesional. Trupul lui înalt şi bronzat era îmbrăcat în nişte blugi strîmţi şi decoloraţi, în picioare avea

nişte tenişi portocalii ridicoli şi purta un tricou pătat, cu marginile descusute, pe care se putea citi: *Vrei să te joci de-a doctorul? Eu am nevoie de practică.* Aşa cum era îmbrăcat, arăta mai degrabă ca unul din membrii acelor formaţii punk, după care era Liz atît de înnebunită. Bine, deci nu era căpos. Şi nici nu avea părul pus pe moaţe. Dimpotrivă, părul lui era des, de culoarea zibelinei, aspru şi lung de parcă drumul pînă la frizer ar fi fost ulimul pe lista lui de priorităţi. Şi, în fine, nu era miop. Era sigură că el putea să o vadă destul de bine. De fapt, se oprise din răscolitul hîrtiilor şi se uita la ea de parcă ar fi văzut un cobai interesant. Ochii îi erau de un albastru pătrunzător, iar privirea lui expresivă era ciudat de intimă.

– Îmi pare rău... Privi podeaua, ca şi cum s-ar fi aşteptat ca hîrtia să se ridice singură în aer. Se pare că nu găsesc dosarul lui Liz, dar îmi amintesc cîte ceva din el şi sînt sigur că îmi puteţi da toate detaliile pertinente înainte de sosirea ei.

Glasul lui era grav şi puţin răguşit, cam ca al ei după o răceală zdravănă. Suna mult mai bine venind de la el. O surprinse cu garda jos, făcînd-o să se simtă vulnerabilă şi stranie. Şi, totuşi, nu conta cum arăta el sau cum o făcea să se simtă. Important era cum o făcuse pe Liz să se simtă. Iar

Liz spusese că a făcut-o să plîngă.

– Singurul lucru pertinent pe care trebuie să-l ştii este că o iau pe Liz de aici chiar azi, înainte să-i mai poţi face alt rău. Ai idee ce mi-a spus azi-dimineaţă? Nici măcar nu putea oferi o explicaţie pentru că o înecau suspinele. Tot ce ştiu sigur este faptul că *dumneata* ai spus ceva care a rănit-o. Ochii ei de smarald îl fixau cu răceală. Iar eu m-am săturat de cei care o rănesc atîta vreme cît ea este în grija mea.

Ea era cea care o îngrijea pe Liz? O explicaţie cu privire la asta trebuia, cu siguranţă, să figureze în raportul pe care el tot nu îl găsise. O privi din nou.

– Dumneata ai grijă de Liz? (Unde naiba era raportul ăla?)

– De cînd i s-a pus diagnosticul. Glasul ei trădă un tremur uşor cînd începu să retrăiască ultimele cîteva luni. Sora mea, Janet, tocmai născuse gemeni şi nu putea călători, fără să mai pun la socoteală că ar fi trebuit să aibă grijă de doi nou-născuţi şi de un copil bolnav incurabil. De aceea mi-a încredinţat-o mie pe Liz. Eu trebuie să am grijă de ea...

Făcu trei sau patru paşi spre uşă, simţindu-se frustrată şi răvăşind iarăşi muntele de hîrtii. De ce îşi dădea atîta osteneală să se explice în faţa

cuiva prea ocupat să meargă în patru labe, ca să o asculte?

– Vă ascult. Îi citise clar expresia feţei în timp ce răscolea tot mai repede foile de hîrtie, aruncîndu-le la întîmplare în spatele lui sau pe birou. Doar că ascult şi caut în acelaşi timp. Vedeţi, ştiu sigur că am scris cîteva observaţii cînd am vorbit cu Liz. Dacă le-aş găsi... Se repezi asupra unui formular care semăna cu cel căutat. La naiba! Era alt formular. Dacă le-aş găsi, aţi înţelege ce am spus şi ce am încercat să fac.

– Tocmai asta este! Sînt sătulă, sătulă, sătulă, să aud că trebuie să înţeleg ce aţi *încercat* să faceţi cu toţii, cînd, după cîte văd, nimeni nu face altceva decît să o rănească. Şi să nu-mi spui că nu v-am dat o şansă. Am încercat! Cuvintele veneau de la sine, sentimentele ei fuseseră ascunse prea multă vreme ca să mai poată fi oprite, odată eliberate. Am urmat toate formalităţile. Ştiu pe numele mic pe fiecare oncolog, pe fiecare specialist în cancer din statul ăsta. Dulăpiorul meu cu medicamente a crescut la trei sertare, ba am umplut şi un dulap. Am suficiente chimicale în casă ca să fiu arestată pentru trafic masiv de droguri. Şi e de mirare că nu strălucesc şi eu în întuneric, după atîtea şedinţe de radioterapie pe care le-a suportat Liz. Îşi trecu o mînă prin păr, eliberîndu-şi fruntea

şi ochii plini de durere. Am fost la Los Angeles pentru acupunctură, în Mexic, pentru laetril, la biserică, pentru rugăciuni în grup, la vindecători paranormali, pentru leacuri mistice şi la alţi indivizi, pentru lucruri de care nici nu-mi mai amintesc. Şi, ştii, în toate astea eu nu am făcut altceva decît să stau deoparte şi să mă uit la ei cum o ciocănesc, cum o sondează, cum o examinează şi injectează, fără să încerc să-i opresc. Prinsă de şirul amintirilor, era doar vag conştientă că el renunţase să mai caute prin hîrtii şi că stătea acum în faţa ei, ascultînd cu atenţie fiecare cuvînt. Am urmat toate sfaturile, oricît de absurde. Cineva spunea că bolnavii de cancer nu trebuie să mănînce carne, chimicale sau hrană cu conservanţi, aşa că am arat curtea din faţa casei şi am trăit ca iepurii, hrănindu-ne cu lăptuci de casă, morcovi şi roşii. O lacrimă stingheră îi alunecă pe obraz. David încetă să mai gîndească asemenea unui psiholog şi începu să gîndească asemenea unui om, strîngînd-o în braţe, într-o încercare instinctivă de a o linişti cu atingerea lui. Am citit undeva că s-a descoperit că umorul are calităţi terapeutice în anumite cazuri. Rîse cu amărăciune şi îşi şterse lacrimile cu tricoul lui. Nu voi mai fi în stare în viaţa mea să mă mai uit la un film cu Stan şi Bran.

Tricoul lui era ud tot de lacrimile ei şi plin de dungi făcute de machiajul care se dizolvase în el, dar asta nu îl împiedica să o ţină şi mai strîns şi să o lase să vorbească. Doamne, simţea o empatie mult mai puternică faţă de frustrările ei decît ar fi fost ea în stare să creadă.

– Timp de cîteva luni a luat vitamine, cîntărind în total cît greutatea ei. Ai încercat vreodată să bei un cocktail de enzime digestive şi vitamine pisate? E dezgustător. Totul era atît de dezgustător – îşi încleştă pumnii în tricoul lui şi în pielea de dedesubt – şi complet lipsit de rezultate.

David înclină capul şi îl ţinu alături de al ei, fără să ia în seamă durerea fizică şi chiar psihică, pe care ea i-o produce. Ar fi strîns-o în braţe oricum. Nu putea să-i mai dea drumul.

– Ea a fost atît de curajoasă în toate aceste încercări. *Eu* sînt cea care se prăbuşeşte. Nu înţeleg de ce... de ce? Se trase puţin înapoi şi privi în sus spre el, căutînd răspunsuri, şi fu surprinsă să vadă că expresia feţei lui trăda o tulburare egală cu a ei. De ce? îl întrebă ea din nou, strîngînd mai multe întrebări într-una singură.

David îşi mişcă buzele încercînd să vorbească, voind să-i dea unul din răspunsurile standard învăţate în cei şase ani de cînd studia psihologia. Cuvintele i se opriră în gît. Gîndeşte, omule! se

admonestă el singur. Trebuia să-i spună ceva şi totuşi nu era în stare să-i ofere nişte platitudini.

– La naiba! mormăi el. Moartea lui Scott îl zdruncinase mai mult decît ar fi fost normal, făcîndu-l incapabil, pentru moment, să se obiectiveze suficient ca să o poată ajuta. Nu ştiu de ce, Angela. Îi şterse un pîrîiaş de machiaj şi lacrimi de pe obraz, atingîndu-i buzele tremurătoare cu palma. Aş vrea să am un răspuns pentru tine, dar nu am. Degetele lui rămaseră acolo unde se aflau şi trupul lui răspunse vieţii fierbinţi care palpita în ea.

Ea ridică, la rîndul ei, mîinile ca să-i atingă chipul, ochii ei reflectînd propria lui dorinţă primitivă de a îmbrăţişa viaţa, nu moartea. Gîndirea raţională şi logica rece nu puteau găsi nici un loc, în acele momente, în mintea lor.

Aplecîndu-se către ea, ignoră slabul avertisment ce răsună undeva, în străfundul conştiinţei sale, şi îşi apropie gura de a ei, lingîndu-i umezeala sărată a lacrimilor de pe buze.

Angela îi răspunse, convertind pasiunea furiei într-o altfel de pasiune. Trupurile lor deja se armonizau. Se apropiaseră şi mai mult decît înainte, motivaţia atingerii se schimbase. Braţele, care o legănaseră cu compasiune, acum o învăluiau posesiv, iar mîinile lui mai degrabă excitau în loc să calmeze.

Se agăţă de el cu disperare, încercînd să-i soarbă toată puterea în ea. El era un talisman împotriva a tot ceea ce însemna balaurul, un semn viu care să-i reamintească adevărata natură a lucrurilor. Trupul lui înalt şi musculos vibra de puterea vieţii. Sînii ei simţeau pulsaţia puternică şi constantă a inimii lui. Îi simţea pe obraz căldura trupului, adusă de respiraţia lui fierbinte. Şi îi simţea forţa virilă, aşa cum stătea lipit de ea, cu genunchii, pulpele şi coapsele lui tari. Dar, mai ales, ceea ce o atrăgea la el nu era ceea ce *simţea,* ci, dimpotrivă, ceea ce *nu* simţea. Nu exista în el nimic fragil, nu era nevoie să se retragă tot timpul, emoţional sau fizic, de teamă că i-ar picinui lui vreun rău.

După luni întregi, în care se ţinuse tare şi departe de toată lumea, era aproape înălţător să fie alături de cineva care dăruia şi primea cu o fervoare egală cu a ei.

Nu era singura care se simţea ameţită. David ridică o clipă capul, cu o expresie uimită, ca şi cum s-ar fi trezit dintr-un vis. Ceva din lumea exterioară penetrase în mintea sa copleşită şi îi captase atenţia. Dar ce anume?

În ochi îi apăru o scînteie de recunoaştere cînd bătaia din uşă se repetă, mai tare de data aceasta.

-- Doar o clipă, răspunse el intrusului înainte de

a privi din nou spre femeia din braţele sale. Răvăşită şi zguduită, faţa ei era brăzdată de lacrimi şi exprima probabil tot atîta confuzie ca şi a lui. E în regulă, şopti el. Îi luă o mînă în palmă şi i-o acoperi cu cealaltă.

În regulă? se întrebă Angela. Uau! Se întrebă dacă şi faţa ei arăta aceeaşi stranie combinaţie de consternare şi dorinţă ca a lui. Mai înainte, strigase şi plînsese împotriva lui; apoi trecuse în faza în care plîngea *după* el. Trebuie să recunoşti, îşi spuse ea, că ţi-a cam sărit ţandăra...

– Ce este, Jane? David se gîndi că vocea îi suna ca un chiţăit, amintindu-i de momentul în care îl prinsese tatăl său cu o prietenă în pat. Îşi stăpîni impulsul de a hohoti isteric. Angela Newman părea gata să aibă accese de isterie pentru amîndoi.

– Îmi pare rău că te deranjez, spuse Jane, de dincolo de uşă, dar este aici o fetiţă, Liz Lewis, care vrea să vorbească cu tine. Să o aduc înăuntru, sau să-i spun să mai aştepte?

– Liz! Angela făcu o mişcare impuslivă către uşă, dar nu ajunse prea departe.

– Stai. David o ţinu acolo unde se afla, la adăpostul braţelor lui, nevrînd să-i dea drumul din mai multe motive. Nu am timp să intru în detalii, dar Liz a avut cîteva zile foarte dificile. Cred că nu

vrei să te vadă decît în cea mai bună formă, da? Ţinînd-o încă de mînă se îndreptă spre birou şi luă nişte şerveţele. Haide, stai nemişcată. Îi curăţă faţa şi îi dădu părul din ochi, observîndu-i expresia nedumerită. Îţi voi explica mai tîrziu.

Adică mult mai tîrziu, cînd va fi în stare să vină cu o explicaţie care să-l mulţumească şi pe el.

În toţi anii în care studiase şi practicase psihologia, nu ajunsese niciodată aproape de violarea standardelor etice şi profesionale. Răsuflă adînc şi apăsă butonul interfonului. Fusese cît pe-aci, dacă nu să violeze etica profesională, cel puţin să o compromită. Oare el... Oare ea... Oare?

– Jane?

Unde naiba era Jane? Mai apăsă de cîteva ori butonul pînă să-şi aducă aminte că Jane nu era în biroul ei, ci chiar la uşă, aşteptînd răbdătoare răspunsul lui. O, Doamne, îşi pierde minţile de tot!

– Jane? Vrei să o pofteşti înăuntru pe Liz Lewis acum?

În cîteva clipe, o copiliţă fragilă, cu bucle gen Shirley Temple şi ochi verzi, imenşi, se năpusti înăuntru.

– Mătuşă Angela! Se aruncă direct în braţele Angelei şi începu să vorbească incredibil de repede: Sînt aşa de bucuroasă că eşti aici! Ştiam eu că ai să vii dacă te rog. I-am spus chiar şi

prietenei mele, Mildred, că ai să vii. Şi ea are leucemie, şi o să fim cele mai bune prietene. Îmi pare rău că te-am făcut să te îngrijorezi cînd am plîns la telefon de dimineaţă, dar îmi era aşa de dor de tine, şi fusese şi o zi proastă. Nu m-am putut abţine.

Angela răsuflă uşurată şi îi întoarse îmbrăţişarea cu un entuziasm stăpînit. Liz era bine. Orice ar fi făcut sau spus David Ortega, indiferent prin ce furtună emoţională ar fi trecut Liz de dimineaţă, acum, în mod clar, nu mai era supărată. Cu excepţia cearcănelor vinete de sub ochi şi a obrăjorilor supţi, arăta şi se purta ca oricare alt copil de nouă ani. Angela o mai îmbrăţişă o dată. Slavă Domnului! Încă mai ţineau balaurul la respect.

Liz se eliberă din strînsoarea Angelei şi fugi la David, care se aşezase la birou.

– Bună, Liz. Îşi puse cea mai profesională mască şi încercă să nu arate ca şi cum tocmai ar fi fost călcat de un camion. Bine că stătea jos. Nu crezi că ar fi bine să îi povestim mătuşii tale despre mica noastră discuţie de dimineaţă?

– Mda. Căpşorul ei cîrlionţat se mişcă în sus şi în jos, cu reală părere de rău. Promit că o s-o fac mai tîrziu. Dar acum aş vrea să-ţi spun că îmi pare rău că te-am băgat în bucluc. Am vorbit şi cu

Sylvia... Dădu din umeri, vinovată. Nu am fost supărată de-adevăratelea pe tine, ştii. Nu era vina ta că Scott a murit sau că mi-ai spus adevărul atunci cînd am întrebat – ridică din nou din umeri şi îşi studie picioarele – despre mine. Pur şi simplu mă supărasem pe lume. Nu ştii cum este?

David îşi frecă piciorul drept cu o mişcare inconştientă şi clătină din cap aprobator.

– Nici să nu te mai gîndeşti la asta. Ştiu. Şi mai ştiu că nu ai vrut să spui ce ai spus.

– O, dar chiar *am vrut* să spun o parte din tot ce am spus, partea mai frumoasă. Liz se întoarse, plină de speranţă, spre mătuşa ei. Atunci cînd am zis că vreau să vină mătuşa Angela să stea cu mine cît sînt aici, la *Casa de los Niños.* Se uită de la un adult la altul, cu inocenţă, fără să cunoască motivul care îi făcuse pe amîndoi să suspine simultan. Tu mi-ai spus – zise Liz privindu-l pe David – că, pentru mine, acum e momentul să mă simt cel mai bine şi că ai face orice ţi-ar sta în putere ca să mă distrez. Iar tu ai zis, adăugă ea, uitîndu-se rugătoare la Angela, că *nimic* nu e imposibil şi că ai face *orice* ca să-mi îndeplineşti dorinţele. Ei bine, eu nu vreau decît o favoare mică de tot. Vreau să rămînă cu mine mătuşa Angela, bine? Începu să-şi tîrască picioarele pe covor şi se uită peiziş la David cînd începu să

sune telefonul. Asta probabil că este Sylvia.

– Sylvia? repetară David şi Angela, ea din curiozitate, iar el, cu groază.

– Păăăăiii... zise Liz, în timp ce David se zgîia la telefon. Într-un fel, eu am şi vorbit cu Sylvia despre asta, iar ea a zis că o să vorbească astăzi cu directorul, iar cu tine şi cu mătuşa Angela diseară, la cină. A mai zis că o să te sune ca să stabiliţi detaliile.

– Minunat. David apucă receptorul de parcă ar fi ţinut în mînă un şarpe, în timp ce Angela rămăsese cu gura căscată la Liz.

Liz zîmbi cu o satisfacţie inocentă.

– Mă bucur că spui asta. Ca să spun drept, nu îmi făcusem prea mari griji în privinţa asta. Ştiam eu că nu puteţi să-mi daţi nici un motiv pentru care m-aţi refuza.

Capitolul 2

Amîndoi puteau să-i dea motive şi au şi făcut-o.

– Dar, prinţesa mea, eu am treabă.

Angela trecu în revistă argumentele pe care le mai folosise şi altă dată în faţa lui Liz.

– Dar poţi să-ţi scrii poveştile şi să desenezi ilustraţiile şi să le iei cu tine oriunde, contra-argumentă Liz. Poţi să iei cu tine peste tot caietul şi blocul de desen.

– Dar nu e vorba numai de scris, se opuse Angela. Ştii că mai am şi altele de făcut. Preşedintele unei companii de tipografie şi editură, chiar al uneia mai mici, aşa cum este a noastră, nu poate să-şi ia aşa, pur şi simplu, două săptămîni concediu.

– Dar tu eşti *preşedinta,* zise Liz. Iar mama are şi ea un cuvînt de spus în companie. Cine o să te concedieze?

Copilul ăsta ar fi avut un mare viitor ca avocată... dacă ar fi avut vreun viitor. În cele din urmă, Liz îi atinsese Angelei călcîiul lui Ahile.

– Ce e mai important pentru tine, întrebă ea, eu sau o slujbă nenorocită?

Să plece...? Să nu plece...?

David porni, pe drumul cel mai ocolit, de la biroul său pînă la cantina cu autoservire a taberei, unde, fără îndoială, Sylvia şi Angela îl aşteptau deja. În cele din urmă, acceptase cu reticenţă ca Angela să rămînă peste noapte. N-avea să-l convingă Sylvia să o lase să stea mai mult. La naiba, Sylvia cunoştea regulile. Doar ea contribuise la stabilirea lor. Numai că Liz era atît de convingătoare, atît de bolnavă, chiar dacă nu o arăta prea mult, încă, şi atît de hotărîtă să obţină un singur lucru: pe Angela.

El simpatiza ideea. Mai degrabă *empatiza* cu ea. Dar tot nu era posibil. Nu erau dotaţi cu facilităţi care să permită aşa ceva; programele lor

sociale nu erau proiectate să-i rezolve problemele ei; el nu era în stare să se ocupe... Ei bine, poate că tocmai asta era cleric ul.

Făcu o incursiune rapidă prin dormitorul băieţilor, sub pretextul că verifică dacă toţi copiii au plecat din vile şi s-au dus la cantină, dar, de fapt, îşi mai oferi nişte timp ca să-şi adune gîndurile înainte de cină. Sylvia avea un obicei nesuferit de a-i analiza fiecare gest şi cuvînt, iar el era foarte sigur că nu voia să o lase să-şi bage nasul prin gîndurile lui. Nici el însuşi nu era sigur că vrea să şi le analizeze. Adevărul era că se simţea format, echipat şi mai mult decît capabil să se ocupe singur de Angela Newman. În privinţa asta, nu era nici o problemă... doar reacţiile emoţionale îl îngrijorau. Trecuse mult vreme de cînd nu mai reacţionase în faţa unei femei, aşa cum reacţionase faţă de Angela. Femeile care existaseră nu demult în viaţa lui avuseseră o natură – cum să spunem mai politicos? – temporară. Erau femei din meseria lui, pe care le întîlnise la conferinţe de psihologie, femei care îşi controlau emoţiile la fel de bine ca pe propria lor viaţă socială sau ca pe propriile cariere bine planificate. Nu cunoştea nici una din ele care să-şi permită să se lase cuprinsă de un acces de furie, şi mai puţin să îi arunce pe jos hîrtiile de pe birou, ca apoi să i se arunce în

braţe, admiţîndu-şi deopotrivă slăbiciunea şi dorinţa. Mai rău, nu ştia pe nici una din ele care să dorească să se poarte aşa. Se simţea bine cu barierele pe care le ridicase şi nu îi plăcea ideea ca Angela Newman să le doboare şi să i le servească la micul dejun. Soluţia era simplă: ea va pleca, chiar dacă va trebui să facă apel la toate serviciile pe care i le datora Sylvia şi chiar să se îndatoreze el însuşi pînă peste cap. Pe lîngă asta, regulile erau reguli, nu fuseseră făcute să fie încălcate. Străduindu-se să se acomodeze cu acest tip de raţionament, intră în cantina zgomotoasă şi aglomerată, căutînd cu privirea pe la mesele lungi, stil picnic, o claie de păr ciufulit de vînt şi o pereche de nemaipomeniţi ochi verzi.

Angela stătea la o masă într-un colţ şi privea spre uşă, mulţumită că Liz şi prietenii ei făceau să pară mai puţin bătătoare la ochi răspunsurile ei evazive la întrebările Sylviei. Încuviinţa din cap, politicoasă, şi mormăia ceva nedesluşit în timp ce Sylvia încerca să comunice cu ea peste zgomotul asurzitor, în mijlocul unei mări de codiţe şi eşarfe. Unde o fi el? Nu exista nici un motiv logic pentru care ar fi trebuit să-i pese unde se găsea el, dar gîndul ăsta nu îi slăbi deloc curiozitatea. Se întîmplase ceva între ei doi, un lucru pe care ar fi fost în stare să-l atribuie labilităţii ei emoţionale,

dacă nu ar fi existat starea de spirit care o cuprindea numai la gîndul că îl va revedea.

– Oh, ce nebunie! Îşi luă privirea de la uşă şi murmură ca pentru sine: Dacă ar fi arătat *într-adevăr* ca Sigmund Freud, nu te-ai mai simţi aşa, nu?

– Iartă-mă. Sylvia ridică glasul ca să se poată face auzită peste zarva fetiţelor gureşe. Nu am auzit ce ai spus.

Foarte bine. Angela o aşează mai bine pe Liz în poala ei şi se înclină către psihologă. Sylvia Krisik, o femeie îndesată, rotundă şi pufoasă ca o gogoaşă, cu o înfăţişare blîndă şi cordială, îţi dădea la început impresia unui Moş Crăciun de ciocolată. Însă, dincolo de privirea ei prietenoasă, i se putea citi în ochii căprui o acută percepţie a lucrurilor, iar Angela era sigură că aceşti ochi o scrutau şi o cîntăreau cu atenţie. Nu voia şi nu îşi putea permite să pară împrăştiată, cu gîndurile aiurea.

– Ziceam... ăăă... că am fost surprinsă să descopăr cît de mult seamănă locul acesta cu o tabără normală, oarecare, exact ca una în care am fost eu cînd aveam zece ani.

Privi spre masa unor băieţi, de cealaltă parte a încăperii. Luptîndu-se să prindă cele mai bune bucăţi, păreau să fi uitat, cel puţin pentru mo-

ment, de bolile lor.

– Oarecare, zici? întrebă Sylvia, mîngîindu-şi gînditoare bărbia dublă şi privind-o atent pe tînăra femeie.

– Mă rog, *există* şi diferenţe...

Angela îi privi din nou pe băieţi, din care unii se distrau făcînd cocoloaşe de piure de cartofi. Doi erau în scaune cu rotile, în timp ce alţii aveau capetele complet lipsite de păr, ca nişte pepeni. Făcînd însă abstracţie de aceste deosebiri fizice, se purtau ca nişte băieţei obişnuiţi.

– Sînt sigură că se bat cu perne, că pun găleţi cu apă deasupra uşii şi broaşte în fructieră. O strînse mai tare în braţe pe Liz, care chicotea. Ideile pe care le auzi rostite la această masă sînt strict tabu, pupăză mică.

Liz îşi înăbuşi hohotele de rîs, iar prietenele ei îşi ascunseră feţele în pumni.

– Să nu-mi spui că aţi pus deja broaşte în fructieră!

– Nu, zise Liz, dar, cînd Sylvia ridică dintr-o sprînceană, se grăbi să adauge: Dar ele au încercat un truc mai vechi.

Sylvia zîmbi.

– Au încercat şmecheria cu laxativul pus în prăjitura negresă. Din fericire eu nu mănînc negrese făcute de fetiţe şmechere. Îi făcu Angelei cu

ochiul şi inculpatele izbucniră în hohote de rîs. Ciupind-o pe una dintre ele de bărbie, le uşui ca pe un stol de porumbei gălăgioşi, apoi îşi îndreptă toată atenţia către musafira ei. Îmi pare bine că poţi vedea aspectele pozitive şi negative, deopotrivă, la aceşti copii şi în tabăra noastră. Mulţi oameni nu sînt în stare de aşa ceva.

– Asta înseamnă că ai de gînd să sprijini ideea şederii mele aici pentru o perioadă?

– Cînd ajungi la vîrsta mea, înveţi din experienţă, de obicei, că e frustrant, dacă nu chiar lipsit de sens, să lupţi împotriva inevitabilului. Sylvia arătă cu capul ei negru şi creţ către uşă, privind-o cu căldură pe Angela. Mi-e teamă că prietenul meu e destul de tînăr, ca să se afle într-o permanentă stare de frustrare.

Ar fi putut să jure că Sylvia nu se uitase direct către uşă, dar iată-l într-adevăr, pe domnul Frustrare în persoană, expresia sa îndreptăţind o asemenea poreclă. Buzele, care le mîngîiaseră atît de dulce pe ale ei, erau strînse acum într-o linie subţire. Ochii albaştri, care adunaseră în ei atîta empatie, erau acuma inexpresivi, întreaga lui expresie arăta o neclintire rece. Mergea ţeapăn, ca şi cum ar fi fost esenţial să se controleze. Cu paşii săi largi ar fi ajuns la ele în cîteva secunde, dacă nu ar fi fost grupul de băieţi stropiţi peste tot cu

mîncare, ce îi tăiaseră calea, şi cele trei lucrătoare de la cantină care veniseră imediat în urma lor. A durat cîtva timp pînă să se poată elibera din îmbrăţişările lor şi, cînd reuşi în cele din urmă, tricoul său cu *Vrei să te joci de-a doctorul?* se pricopsise cu cîteva noi pete.

– Zău, David... zise Sylvia oferindu-i un scaun. Voi fi fericită cînd o să-ţi dai doctoratul acela. Tricoul tău e dezgustător.

Colţul gurii îi tresări şi se apucă să-şi şteargă tricoul cu un şervet. Nu putea să facă pe durul cu hainele pline de piure.

– Nu e vina tricoului. M-au umplut de jeg.

– Bucătarul nu ar aprecia felul acesta de descriere, îl necăji Sylvia.

– Bucătarul, pentru cultura ta generală, cinează la restaurantul *Jack-in-the-Box,* în Ramona.

Înmuie şervetul într-un pahar cu apă şi adăugă o pată de umezeală celorlalte pete.

– Ramona? Angela îi vorbea pentru prima oară după episodul de la amiază, iar glasul ei suna puţin cam prea ascuţit. Nu e orăşelul prin care am trecut cînd am venit aici?

– E unul şi acelaşi.

Ridică ochii să o privească şi un canal de comunicare nonverbală se stabili imediat între ei.

– E un orăşel drăguţ. Sylvia se uită la amîndoi,

cu un interes profesional. Acum că Angela va sta aici vreo două săptămîni, poate o iei în oraş să-i arăţi împrejurimile.

– Nu prea sînt multe de văzut în Ramona, pentru cineva obişnuit să trăiască la Los Angeles... Se blocă la mijlocul frazei. Acum că domnişoara Newman o să *ce?*

– O să stea, răspunse Angela, cu siguranţă, dorindu-şi ca vocea să-i sune cît mai fermă.

David îi adresă, dintr-o privire, un „ajutor!" Sylviei, care zîmbea satisfăcută ca o pisică pe un vas de pescuit, în plin sezon. Nu o să-mi fie de nici un ajutor, se gîndi el.

– Nu ştiu dacă e chiar aşa de bună ideea de a rămîne aici, zise David. Avem nişte reguli care se opun ca rudele să stea cu copiii. Nu avem atîta loc disponibil ca orice mamă, tată, unchi sau mătuşă să vină şi să ia patul unui posibil pacient. Nu v-ar plăcea una ca asta.

– Sigur că nu, spuse Angela. De aceea am de gînd să mă întorc în oraş şi să-mi cumpăr un sac de dormit. Pot să dorm pe jos, în dormitorul lui Liz. Am vorbit deja cu celelalte fete şi ele nu se supără.

Sigur că nu se supără. Ce motiv ar avea să se supere? Nici el nu s-ar fi supărat ca ea să vină să doarmă la el în dormitor, dar existau nişte reguli.

– Bănuiesc că aţi putea să procedaţi astfel, fu el de acord. Dar mai trebuie să ne gîndim şi la asigurare. Nu sîntem asiguraţi pentru şederile prelungite ale adulţilor, nu-i aşa, Sylvia?

– Nici asta nu este o problemă, răspunse Angela. Pot semna o declaraţie de renunţare la orice pretenţii, sau să depun un cec, sau... sau... orice altceva. Nu vreau ca asta să fie o problemă.

– Am avut deja grijă de asta, interveni Sylvia, liniştită. Am vorbit cu directorul, în după-amiaza asta, iar el a spus că putem accepta varianta cu declaraţia de renunţare.

Ce mai ajutor! se gîndi David. Avea să-i spună el cîteva Sylviei, de îndată ce îşi va fi dat seama de ce îi făcea una ca asta.

– Nu prea avem ce oferi în materie de distracţii pentru adulţi, o atenţionă el pe Angela. Noi sîntem profilaţi pe copii. Te vei plictisi de moarte în mai puţin de douăzeci şi patru de ore.

– Domnule Ortega, nu cred că m-am plîns vreodată de plictiseală. Şi dacă am făcut-o cîndva, acum nu o mai fac. Îmi păstrez lacrimile pentru lucruri mai serioase. Nu mă distrează jocurile adulţilor. Nici nu mă pricep la ele. Îmi prieşte mai degrabă genul de distracţie simplă care se practică aici. Nu uita, îmi cîştig existenţa, scriind poveşti pentru copii, şi îmi place munca mea.

– Noi nu trăim într-o lume de basm, domnişoară Newman. Părea că uitase complet de prezenţa Sylviei. Trebuie să ne confruntăm cu realitatea, fie că ne place sau nu. Cred că o să vă simţiţi cam stingheră.

– Locul meu este lîngă Liz, pînă ce starea ei se va îmbunătăţi.

N-avea să-l lase să o intimideze. Nici măcar nu ştia de ce făcea el una ca asta. Oare mai era încă supărat pentru că-i risipise hîrţogăraia? Sau motivul era chiar ea? Chiar de la prima lor întîlnire, ieşiseră scîntei. Şi, totuşi, ar fi putut să jure că nu erau scîntei de furie... cel puţin nu din partea ei.

– Pînă cînd Liz se va simţi *mai bine?*

El căută sprijin, din privire, la Sylvia. Aceasta se uita la amîndoi cu nedisimulată curiozitate, dar nu părea deloc interesată să-l ajute pe David.

– Domnişoară Newman, Angela, spuse el, dregîndu-şi glasul. Asta era partea care îi displăcea cel mai multă: să-i convingă pe părinţi că au un copil bolnav incurabil. Am văzut fişa medicală a lui Liz. Adică, nu cred că trebuie să vă puneţi prea mari speranţe în... Hotărîrea încăpăţînată de pe chipul ei nici nu se clinti. Unele lucruri sînt imposibile, zise el.

Din nou cuvîntul acela.

– Nu şi pentru mine, zise ea, simplu. Şi nici

pentru Liz, cel puţin nu atîta vreme cît sînt eu aici.

Ea credea în asta. Se vedea clar.

– Unele lucruri sînt imposibile, repetă el.

– Nu pentru mine şi Liz. Nu voia să creadă în ceea ce era mai-rău. Cînd aveam optsprezece ani, un foc groaznic a mistuit tipografia părinţilor mei, mi-au ucis părinţii şi pe tatăl lui Liz, distrugînd pur şi simplu totul. Janet, mama lui Liz, era gravidă. Nu putea să muncească. Avea o sănătate şubredă. Toată lumea mi-a spus că era o situaţie imposibilă. Ridică fruntea, sfidător. Pur şi simplu, urăsc acest cuvînt. Mi-am terminat liceul şi m-am angajat în două locuri. Începusem colegiul şi lucram deja în trei locuri. Încetul cu încetul, după ce s-a născut Liz, Janet şi cu mine am început să repunem pe picioare afacerea cu tipografia. Am terminat şi colegiul. Afacerea a crescut şi s-a extins. Janet a început să scrie poveşti pentru copii, aşa cum îşi dorise întotdeauna. Eu i le ilustram, apoi am început să scriu şi eu cîteva povestiri. Era uşor avînd-o pe Liz în preajmă, pentru inspiraţie. De fiecare dată cînd inventam o nouă poveste de spus seara la culcare, o şi puneam pe hîrtie. Se legau una de alta şi am început să le tipărim şi să le distribuim în număr limitat, pe la magazinele locale, apoi magazinelor mari. Astăzi, eu şi cu Janet avem o afacere de-

spre care toată lumea ne spusese că este o imposibilitate. Se sprijini cu braţele de masă şi îl înfruntă. Nu mai cred în lucruri imposibile. Ceea ce văd aici nu face decît să mă întărească în hotărîrea de a rămîne aici, cu Liz. N-aş vrea să creadă şi ea că există lucruri imposibile.

– Sylvia... Voia să-şi atragă colega în discuţie. Avea nevoie de sprijinul ei. Nimeni nu pleda pentru a le spune copiilor bolnavi în ultimul grad că vor muri, dar, în acelaşi timp, trebuia să fii cinstit cu ei atunci cînd îţi puneau întrebări. Sylvia, tu ce crezi despre toate astea?

Se gîndea ea la ceva. Putea să vadă de-a dreptul cum se mişcau rotiţele.

– Ce cred eu? zise ea chicotind şi, îndepărtîndu-şi talia amplă de marginea mesei, se ridică să plece. Cred că sînt surprinsă că m-ai întrebat ce cred, din moment ce, pentru nu ştiu ce motiv, ai tu însuţi nişte opinii atît de bine formate.

– Sylvia, zise el pe un ton de avertisment.

– O, şi mai cred că cine e destul de hotărît să ofere directorului şase cutii cu cărţi pentru copii, muncă voluntară gratuită, timp de două săptămîni, şi o donaţie considerabilă pentru programul nostru, este, probabil, suficient de hotărît ca să realizeze ceea ce şi-a propus, orice ar spune alţii. Doar nu făcuse Angela una ca asta! David se uită

la o Angela mulţumită. Ba da, Angela o făcuse. Îl mituise pe director. În afară de asta, mai spuse Sylvia, cred că, din moment ce Liz este mai mult pacienta ta decît a mea, ar trebui să capitulezi elegant, să o iei pe Angela sub aripa ta protectoare şi să-i arăţi împrejurimile. Sub aripa lui? N-ar fi mai bine pe genunchi? Şi, nu în ultimul rînd, cred că voi doi ar trebui să găsiţi un locşor drăguţ, liniştit şi retras, unde să vă rezolvaţi... hm, divergenţele. Zîmbi. Altminteri, oamenii vor începe să-şi pună o mulţime de întrebări.

Of, la naiba! Faptul că Sylvia era cu ochii pe el şi pe Angela însemna că nu va mai putea rosti nici măcar o vorbă care să nu fie analizată.

– Cred că este timpul să spui noapte bună, Sylvia.

– Noapte bună, Angela! Rîsul ei răsună puternic, din toată inima. Şi, noapte bună, David. Îi întinse mîna Angelei, care i-o strînse cu căldură. Cred că vor fi două săptămîni *foarte* interesante, adăugă Sylvia.

David îşi masă tîmplele după ce se asigură că ea se întorsese cu spatele şi făcu tot posibilul să-i ignore pe cei doi adolescenţi care descoperiseră prezenţa Angelei. Cineva, acolo sus, nu-l iubea.

– Sal'tare, doctore. Un băiat slab ca o scîndură, cu părul tuns scurt şi roşcat ca un morcov,

puse o mînă pe umărul stîng al lui David. Ce mai faci?

– Înnebunesc, Eric. Şi, dacă nu te superi, aş prefera să o fac în linişte.

– Da' nu poţi să faci asta, doctore.

Un alt băiat, de vreo şaisprezece ani, se sprijini de celălalt umăr al lui David, lovind de masă o pereche de cîrje.

– Doctorii n-au voie s-o ia razna. În afară de asta, tu nu ai cancer, aşa că ce motiv ai să înnebuneşti?

David privi chipul amuzat al Angelei. Dacă nu îşi dădeau seama singuri, el n-avea de gînd să le explice.

– Ţi-a trecut vreodată prin minte că aş putea să înnebunesc deoarece, se pare, nu pot să-mi ţin tricoul curat, în grădina asta zoologică?

Îşi scuturâ de pe umăr firimiturile de prăjitură cu care îl umpluse Eric.

– Nu. Eric îl trase de tricou. Tricoul ăsta are caracter. Eu chiar l-aş purta!

– Nici n-ai şti ce să faci cu el dacă l-ai avea, rîse de el prietenul lui. E un tricou cu *Vrei să te joci de-a doctorul.* Pun pariu că nici nu ştii ce înseamnă.

– Ba ştiu.

– Ba nu ştii.

– Aş putea să iau oricînd lecţii de la doctor. Eric se hlizi către Angela. Cred că el are ceva practică la activ, aşa-i, doctore?

Se aplecă spre Angela şi clipi des cu genele lui de adolescent.

Angela îşi muşcă limba ca să nu izbucnească în rîs. Băieţi. Adolescenţi normali, cu mult prea mulţi hormoni ca să le facă şi bine.

– Deci, cine-i dulceaţa? îl întrebă Eric, conspirativ, pe David. Una din noile fete de la bucătărie, sau e gagica ta?

David slăbi strînsoarea gulerului lui Eric.

– Nick? Luă cîrlele şi le propti la subsuorile băieţilor. De ce nu-l iei pe Eric de aici, să-l duci la telefon şi să o sune pe maică-sa? Spune-i să-i cumpere alţi pantaloni scurţi. Ăştia sînt prea mici şi au început să-l strîngă.

– Bine, doctore. Nick zîmbi şi îl înghionti pe Eric, care ieşise din raza de acţiune a lui David. Hai să mergem, amice. Evident, doctorul are alte planuri.

Paharul mare de scotch din intimitatea camerei sale îl atrăgea din ce în ce mai mult. Îi oferi Angelei un zîmbet de scuză şi o ramură de măslin.

– Nu te-ar interesa nişte fripturi în sînge, departe de casa asta de nebuni, ce zici? Nu pot să-ţi promit altceva mai sofisticat, dar sînt sigur că

frigiderul meu poate oferi nişte chestii care să meargă mai bine la fripturile respective decît asta, zise el aruncînd, cu un bobîrnac, un cocoloş de piure de pe tricou. În afară de asta, aşa cum a spus şi Sylvia, avem nevoie de un loc mai liniştit unde să vorbim. Cred că îţi sînt dator nişte explicaţii.

Angela ezită. De ce avea oare sentimentul clar că ar fi mai puţin periculos să-l vadă în toane rele decît în toane bune? Şi de ce, de ce nu arăta şi el măcar pe departe ca Sigmund cel Sigur?

– Se exagerează mult în privinţa reputaţiei mele, te asigur. Îi aruncă un zîmbet promiţător. Nu m-am mai jucat de-a doctorul de cînd au venit în tabără gemenele Thompson.

Gemenele Thompson? În minte îi apărură imagini cu două Miss America, gemene, jucîndu-se de-a doctorul cu David Ortega, şi obrajii i se împurpurară. În ce belea intrase!

– Gemenele aveau opt ani, eu aveam nouă, şi le-am bandajat păpuşile cu jumătate de rolă de leucoplast şi o cutie de tampoane chirurgicale. În privire îi apăru o sclipire de amuzament cînd îi văzu faţa roşie. Cred că scrii nişte poveşti foarte interesante. N-aş îndrăzni să mă iau la întrecere cu imaginaţia ta.

Oare psihologii mai făceau şi altceva în afară

de jocul ăsta cu minţile oamenilor? Aruncă o privire spre trupul mult prea masculin şi ispititor al lui David. Pe de altă parte, poate că s-ar simţi mai în siguranţă dacă el şi-ar limita interesul la acea porţiune din anatomia ei, situată deasupra gîtului.

– Fripturi zici? Poate că ar fi mai bine să o caut pe Liz şi să văd dacă nu vrea să vină şi ea cu noi.

– Eu cred că... Se întinse să o prindă de încheietura mîiniii, şi simţi acelaşi val de energie ca şi prima oară cînd o atinsese. Îi dădu drumul imediat. Doar nu fugea nicăieri. De fapt, părea că încremenise pe scaunul ei. Cred că unele lucruri se desfăşoară mai bine în absenţa copiilor, zise el, cu blîndeţe. În afară de asta, Liz a plecat cu prietenele ei la centrul de distracţii. Dacă vrei, ne putem opri acolo cînd facem turul taberei şi îi spui unde o să te afli.

Ea îşi retrase mîna cît mai departe de degetele lui, primejdios de apropiate de ale ei, şi încuviinţă. Să-i spună lui Liz unde este? Într-o mare belea, acolo era, şi nu credea că Liz va fi în stare să o ajute să iasă din ea.

– Deci, cît de mare este tabăra voastră? întrebă ea cînd ieşiră din cantină.

– Nu prea mare ca întindere. Preluă subiectul, bucuros că avea ceva banal despre care să discute. Dar încercăm să le oferim copiilor tot ce

şi-ar putea dori, ca într-o tabără tradiţională. Avem şi cai, unii blînzi de tot, şi terenuri de echitaţie. Avem şi lacul, desigur, cu bărci, locuri pentru pescuit şi înot. Avem şi centrul de distracţii. Cred că ne vom opri acolo, mai întîi. Are mese de biliard, o mulţime de jocuri video, ping-pong, o cameră de lectură, cîteva canale de televiziune, unul sau două computere, aproape toate fiind donaţii ale celor care au avut copii aici, la un moment dat.

Se opri. Trăncănea ca o moară stricată. Ce naiba se întîmplă cu el?

– Ştii, aveam de gînd să donez cărţile şi banii încă înainte de a şti că Liz vrea să rămîn cu ea. Nu ştia de ce era atît de important ca el să o creadă, dar era cu siguranţă important. Îmi place să rezolv lucrurile în felul meu şi sînt dispusă să fac orice ca ele să iasă aşa cum vreau. Dar aş fi făcut donaţia chiar dacă directorul mi-ar fi refuzat cererea.

– Te cred. O credea. Oricine se pricepea cît de cît la oameni, putea să vadă că era cinstită, bună, atentă, sensibilă, frumoasă, demnă de a fi dorită şi... Şi dacă ar rămîne, ar fi al naibii de dificil pentru el. Dar tot mai cred că nu te-ai gîndit suficient cînd ai făcut pasul ăsta.

– Nu înţeleg cum poţi să spui una ca asta. Nu

voia să se certe cu el. Voia doar să... Nici nu se mai gîndi mai departe. De acum, şederea ei cu Liz avea prioritate absolută. Ştiu în ce am intrat.

Oare ştia şi în ce era interesat David Ortega?

– Ştii? zise el ca un ecou al gîndurilor ei. M-aş mira.

– Unde mergem? întrebă ea cînd el ieşi de pe alee, conducînd-o în direcţia opusă celei arătate de indicatorul *Spre centrul de distracţii.*

– Într-un loc pe care oricine de aici îl vede, mai devreme sau mai tîrziu. Se strecură cu uşurinţă pe o cărare întunecoasă, ca şi cum ar fi cunoscut-o foarte bine. Cred că e important să vezi ceva pe care, oricum, îl vei vedea; s-ar putea să-ţi afecteze hotărîrea de a sta.

I se zbîrli părul pe ceafă şi aproape că auzi în urechi răgetul balaurului.

– David, nu cred că vreau să merg acolo.

Se trase înapoi cînd se apropiară de un grup de clădiri.

– Nimeni nu vrea să meargă acolo, răspunse el, sumbru. Dacă rămîi, nu vei avea de ales.

– Ce este acolo? zise ea, ezitînd în uşă.

Era un spital, un minispital complet, cu doctori şi asistente, cu aparatură ultramodernă – plus mirosul pe care îl simţea tot timpul în nări de cînd se afla împreună cu Liz. Spitalul era tăcut, nemişcat,

alb ca zăpada.

Unul dintre doctori ridică privirea şi veni să-i întîmpine cînd intrară.

– Bună, David. Trecu o diagramă în mîna stîngă şi cu dreapta îl prinse pe David de umăr. Îmi pare rău de Scott. Îmi era tare drag băieţelul ăla. Ştiu că şi tu ţineai la el.

– Te-au sunat părinţii lui? Glasul lui David suna dogit, ca şi cum ar fi vorbit o maşină, nu un om.

– Nu. Am sunat la spital şi am vorbit cu specialistul de serviciu. Mărturisesc că... Privi într-o parte, găsind se pare ceva de mare interes într-un colţ îndepărtat, care îl oprise să termine ce avea de spus. Îţi vine tare greu cîteodată. Deci, ce te aduce aici în seara asta? Te simţi bine, nu?

– Da, bine. David clătină din cap, înţelegător. M-am gîndit numai să trec şi să salut pe unii dintre copii. Am adus şi o prietenă. O împinse în faţă pe Angela şi îi făcu semn cu capul spre doctor. Angela, el este doctorul Sam.

Angela făcu cîţiva paşi înainte, care voiau parcă să se întoarcă şi să o ducă departe de bîrlogul balaurului.

– Încîntată să vă cunosc, spuse ea strîngînd mîna lui Sam.

– Nu mai puţin. Aş sta mai mult de vorbă cu voi, dar am de verificat o analiză a sîngelui şi nişte

părinţi nerăbdători, cu care trebuie să vorbesc. Ne vedem mai tîrziu.

Îşi luară rămas bun şi David o trase de mînă.

– Haide, zise el. Trebuie să văd doi copii.

– Aşteaptă un pic. Îşi simţea inima bătînd să-i spargă pieptul, afirmîndu-şi forţa vitală. Nu poţi să aştepţi pînă mîine? N-ai putea să-i vezi atunci?

– Unul dintre ei s-ar putea să nu mai fie aici mîine, fu răspunsul lui. Celălalt, Billy, vrea să mă vadă în seara asta.

Intră repede într-o cameră slab luminată.

– Hai noroc, Benjy. David se aplecă peste marginea patului de spital şi ciufuli un căpşor blond. Cum mai stai cu durerile de cap?

– Bine, doctore. Mi-au schimbat din nou doctoriile şi mi-a trecut. Vocea micuţului suna strident, ca un chiţăit. Crezi că mă vor lăsa să ies mîine ca să joc fotbal, dacă le spun că nu mă mai doare?

– Nu ştiu ce să-ţi spun despre mîine, amice, răspunse David, cu blîndeţe. Sînt convins că tu te vei simţi bine, dar cam stă a ploaie. De fapt, s-ar putea chiar să amînăm meciul pentru cîteva zile.

Angela se întinse şi trase mai bine draperiile, ca nici una din razele strălucitorului apus de soare să nu pătrundă în încăpere.

– Dar pînă atunci o să fiu şi eu în stare să joc,

nu-i aşa? întrebă Benjy, plin de speranţă.

– Sigur că da. Chiar dacă va trebui ca antrenorul să vină şi să te răpească.

Benjy chicoti.

– Ai putea să dai de necaz pentru asta, domnule antrenor.

– Mda, zise David, rîzînd şi el. Dar ar fi un necaz şi mai mare dacă cel mai bun înaintaş al meu nu ar putea juca. Aşa că să faci bine şi să te pui pe picioare, da?

– Aşa am să fac, zise Benjy închizînd ochii strîns. Promit.

– Pot să mai fac ceva pentru tine, înainte să plec?

– Da, făcu Benjy deschizînd un ochi. Ai putea să aprinzi toate luminile şi să spargi comutatorul, ca să nu le mai poată stinge nimeni.

– Să-l sparg? întrebă David. Dar Benjy, dacă eu stric comutatorul, va trebui să dormi toată noaptea cu lumina aprinsă. E cam greu să dormi, prietene, cu lumina bătîndu-ţi în ochi.

– Nu şi pentru mine, îl contrazise Benjy. Nu-mi place să dorm pe întuneric. Odată m-am trezit şi era întuneric şi era noapte şi nu auzeam nimic şi am crezut că am murit şi nu mi-a spus nimeni. Abia spre dimineaţă a venit cineva la mine. Ridică uşor din umerii lui fragili ca nişte aripioare. Dacă e

lumină, pot să mă uit în preajmă şi să văd dacă mai trăiesc.

Angela nu îşi putu stăpîni un fior cînd balaurul urlă undeva foarte aproape, în imaginaţia ei. Făcu un pas înainte şi se aplecă între David şi Benjy.

– Bună, Benjy. Mă cheamă Angela şi am venit să te văd pentru ceva foarte, foarte deosebit.

David se uită la ea nesigur. Ce voia să facă?

– Chiar mă întrebam ce este cu tine, spuse băieţelul. Nu te-am mai văzut pînă acum, şi nici nu arăţi ca o doctoriţă, nici ca o asistentă sau altceva de genul ăsta.

– Nu, zise ea înghiţind un nod greu. Nu sînt nici doctoriţă, nici asistentă, dar, ca şi ele, am venit să te ajut. E vorba de ceea ce spuneai că te îngrijorează. Am o soluţie, ceva care îţi va risipi toate grijile. Vrei să asculţi despre ce este vorba?

– Sigur, răspunse Benjy, cu o ezitare. Atîta timp cît nu mă doare...

– Nu doare.

Se aşeză pe pat, în timp ce mintea îi alerga febrilă să ţească pînza unei poveşti.

– Ştiai că, în urmă cu foarte multă vreme, fiecare om avea un înger păzitor care să-l vegheze, care să-i poarte de grijă cînd era singur, speriat, rănit sau în primejdie?

– Nu! Ochii lui Benjy se umpluseră de uimire.

Vorbeşti serios?

– Pe cuvînt de cercetaş. În orice caz, era un număr anumit de îngeri. Cînd s-au născut mai mulţi oameni, unii au trebuit să rămînă fără îngeri. Astăzi, puţini oameni au norocul să li se repartizeze un înger adevărat.

– De-asta nu am auzit eu niciodată de ei?

– Da, de-asta, şi pentru că sînt invizibili. Nu poţi să-i vezi decît atunci cînd ai nevoie de ei cu adevărat, sau, uneori, în vis.

– Mi-aş dori să am unul, zise el, plin de rîvnă. Aş avea mare nevoie de un înger.

– De asta sînt aici. Angela făcu tot posibilul să imite vocea unui personaj de Disney: Sînt aici ca să-ţi aduc un înger.

– Adevărat? Strălucea tot de încîntare. Unde este? Pot să-l văd?

– Dacă te culci şi visezi, s-ar putea să îl vezi. Dar s-ar putea să nu îl vezi decît atunci cînd vei avea cea mai mare nevoie de el.

– Ca atunci cînd o să mor, spuse el foarte la obiect.

Angela îşi muşcă buza. Nu era *cinstit!*

– Ştiu o cale să-l vezi cu mult înainte de asta. Vrei să ţi-l desenez?

Benjy încuviinţă încîntat.

– Poţi s-o faci?

– Pot, dacă se întîmplă să ai nişte creioane şi hîrtie.

El făcu un semn cu capul către un sertar al noptierei, iar David îl deschise. Scoase de acolo nişte carioci şi un caiet.

– Astea sînt bune? întrebă Benjy.

– Foarte bune.

Începu să deseneze cu furie, făcînd cariocile să zboare pe hîrtie pînă ce desenul fu gata. Îngerul era făcut în culori aurii, în tonuri de roşu şi oranj, cu o veselă aură galbenă şi cu raze strălucitoare de soare înconjurîndu-i aripile.

– E *frumos,* şopti Benjy, cu respect. Şi îngerul meu chiar seamănă cu ăsta?

– Nu l-am văzut eu însămi, pentru că el e doar al tău, şi nimeni altcineva nu poate să-l vadă. Dar cred că, într-adevăr, aşa arată şi sînt sigură că îl vei recunoaşte cînd... cînd îl vei vedea. Angela se aplecă şi îl sărută pe frunte. Acum, trebuie să plec, prietene, pentru că am de dus şi alţi îngeri.

Se întoarse şi ieşi din cameră fără să-l mai aştepte pe David. Lacrimile, pe care le reţinuse atîta vreme, îi făceau acum să strălucească ochii verzi şi înspăimîntaţi. Naiba să-l ia pe David că a adus-o aici! Naiba să-l ia pe nemernicul de balaur, că îi ataca atît de tineri! La naiba cu toate! Ieşi ca din puşcă afară din clădire şi o rupse la

fugă pe aleea pavată cu pietriş şi mărginită cu tufe de salvie.

– Angela! răsună glasul lui David din urma ei. Aşteaptă!

Angela se simţi prinsă şi întoarsă din drum, dar lacrimile păreau să fi aruncat totul într-o ceaţă deasă şi nu putea să vadă chipul lui David. Nu avea nici o importanţă. Oricum, era atît de supărată pe el, încît nici nu voia să-l vadă. Ştiuse cum se va simţi cînd îl va vedea pe bietul băieţel bolnav. Ştiuse!

– Să nu îndrăzneşti să spui o vorbă! ţipă ea la David, care acum o ţinea de braţe. Să nu îndrăzneşti să-mi spui că i-am spus minciuni şi poveşti şi că Benjy trebuie să se confrunte cu realitatea! Nu vreau să aud asta de la tine! De fapt, să nu îndrăzneşti să-mi spui *nimic,* David Ortega, sau jur că îţi stîlcesc mutra!

– Nu aveam de gînd să-ţi spun nimic din toate astea. Îşi trecu mîinile sigure şi liniştitoare de-a lungul braţelor ei, care tremurau. Voiam să-ţi mulţumesc pentru că l-ai făcut pe Benjy să se simtă mai bine. Chiar dacă a fost o poveste, mi-a plăcut şi nu a făcut rău nimănui.

– Mi-a făcut *mie!* strigă ea.

– Ştiu. O strînse mai aproape de el. Ştiu, Angela. Dar chiar nu înţelegi? Trebuia să vezi,

trebuia să-ţi dai seama că nu toţi copiii de aici din tabără sînt ca Nick şi ca Eric, sau chiar ca Liz, încă relativ fericiţi şi în mare parte nu prea handicapaţi de boala lor. Mai sînt şi ceilalţi, ca Benjy... ca Scott... Îmi pare rău, dar trebuia să ştii şi despre ei înainte de a te hotărî dacă rămîi sau pleci.

Îi ridică bărbia, aşa că ochii lor se întîlniră, iar furia se retrăgea treptat din privirea ei pentru a face loc aceleiaşi înfometări, aceleiaşi nevoi disperate pe care o văzuse mai devreme. Doamne Dumnezeule, cît de mult o dorea! Avea nevoie de ea, probabil din aceleaşi motive. Şi tocmai din acest motiv, şi din multe altele, nu o putea avea.

– Vrei să vii cu mine la vila mea, ca să vorbim?

Ea încuviinţă tăcută şi îl urmă pe alee pînă la vila lui.

Îndată ce ajunseră înăuntru, el îi dădu un pahar plin cu un lichid chihlimbariu-pal.

– Uite. Bea puţin din ăsta.

– Eu nu beau.

Se cufundă într-o canapea veche de piele scorojită şi împinse paharul deoparte.

– Nu e un gest de politeţe, zise el împingîndu-l la loc. Ţi-l dau ca pe un medicament.

Aşteptă să soarbă cîteva înghiţituri, înainte de a o lăsa singură şi a se duce la bucătărie. Ea îl privi cum strînge cîteva articole de îmbrăcăminte,

probabil aruncate mai devreme, şi cum începe să scoată cîte ceva din frigider. Cum putea el să facă aşa ceva? Se uită în pahar şi observă că reuşise să bea jumătate din el, din două înghiţituri. Alcoolul tare îşi trimitea acum căldura în tot trupul ei. Însă mintea îi rămăsese amorţită ca un cub de gheaţă, şi i se făcea rău numai cînd se gîndea la mîncare.

– Cît mai are? întrebă ea cu o voce slabă.

– Cum vrei să fie friptura? strigă David din bucătărie.

Oare nu o auzise? Se ridică şi îşi făcu drum spre bucătărie, printre cele cîteva piese austere de mobilier. Casa lui era ceva cu totul neaşteptat, decorată cu ceea ce părea să fie mobilă veche, stil garaj. Avea un radio, un casetofon stereo şi un televizor, dar toate erau mici şi părea să fie pe ducă, dînd impresia că el nu se preocupa să le întreţină. Bucătăria era în aceeaşi stare, spartană şi şubredă, dar eficientă.

– Te-am întrebat cît mai are Benjy.

– Vreau să fac şi o salată. Vrei şi nişte fasole lîngă friptură? Ştiu să fac o friptură excelentă cu garnitură de fasole.

– David! Rezistă impulsului de a sparge paharul de scotch pe podea. *Cît mai are Benjy de trăit?*

El puse deoparte cuţitul pe care îl folosise să taie verdeaţa şi îşi ascunse, o clipă, faţa în palme.

– Poate vreo două săptămîni, răspunse el, încet, atît de încet, încît ea abia îl putu auzi. Părinţii vor veni să-l ia vineri, sau mai devreme, dacă va fi nevoie.

Luă cuţitul şi reîncepu să toace legumele.

În stilul ăsta, urmau să mănînce piure de salată. Angela secă paharul de scotch şi îl privi cum pune friptürile pe grătar, cum deschide o cutie de fasole cu costiţă şi adaugă condimentele. Lucra metodic, fără să-i vorbească, fără să se uite la ea. Dacă nu s-ar fi oprit ca să-i toarne ce mai rămăsese din sticla de scotch, în pahar, ar fi putut să jure că uitase complet de ea.

– Cum? zise ea ridicînd din sprîncene cînd el aruncă sticla goală la gunoi.

Era furioasă şi simţea nevoia să sară la cineva. El era la îndemînă şi, în afară de asta, încă nu îl iertase, nu era sigură că voia să-l ierte că o dusese la spitalul taberei.

– Nu bei şi tu cu mine?

– Nu.

El puse salata în farfurii şi le duse pe măsuţa din sufragerie.

– Ce fel de om eşti tu? zise ea, urmîndu-l. Eu încă mai tremur după două pahare de medica-

ment, iar tu eşti nepăsător ca un dovleac, fără să fi băut nici unul. Ce se întîmplă cu tine? Eşti atît de insensibil, încît moartea nu te mai tulbură, sau eşti atît de dur, încît nu admiţi că ai şi tu nevoie de un remediu?

El se întoarse după sare şi piper, înainte de a răspunde, cu chipul împietrit ca o mască:

– Am cunoscut prea mulţi doctori buni, care au început să o ia pe „medicamente" dintr-astea şi nu s-au mai oprit.

O privi ciudat. Era ceva ascuns în adîncimea acelor ochi reci şi albaştri, ceva ce ea nu-şi putea permite să-i scape.

– Şi, în afară de asta, nu e destul scotch în tot statul, ca să amorţească anumite dureri. Am încercat de cîteva ori, în situaţii ca asta, şi s-a dus de parcă ar fi fost apă de la robinet.

Mersese prea departe. Îşi dădu seama de asta într-o fracţiune de secundă şi acum nu mai ştia ce o determinase să sară aşa la el. Nu era vina lui că viaţa fusese crudă cu Liz şi cu Benjy.

– Îmi pare rău.

Cuvintele sunaseră dureros de nepotrivit.

El puse pe masă solniţele de sare şi piper şi se îndreptă spre canapea.

– Ştiu de ce eşti aşa de furioasă şi ştiu prin ce treci, iar ăsta este unul dintre motivele pentru care

ar fi mai bine să nu rămîi, zise el, înainte de a se aşeza, făcîndu-i semn şi ei să i se alăture.

– Unul dintre motive?

Ea avu sentimentul că celelalte motive nu îl priveau nici pe Benjy şi nici pe altcineva, ci doar pe ea şi pe David.

– Unul dintre motive. Dar cred că vom amîna discuţia pînă ce vei mînca ceva. Am impresia că ori eu ţi-am apreciat greşit capacitatea, ori scotch-ul acela „medicinal" a fost luat pe un stomac cu desăvîrşire gol.

Zîmbi şi îi făcu un semn spre farfuriile de pe masă.

Angela luă cuţitul şi furculiţa care i se ofereau, dar nu luă nici o înghiţitură de salată.

– Friptura o să te redreseze, zise el, vesel. Se ridică şi se duse în bucătărie, întorcîndu-se, după cîteva minute, cu două farfurii cu friptură şi fasole.

– Arată minunat, zise Angela. Dar nu prea mi-e foame. Sinceră să fiu, nici nu-mi amintesc cînd am mîncat ultima oară.

– Iar eu te-am umplut cu băutură. Îi luă din mînă cuţitul şi furculiţa şi îi tăie friptura în bucăţele. Aş vrea să încerci să mănînci puţin, doar cîteva înghiţituri. O să te ajute. Vei vedea.

Angela fu surprinsă să descopere că avea dreptate, şi chiar şi mai surprinsă cînd văzu că

golise farfuria.

– De ce nu mă laşi să te ajut la vase?

Luă farfuriile de pe masă, dar se opri cînd el îi puse mîna pe braţ.

– Poate mai tîrziu. O lăsă să pună farfuriile jos, dar nu îşi luă mîna de pe braţul ei. Acum cred că trebuie să stăm de vorbă.

– Şi să-mi spui de ce nu vrei să rămîn aici.

Crezuse că mîncarea atenuase efectele băuturii, dar, de îndată ce el o atinse, trupul ei se înfioră, străbătut de valuri reci şi fierbinţi. Se simţea ameţită şi nesigură, de parcă ar fi stat să se topească.

– Nu că nu aş vrea să rămîi, zise el, cu convingere. Departe de mine gîndul ăsta. Cred numai că nu ar fi o idee bună.

– Nu crezi...?

Ciudat, dar, lăsînd-o la o parte pe Liz, ea începea să creadă că era o idee nemaipomenită. La fel ar fi fost să-i scoată tricoul lui, cu *Vrei să te joci de-a doctorul,* şi să-şi treacă degetele prin părul lui minunat... Clipi repede de cîteva ori. Tare scotch-ul ăsta. Nu-i de mirare că nu mai băuse pînă acum.

Atingerea lui David se transformase într-o mîngîiere, descriind involuntar mişcări circulare pe braţul ei. Doamne, pielea ei era atît de fină şi de

caldă, iar felul în care îl privea... Se scutură. *Aşa* nu rezolva mare lucru.

– Uite. În legătură cu ce s-a întîmplat azi la prînz... Bîjbîia după cuvinte. Cum să-i explice atracţia subită pe care o simţea faţă de ea, sentimentul acela atît de puternic, încît îi spulberase toate măsurile de precauţie? În legătură cu ce s-a întîmplat azi la prînz...

– Ai mai spus asta.

Ea îşi linse buzele şi îşi dădu capul pe spate, ca să privească în voie jocul emoţiilor de pe chipul lui. Era, într-adevăr, cel mai chipeş bărbat pe care îl întîlnise în viaţa ei.

– Am mai spus? Spusese. Se apucă să explice din nou, dacă nu pentru ea, cel puţin pentru el însuşi: Eram foarte vulnerabil în momentul acela. Tocmai murise un băieţel de care eu mă ataşasem foarte mult aici, în tabără. Cînd ai năvălit la mine în birou, atît de plină de viaţă, cred că m-am agăţat de tine. Atunci am avut nevoie de tine.

Strînse din buze cînd îşi aminti acel prim sărut pasionat. Atunci? Are nevoie de ea *acum.*

A avut nevoie? Adică la trecut? se întrebă Angela. Buzele i se întredeschiseră ca şi cum prezenta lui nevoie de ea i s-ar fi transmis fără cuvinte.

– Numai că nu s-a terminat, murmură el. Apoi gemu şi îi sărută buza superioară, întrebîndu-se dacă faptul că îi săruta doar jumătate de gură constituia o violare a eticii profesionale. Nu trebuie să te implici emoţional cu familia pacienţilor tăi, preciză el, avînd gura aproape peste buzele ei. Şi, în afară de asta, eu nu pot. O sărută.

Pentru unul care nu putea, se descurca destul de bine. Angela gemu şi îşi apăsă mai tare gura de a lui. Se va ocupa mîine de realitate. Deocamdată, era mulţumită să se cufunde în visare, împreună cu David.

Acum îi săruta amîndouă buzele. Prea tîrziu. *Era* implicat. Nu mai exista nici un „nu pot" sau „nu trebuie". Tot ce mai putea face era să nu cedeze sentimentului... mult mai mult... după seara asta...

Expiră cu zgomot şi o îndepărtă uşor de el.

– Angela, cred că ar fi mai bine să te duc la vila lui Liz, ca să poţi dormi.

– Nu pot să dorm acolo, îi zise ea, între două accese subite de sughiţ. Nu am mai ajuns în oraş să-mi cumpăr sacul de dormit, îţi aminteşti? Dar nu-i nimic. Pot să rămîn aici şi să găsesc pe cineva... îmm, ceva care să-mi ţină de cald.

Undeva, dincolo de ceaţa produsă de scotch şi de sărutări, se insinua realitatea, dar acum nu

era interesată să ştie nimic. Trecuse atîta vreme de cînd nu se mai dezlănţuise... atîta timp de cînd nu se mai relaxase... Se ghemui cu capul pe umărul lui.

– Crezi că ai putea găsi pe aici un loc unde să dorm şi eu? Soluţii nemaipomenite îi veniră în minte. Ce zici de un pat de campanie sau de o saltea gonflabilă?

Nu erau locurile potrivite.

– N-o să fiu în stare să scap de tine, aşa e? întrebă el. Nici nu mai era sigur că asta voia.

– Mda, mormăi ea.

– Eşti prea idealistă, Angela. Mi-e teamă că o să te doară dacă ai să rămîi.

Renunţase să încerce să se îndepărteze de trupul ei, lipit de al lui, dar conştiinţa sa nu se predase încă.

– Nu mă doare nicăieri, zise ea, alunecînd la pieptul lui. Doamne, cît de liniştitor putea să fie! Însă tu eşti prea pesimist.

– Poate.

Dar erau anumite motive pe care nu avea de gînd să le explice unui înger ameţit, care va ieşi din viaţa lui, în două săptămîni. Suspină cînd ea îi aranjă tricoul şi îşi puse capul pe pîntecele lui, înconjurîndu-i talia cu braţele, ca un copil, cu picioarele strînse sub ea.

– Ce-o să mă fac eu cu tine? se întrebă el cu voce tare.

– Lasă-mă să mă odihnesc aici cîteva minute. Mă simt aşa de bine. Nu vreau să plec, încă.

Nici el nu voia să o lase să plece. Îşi trecu mîinile dornice peste spatele şi umerii ei, spunîndu-şi că o face doar ca să se asigure că nu îi este frig. Putea să o lase să doarmă aici puţin. Putea chiar să închidă ochii şi să-şi imagineze că poate va face mai mult decît să doarmă. Dar, cînd noaptea şi visele ei se vor sfîrşi, va trebui să pună el o distanţă între ei, dacă ea nu o făcea. Pentru că, oricît de mult ar fi dorit-o, ştia că nu va putea niciodată, dar *niciodată,* să o aibă.

Capitolul 3

– Ei, Nick, dar e frumos. Vreau să zic, e *urît*.

Angela bătu cu degetul pe foaia de desen a băiatului de şaisprezece ani, foaie pe care era schiţat un balaur fioros.

Zîmbi satisfăcută, trecînd pe la mese ca să facă, ici şi colo, o sugestie sau un comentariu. Erau în total douăzeci şi şapte de balauri – unii erau roz-purpuri, alţii, portocalii şi graşi, alţii, mici şi insidioşi, iar unii păreau ieşiţi din cele mai cumplite coşmaruri. Cîte unul pentru fiecare din elevii care se înscriseseră la clasa de arte plastice, pe care o înfiinţase ea după ce o convinsese şi pe Sylvia.

– După ce vă terminaţi balaurii, aş vrea să

încercaţi să desenaţi şi un cavaler în armură strălucitoare, ca cei din *Camelot,* unul puternic şi curajos, căruia nu îi e frică de balauri.

Aşteptă să audă din nou creioanele scîrţîind pe hîrtie, înainte de a-şi lua şi ea blocul de desen. Acolo se găsea balaurul ei, o replică a celui pe care îl desenase în prima zi. Dar alături de el, desenase un cavaler în armură strălucitoare. Ridicîndu-se înalt şi puternic, ţinea în mînă o sabie lungă şi periculoasă, cu vîrful ascuţit îndreptat spre inima balaurului. Cavalerul ei era musculos şi puternic, fizicul lui proeminent şi vitalitatea fiindu-i evidente sub cămaşa argintie de zale. Coiful lui cu panaş avea vizorul deschis, şi tot ce mai trebuia, ca să fie perfect, era o faţă. Începu cu părul lui, făcîndu-l negru ca pana corbului, lung şi unduios, cu şuviţe care îi ieşeau de sub coif. Ochii îi erau de un albastru clar şi pătrunzător, tiviţi cu gene lungi. Faţa îi era prelungă, cu bărbia pătrată şi gura exprimînd o hotărîre de nezdruncinat. Arăta ca tipul de cavaler pentru care se bat femeile. Arăta ca...

Doamne sfinte! Arăta ca David Ortega! Din noaptea aceea, nu mai fusese în stare să şi-l scoată din minte. Amintirea sărutărilor lui o făcea să se zvîrcolească noaptea în somn şi îi juca în faţa ochilor larg deschişi, în plină zi, stîrnindu-i

imaginaţia şi aşa destul de vie, provocînd-o să intre în anumite încăperi ale fanteziei pe care le evitase pînă atunci. De fapt, îşi amintea destul de puţine lucruri din noaptea aceea, doar frînturi de imagini: David, acoperind-o cu o pătură veche şi găurită pe care o simţise adorabil de călduroasă; David, legănîndu-i capul mai întîi în poală şi apoi pe un vechi halat de baie, care păstra mirosul loţiunii sale de bărbierit. Se trezise de dimineaţă şi îl găsise aplecat peste canapea, privind-o intim şi tandru. Se aşteptase ca el să o cuprindă în braţe, cînd mirosul de şuncă arsă şi strigătele disperate de ajutor ale lui Liz, din bucătărie, îl luaseră de lîngă ea. Dar nu. Probabil că se înşela în privinţa asta. Din dimineaţa aceea nu mai văzuse nici un semn că ar fi vrut să o ia în braţe. Mai precis, abia dacă îl mai văzuse. Dacă ea se găsea într-un loc, el era într-altul, sau îşi găsea un motiv să plece în altă parte. Era evident că nu mai voia să aibă de-a face cu ea.

Se opri puţin, apoi îi desenă chipul un pic altfel, adăugînd puţină tandreţe, care lipsise la început. Apoi se opri din desenat. De ce făcea asta? Acest bărbat era o cunoştinţă întîmplătoare, pentru numele lui Dumnezeu, unul care îi dăduse clar de înţeles că nu vrea să aibă o relaţie mai profundă cu ea, mai ales atîta vreme cît ea era

ruda uneia din pacientele lui. Şi atunci, de ce mintea şi inima ei nu puteau alunga ideea că el era destinat să fie ceva mai mult? De ce tînjea trupul ei după o singură noapte măcar, petrecută cu cavalerul ei?

De ce? Pentru că acest cavaler nu era un cavaler adevărat, şi nici al ei nu era, orice o fi el, de fapt, şi pentru că ea era o romanţioasă proastă şi visătoare, care nu mai scrisese o poveste serioasă de atîta timp, încît căpătase deja sindromul retragerii. Suspină şi se gîndi să mototolească foaia cu cavalerul. Era imposibil, chiar şi pentru cineva care nu credea în imposibilităţi. Ce fel de relaţie durabilă putea avea o scriitoare idealistă şi optimistă, o scriitoare de poveşti pentru copii, cu un psiholog cinic, fatalist şi morocănos, care se distra transformînd chipurile oamenilor în realităţi urîte? Încă mai cîntărea răspunsul la întrebare cînd o mînă o trase de umăr.

– Ce s-a întîmplat, Eric? Ai necazuri cu cavalerul tău?

De ce nu? Ea cum avea?

– Nu e un cavaler, o corectă el, calm. E un samurai, şi e gata. Ce să fac cu el acum?

Bună întrebare. Oare chiar atîta vreme visase cu ochii deschişi? Mai erau şi alţi artişti nerăbdători în sală.

– E simplu, spuse ea, ridicînd glasul ca să atragă atenţia tuturor. Şi nu mai are nimic de-a face cu desenul, aşa că poţi să te opreşti să mai scrii cuvinte porcoase pe cămaşa vecinului tău, Nick, şi să fii atent. Acum vreau să închideţi ochii cu toţii şi să vă concentraţi împreună cu mine. Era un exerciţiu, o fantezie pe care o încercase deseori, împreună cu Liz, şi pe care voia să o împărtăşească şi cu aceşti copii, încă din prima seară cînd venise aici. Vreau să vă imaginaţi balaurul cu ochii minţii. Gîndiţi-vă că este unul şi acelaşi cu cancerul de care suferiţi. Îl puteţi vedea? Se opri pînă cînd întreg grupul de chipuri concentrate încuviinţă tăcut. Bine. Acum, vreau să vă imaginaţi că acel cavaler, pe care l-aţi desenat, îl va găsi pe balaur şi îl va ucide.

– Dar eu am desenat balaurul mai mare decît cavalerul, se auzi glasul unuia dintre cei mici, care se vedea clar că era îngrijorat.

– Nu contează, spuse ea. Cavalerul vostru, oricît de mic ar fi, poate găsi şi ucide balaurul. Bătălia poate fi lungă şi grea, dar el va învinge, pentru că e mai puternic decît oricare balaur bătrîn. Trebuie doar să vă amintiţi că trebuie să atacaţi inamicul, cu orice ocazie. Să nu-l lăsaţi pe cavaler să se odihnească pînă cînd balaurii nu sînt definitiv alungaţi. Bine?

Timpanele îi vibrară într-un cor de „da"-uri, urmate de o tăcere concentrată, atît de concretă încît puteau să întindă mîna şi să o atingă.

Cînd o mînă mare şi puternică o prinse de braţ, crezu pentru o clipă, că însuşi cavalerul ei s-a trezit la viaţă. Dar numai pentru o clipă.

Aproape trăgînd-o ca să treacă în spatele lui, David bătu tare din palme şi destrămă vraja ţesută de ea. Cavalerul de hîrtie îi alunecă dintre degete cînd bărbatul, care îi servise drept model, preluă controlul.

– Cred că balaurii sînt deja oale şi ulcele, tipilor, aşa că ce-ar fi să lăsaţi picturile deoparte? Grupul Sylviei trebuie să se întîlnească cu ea în cinci minute, la centrul de distracţii, pentru concursul Donkey Kong. Şi, în caz că aţi uitat, cei care vor să vină cu mine în excursia de două zile trebuiau să fie gata de plecare pînă acum. Aşa că, haideţi! Daţi-i zor!

Angela aşteptă pînă o şterse şi ultimul dintre ei, apoi se întoarse enervată spre David.

– Ştii bine că excursia e programată să înceapă abia peste o jumătate de oră. Încă nu terminasem cu ei.

– Ba da. Tonul lui era calm, dar încărcat de avertismente. Şi dacă nu vrei să-ţi închei cariera de voluntar în tabără, la fel de repede cum ai

început-o, nu vei începe din nou.

– Ce să încep?

Oare ce lucru de neiertat făcuse, şi încă atît de evident, încît el observase asta din celălalt capăt al taberei?

El se aplecă să ridice cavalerul care îi alunecase ei din mînă. I-l flutură prin faţă ca pe un steag roşu.

– A fi bolnav de cancer nu este nici pe departe un basm, domnişoară Newman. Copiii aceştia nu trăiesc într-o lume de basm, unde cavalerii, în armuri strălucitoare, îi pot salva de balaurul din ei. Nu ai dreptul să le hrăneşti speranţele în legătură cu un lucru care nu se va întîmpla niciodată.

Iar începea cu teoria lui despre lucruri imposibile. Ooof! Îi luă repede cavalerul, înainte ca el să-l poată privi mai atent.

– Eu nu cred în „nu se poate" şi „nu vreau". Cavalerul evadă cu îndemînare dintre degetele ei. Şi nici nu văd cum i-ar putea răni un strop de speranţă. Ai auzit vreodată zicala *„Acolo unde e viaţă, e şi speranţă"?* Făcu un ocol să-l privească, pentru că el se întorsese cu spatele la ea şi luase pe umăr un rucsac portocaliu. Repet, nu văd nimic rău în a le da o speranţă.

– Nu vezi pentru că lentilele roz ale ochelarilor tăi sînt prea groase. Privi în jos spre ea, respirînd

iute şi neregulat. Nu îţi dai seama că *doare* cînd toate visele şi speranţele, pe care ai ajuns să le crezi şi tu, nu se realizează? Ei bine, îţi spun eu, doare. Eu ştiu.

– Scuzaţi-mă, domnule aproape Doctor Ştie-Tot! spuse ea privind cum el împătureşte desenul şi îl îndeasă în buzunarul pantalonilor. Cum mai putea ea acum să-l recupereze? Sînt bucuroasă să văd că toate cursurile de psihologie şi toate manualele v-au dat o imagine atît de clară asupra a ceea ce gîndesc şi simt copiii. Dar, după mintea mea, pînă nu eşti tu însuţi bolnav de cancer, tot ceea ce simţi este simpatie, nu empatie. Şi, pentru stricta dumneavoastră informare, din moment ce am petrecut ceva timp cu un copil bolnav de cancer, cred că asta face ca părerile mele, de mîna a doua, să fie la fel de valide ca şi ale dumneavoastră. Singurul avantaj pe care îl aveţi asupra mea este o diplomă care vă permite să practicaţi pesimismul, iar eu nu dau doi bani pe aşa ceva.

David îşi muşcă buza de jos, se întoarse şi ieşi val-vîrtej pe uşă, cu intenţia clară de a o lăsa în urmă. Nu voia să se certe cu ea pe tema asta. Dacă ar fi cîştigat, asta nu l-ar fi mulţumit deloc.

– Poţi să crezi ce vrei, Pollyanna. Şi poţi să desenezi oricîţi balauri şi să spui oricîte basme vrei, zise el, peste umăr. Numai să le ţii la sec-

ţiunea de ficţiune şi aşa nu vom avea probleme unul cu altul.

Se îndreptă repede spre un grup de copii care îl aştepta.

– Şi să las balaurul să cîştige fără luptă? Alergă să-l prindă din urmă. Nici să nu te gîndeşti! Şi nici să nu te gîndeşti că n-o să vin cu tine.

El se opri în capătul cărării ce ducea spre munte, unde se adunau copiii, şi îi vorbi în şoaptă:

– Angela, locul tău este undeva unde poţi să faci ca toate aceste minunate vise ale tale să devină realitate, într-un loc cu balauri de hîrtie şi monştri imaginari. Nu e vina ta, dar nu eşti destul de puternică sau destul de dură să te lupţi cu realităţi ca... Bîjbîi după un exemplu destul de aspru ca să o convingă, dar, în acelaşi timp, destul de blînd ca să-i lase intacte toate iluziile. Văzuse destule vise spulberate, fără să fi fost el cauza destrămării lor. Unii oameni trebuiau lăsaţi să viseze. Ca aceasta.

Privi spre grupul de copii. Încărcaţi cu pachete de mîncare pentru toată ziua, ar fi putut fi un grup oarecare de excursionişti, dacă nu ar fi fost cu ei şi grupul de sprijin care se ocupa de nevoile lor de ultim moment.

Angela privi cum surorile medicale umblau printre ei, cu pahare de hîrtie pline de pastile, sau cu seringi de unică folosinţă, rearanjînd bandaje sau ajustînd cîte o proteză, ca să stea mai comod.

– Oricare dintre participanţii la excursia asta ar putea să ajungă în spital, oricînd în următoarele două săptămîni. Nu e o ascensiune uşoară, chiar dacă echipa de sprijin ne va aştepta în vîrf, cu unele facilităţi de acasă. Am copii cărora le este rău, copii care au dureri, copii care sînt speriaţi. Trebuie să mă descurc cu toate astea. A trebuit să-mi pun la centură braţe şi picioare artificiale şi să-i duc pe posesorii lor în cîrcă. Şi am pregătit multe dejunuri, auzindu-i cum regurgitează medicamentele. Nu e prea frumos şi nu cred că eşti destul de puternică să suporţi aşa ceva.

Angela îşi învinse un fior.

– Ciudat, dar am mai auzit vorbele astea cînd părinţii şi cumnatul meu au pierit în flăcări, iar eu am fost lăsată să am grijă de o soră gravidă şi bolnavă şi, mai tîrziu, de copiii ei nou-născuţi. Se pare că sînt mai puternică decît arăt. Şi infinit mai încăpăţînată. Îi înfruntă privirea, refuzînd să cedeze. Cred că ai putea să foloseşti pe cineva, aşa ca mine, în excursia asta. Oricum, te-ai pricopsit cu mine. Directorul mi-a aprobat chiar azi-dimi-

neaţă cererea de a o însoţi pe Liz în excursie.

Se îndreptă direct spre un bolovan în jurul căruia îşi îngrămădiseră copiii bagajele şi luă un rucsac roz, decorat cu ursuleţi roz.

Există momente cînd purtarea blîndă şi rezonabilă trebuie să facă loc celei agresive, indiferent ce scandal va avea după aceea cu directorul, îşi spuse David.

– Nu poţi să vii, se răsti el la ea.

– Nu? Priveşte-mă!

Îşi aruncă pe umeri ursuleţii burduşiţi şi strînse bine curelele. Să o privească? Asta era problema. Abia îşi lua ochii de la ea cînd se găseau împreună, iar faptul că îşi făcea mereu programul, aşa încît să nu fie acolo unde era şi ea, nu prea era de natură să i-o scoată din cap. Abia aşteptase excursia asta, ca să nu fie nevoit să se gîndească la Angela. Poate că, după aceea, ar fi fost în stare să o înlăture din sistemul lui. O excursie lungă avea în ea ceva terapeutic, poate durerile musculare, sudoarea, mintea ocupată cu altceva. Se putea concentra asupra naturii, a vieţii în aer liber.

O privi cum porneşte înaintea lui pe potecă, în timp ce fundulețul i se legăna foarte sexy, la fiecare pas. Ce bine ar fi fost să o întindă undeva în mijlocul naturii şi să facă dragoste cu ea, pînă s-ar fi bronzat pe spate, la fel de mult ca sînii ei

pe jumătate dezgoliţi. O depăşi ca să preia conducerea.

Cîteva ore mai tîrziu, David stătea la cîţiva metri mai sus de Angela, pe o piatră mare, şi o aştepta să ajungă grupul din urmă. Soarele îi bătea nemilos, iar temperatura crescuse binişor peste treizeci de grade. Pînă acum, ea îşi desfăcuse cîte un nasture la fiecare două grade. El îşi şterse transpiraţia acumulată pe frunte. Cînd porniseră din vale erau doar douăzeci şi şase de grade. Abia aştepta să mai crească temperatura cu două grade.

Ochii i se îngustară în timp ce ea se apropia şi atenţia i se fixă asupra ursuleţilor, ale căror labe împreunate formau cureaua care se strîngea sub sînii ei. Ce ar fi spus Sylvia dacă ar fi ştiut că el e gelos pe doi ursuleţi coloraţi?

– Hei, Angela! Glasul îi răsună gros şi răguşit. Şi-l drese puţin şi încercă din nou: Angela, crezi că vei reuşi să-ţi ridici singură poponeţul pînă aici sus, sau să dau un mesaj prin radio să ne aducă o macara?

– Ha, ha, ha. Foarte amuzant, bombăni ea, împiedicîndu-se de terenul accidentat, de rocile ascuţite şi de rădăcinile care îi distrugeau picioarele inadecvat încălţate, în timp ce frunzele de salvie îi zgîriau gleznele. Vin acum.

De ce naiba nu port pantofi de munte în loc de tenişi, se întrebă ea singură, în timp ce pufăia pe panta abruptă ca o locomotivă.

– Să te aştept în secolul ăsta? întrebă David.

Ea se îndreptă să răspundă, îşi pierdu echilibrul şi alunecă în jos, pierzînd vreo trei metri de teren cîştigat cu trudă. Cum de ajunsese el acolo şi îi mai dusese şi pe ceilalţi? O fi vreo potecă ascunsă? Asta trebuie să fie. Poate pe aici?

– Angela, nu o lua pe acolo. Ia-o pe partea cealaltă, o îndrumă David.

Ea îl ignoră şi ignoră şi blestemata lui de experienţă. Dacă l-ar lăsa pe el să o îndrume, ar ajunge din nou la poalele muntelui, nu sus, unde voia, de fapt, să ajungă. Alese direcţia opusă şi se pomeni înconjurată de un zid gigantic de salvie. Îşi scoase din păr bucăţi din planta care se agăţa şi îşi strînse bluza desfăcută la piept.

– Şi acum? mormăi ea furioasă.

– Dacă nu ai mai vorbi atîta de una singură şi m-ai asculta pe mine, aş putea să te îndrum.

– Nu am nevoie de îndrumările tale, răspunse ea, înţepat.

– Ce zici de o mînă, atunci?

El merse înapoi pe propriile-i urme şi ieşi chiar lîngă ea printr-o deschizătură în frunziş.

– Ar fi drăguţ din partea ta.

Se întinse spre el peste bolovanul care îi despărţea. Îndată ce l-ar fi prins de mînă, avea de gînd să folosească puţinele cunoştinţe de judo pe care le avea şi să-l arunce peste umăr în rîpă. Şi apoi avea de gînd să-i înfigă ţăruşi de lemn în inima lui neagră. Şi după aceea avea să-i lase respingătorul chipeşul lui cadavru pradă vulturilor.

– Dă-mi mîna şi te ridic eu, zise el, aplecîndu-se către ea.

Ea ridică ochii şi văzu mizerabilii lui tenişi portocalii chiar la nivelul nasului ei. Oh, abia rezista să nu-i lege şireturile unul de altul şi să-l vadă apoi căzînd drept în nas.

– Zău, Angela, hai odată! O apucă de mînă şi o trase sus pe bolovan, afară din închisoarea tufelor de salvie, dîndu-i drumul atît de repede, îndată ce ea ajunse sus, încît fu gata să cadă din nou în partea cealaltă. Pentru o persoană aşa de micuţă, ai toată graţia unui hipopotam borţos.

O ajută să-şi recapete echilibrul, dar numai pentru o secundă. După noaptea aceea îşi făcuse un ţel din a nu o mai atinge.

Nu că ea ar fi vrut. Dădu din umeri cînd el luă mîna de pe ea imediat, de parcă ar fi fost un cartof fierbinte. Nici ea nu mai voia să fie atinsă de el mai mult decît voia el. Corect? *Corect,* insistă vocea tăcută a conştiinţei ei. Corect! Pe de

altă parte, era ceva distanţă între a fi intim cu cineva şi a te purta ca hunul Attila. Trecu indignată pe lîngă el şi începu să urce muntele din nou.

– Stai o clipă, ţap prost-crescut, spuse ea prinzîndu-l de tricou, pe cînd el încerca să o depăşească din nou. Hai să discutăm puţin. Încercă să-şi recapete suflarea. Îmi dau seama că tu şi eu sîntem două specimene perfect sănătoase ale speciei umane, dar cei pe care îi avem în grijă nu sînt. Noi avem două braţe şi două picioare sănătoase care să ne ducă pînă sus pe acest Olimp. Unii dintre copii nu au, iar tu îi duci să se caţere pe stînci mari cît Gibraltarul. Nu cred că e o idee chiar atît de bună.

– Eu nu-i aud plîngîndu-se, zise el.

Poate erau prea îngroziţi să se plîngă.

– Sigur că nu-i auzi. Nici unul nu vrea să te dezamăgească. Mă include şi pe mine, se gîndi Angela. Dar nu crezi că ar fi mai bine să-i înscriem la Olimpiadă cînd se vor simţi mai bine?

David culese cîteva pietricele şi le aruncă peste marginea stîncii.

– Am mai discutat asta înainte, ştii? Am ajuns la concluzia că noi doi nu putem fi de acord în problema asta. Dar pentru a putea continua excursia, o să mă repet: Cei mai mulţi dintre aceşti

copii nu vor putea fi recuperaţi. Astăzi se simt mai bine decît se vor mai simţi vreodată. Dacă nu fac excursia asta astăzi, unii dintre ei s-ar putea să nu mai fie în stare să o facă săptămîna viitoare. Vreau ca ei să poată privi înapoi spre ziua de azi şi să spună „Am făcut-o!" şi aş putea să adaug că au făcut-o înaintea ta.

Porni din nou la drum.

Ea îşi smulse o mînă de scaieţi din şosete.

– Pentru că ai adus vorba de mine, gîndeşte-te ce va spune directorul cînd vei fi nevoit să recunoşti că o duzină de excursionişti plus un voluntar au murit pe drum de epuizare. Gîndeşte-te la cîte procese vei avea. Gîndeşte-te, te rog, la picioarele mele pline de bătături.

Începu să şchioapete în urma lui.

– Cred că ai trăit atîta vreme în smogul din Los Angeles, încît ţi-a poluat şi mintea, nu numai plămînii. O bătu pe spate, nu cu prea multă blîndeţe. Aşa. Acum respiri mai bine?

– Cel puţin am uitat de durerea de picioare. Gîfîia din greu în timp ce mergeau. Nu ai putea să mă laşi pur şi simplu să mor pe drum, în linişte şi pace? Trebuie să mă şi omori în bătaie?

– Tu eşti cea care a zis că înduri fără probleme.

Ea şi gura ei mare.

– Nu asta am vrut să spun şi tu ştii prea bine. Voiam să spun... Uuuuf! gemu ea tîrîndu-se pe o grămadă de pietre de rîu, peste care copiii trecuseră probabil cu uşurinţă. Era umilitor. Nu pot să fac asta. E impo...

Îşi muşcă limba înainte de a pronunţa în întregime cuvîntul interzis. El îl prinse oricum din zbor, citindu-i gîndurile şi expresia feţei cu o acurateţe îngrijorătoare.

– Credeam că ai spus că nimic nu este imposibil.

Îşi propti picioarele de un bolovan mare şi o împinse pe grămada de pietre netede, ţinîndu-i în palme fundul îmbrăcat într-un şort roşu.

– Asta era înainte de această aşa-zisă mică excursie. Pe naiba, mică! Ăsta este Everestul! Ar fi trebuit să ştiu că se coace ceva atunci cînd am văzut că porţi pantaloni, în loc de şort, într-o zi ca asta.

– Aici sîntem în Ramona, California. Nu avem nici un Everest pe aici. Unde naiba ai învăţat geografie? Canionul Negru nu ar putea să cuprindă un munte atît de mare, iar noi sîntem în acest canion.

– Negru ca inima ta... Sări peste un tufiş şi ateriză în picioare. Şi ca genunchii mei mîine dimineaţă, dacă voi trăi pînă atunci.

– În afară de asta, continuă el firul conversaţiei începute mai înainte, nu poţi să judeci unde te afli, luîndu-te după ce port eu. Eu nu port niciodată şort.

– Nu înţeleg de ce. Privi peste umăr ca să se uite mai cu atenţie la picioarele lui îmbrăcate în blugi *Levi.* Era clar că el nu căzuse pe fiecare grămadă de pietre şi pe fiecare tufiş spinos care se găseau pe drumul de la tabără pînă aici, aşa cum căzuse ea. Sînt sigură că ai nişte picioare foarte frumoase.

Picioare *foarte frumoase.* Oricît ar fi încercat, nu îşi putea opri privirea să alunece sub centura lui. Mulat pe coapse în faţă şi în spate, materialul moale şi uzat al pantalonilor lui îi scotea în evidenţă muşchii transpiraţi şi încordaţi de efort. Şi dacă umflătura ceva mai decolorată şi mai uzată din faţă constituia un indiciu, atunci picioarele nu erau singura parte frumoasă a jumătăţii sale inferioare.

– Poate că am genunchii noduroşi.

Prinzîndu-i privirea flămîndă, o împinse, nu foarte blînd, pe piatra următoare. Nu-i trebuia aşa ceva; cel puţin nu voia să aibă nevoie de aşa ceva. Sau voia?

Angela îşi ţinu respiraţia, chinuitor de conştientă de faptul că el nu îşi luase mîinile de pe

fundul ei şi de felul în care o făcea să se simtă.

– Ai genunchii noduroşi?

Ceva din el dorea să continue excitantul joc sexual, să o invite să descopere singură, să ajungă la ceea ce voiau amîndoi. Dar altă parte a lui se încrîncenă doar la gîndul acesta.

– Şi mai rău.

O plesni peste fund şi o împinse mai sus pe piatră, exact cînd faţa îmbujorată de soare a lui Liz apăru de după bolovanul de deasupra lor.

– Haide, mătuşă Angela. Te aşteptăm. Toţi oamenii au început să se întrebe dacă nu cumva ţi-ai ieşit din formă.

– Oroarea ororilor! Ieşită din formă? Eu? O, soartă mai crudă decît moartea! răspunse ea dramatic. Voi prinde ritmul imediat. Îşi şterse rîul de sudoare de pe frunte şi îşi dublă eforturile de a se căţăra. Eu nu mi-am ieşit din formă, adăugă ea alunecînd, în timp ce Liz dispărea. Ţin să-ţi spun că foarte mulţi oameni mi-au spus că sînt într-o formă perfectă.

– Minţeau. David urcă repede ultima porţiune de grohotiş şi se aşează pe o piatră să o aştepte. Nu eşti nici în formă, nu mai ai nici suflu, eşti în toane proaste şi nici nu te încadrezi în timp. Trebuie să ajungem într-o oră la tabăra de munte. Dacă nu ajungem acolo la timp, se vor îngrijora şi

vor trimite o echipă de salvare după noi.

– Minunat.

Se trase deasupra ultimului bolovan şi zăcu acolo întinsă pe burtă, cu muşchii durînd-o prea tare ca să se mişte, orice ar fi amenințat-o.

– Uite, bea puţin de aici.

Îi dădu un pahar de carton plin cu suc de fructe pe jumătate îngheţat, din rucsacul lui.

– Încet, te rog. E suficient că mi-ai dat viaţa peste cap, nu mai e nevoie să şi verşi pe lucrurile mele.

– Dacă viaţa ta nu e cum trebuie, nu da vina pe mine.

Sorbi cu sete, în timp ce privirea ei încruntată se străduia să domine masca de praf care i se aşezase pe faţă.

– Mă cunoşti doar de cîteva zile, iar cea mai mare parte a timpului m-ai evitat de parcă aş fi fost ciumată.

Oare tocmai recunoscuse că îl urmărise?

– Nu m-a ajutat prea mult, se plînse el. În fiecare clipă mă confruntam cu rezultatele prezenţei tale de cîrpace. I-ai făcut pe mai bine de jumătate din copiii din tabără să creadă că tot ce le trebuie, ca să se simtă mai bine, este doar puţin praf de spiriduş.

Şi aproape că îl convinsese şi pe el că visele

pot deveni realitate.

– Da, bine, am discutat deja despre cît de mult îţi displace felul în care văd eu viaţa. Zdrobi cutia de suc de o piatră, vărsîndu-şi astfel tot năduful. De fapt, dacă stau să mă gîndesc, dacă mă iau după scînteile care ies de fiecare dată cînd sîntem împreună, am impresia clară că nu îţi place nimic la mine.

Îşi apropie faţa de a lui şi se holbă la el.

– Nu e adevărat, Pollyanna. El îi invadă agresiv spaţiul personal, ridicînd-o în aşa fel încît erau piept lîngă piept. Ca de obicei, interpretezi totul pe dos. Nu ies scîntei pentru că îmi placi puţin. Ies scîntei pentru că – şi încerc să o spun mai blînd – îmi place foarte mult de tine!

Îi respira greu în faţă, atît de grijuliu să o ţină dreaptă, încît nici nu mai era atent la ceea ce recunoscuse.

– Chiar şi mersul meu de hipopotam borţos îţi place?

Eul ei încă mai sîngera din cauza asta.

El îşi coborî privirea spre bluza ei albă. Ţesătura udă de transpiraţie se lipise de proeminenţele sînilor ei. Îl furnicau palmele să-i atingă.

– Mai ales formele tale atît de ieşite din formă, dar atît de bine formate.

Puterea muşchilor şi voinţa părură să-l pără-

sească brusc. Îşi înălţă braţele încet şi o trase mai aproape.

Febră musculară! Din cauza asta se simţea ca şi cînd ar fi fost încremenită pe loc. Din cauza asta se afla probabil în braţele aceluiaşi bărbat pe care îl contemplase urcînd pe stînci, în urmă cu cîteva minute.

El îi mîngîie ceafa cu degete tremurătoare. Trebuia să o ţină puţin în braţe. Dacă nu o ţinea puţin în braţe, simţea că înnebuneşte pur şi simplu. Poate chiar şi mai rău. Gîndul că ar putea să o ţină astfel îl zăpăcise zile de-a rîndul. Nu putea, nu se făcea, nu trebuia. Şi, totuşi, ea era aici, în braţele lui. Îşi trecu mîinile peste curba graţioasă a gîtului ei, extinzînd căutarea pînă pe spatele ei, mîngîindu-i muşchii care o dureau, pînă o făcu să geamă de plăcere. Îngropă, undeva adînc în el, motivele pentru care nu trebuia să o atingă şi începu să facă ceea ce îi poruncea trupul lui. Era încă şi mai minunată, decît visele lui despre ea.

Ea era toată o flacără, din vîrfurile aurii ale părului ei, care sclipea în soare, pînă la pielea mătăsoasă, care era roşie şi fierbinte de la razele soarelui şi ca răspuns la mîngîierile lui. Incapabil să se abţină, el urmări un strop de sudoare care se prelingea pe gîtul ei spre valea dintre sîni, şi îl prinse cu vîrful limbii, înainte să dispară între dan-

telele sutienului. Îi simţi tremurul de conştientizare şi dorinţă şi îi sărută pielea înfiorată. Oprindu-i tremurul cu propriile lui mîini nesigure, o luă cu el înapoi la stînca de unde plecaseră, pînă ce aproape că începură să coboare, ascunşi de tufişurile înţepătoare. Ar fi trebuit să ştie că asta era inevitabil. Văzuse prea multă moarte ca să se prefacă neimpresionat de vitalitatea ei. Nu era cinstit faţă de ea. Acum era prea vulnerabilă. Dar, o, Doamne, la fel era şi el. Avea nevoie de ea. Oare ea era cea căutată? Putea ea, în felul ei, să ucidă balaurii, să cheme îngerii şi să prefacă visele în realitate?

Angela închise ochii şi se lăsă copleşită de senzaţii, fără să mai încerce să se împotrivească sau să le nege existenţa. El era mai grozav decît orice creaţie a imaginaţiei ei, fie ea scrisă sau desenată. Un cavaler întunecat, cu profunzimi ale personalităţii pe care ea încă nici nu putea să înceapă a le pătrunde, el nu semăna, totuşi, cu Făt-Frumos şi cu nici unul dintre bărbaţii cu care se visase ea. El era altfel. Şi i se părea evident că, de data aceasta, realitatea era cu mult mai bună decît imaginaţia ei. Sentimentele pe care le trăise la prima lor întîlnire se întorseseră cu o şi mai mare intensitate. Simţi că i se taie picioarele cînd se lăsă să alunece pe piatră, cu mîinile lui sub ea,

susţinînd-o şi mulîndu-se pe formele ei, de parcă acolo le-ar fi fost locul dintotdeauna. Clipele se scurgeau într-o dulce uitare, în timp ce el îşi lipi buzele de ale ei, mărturisindu-şi astfel nişte adevăruri pe care nu le rostiseră cu voce tare.

Cîteva secunde mai tîrziu, el îşi luă mîinile de pe spatele ei şi le ţinu departe de tentaţia trupului ei. Era întrucîtva un şoc să descopere că erau amîndoi încă îmbrăcaţi complet. În afară de durerea trădătoare dintre picioare, avea faţă de ea un sentiment la fel de intim de parcă ar fi făcut dragoste împreună.

Ochii Angelei se măriră ca două lacuri de smarald oglindind dorinţa, cînd acelaşi gînd îi veni şi ei în minte. Nici nu putea măcar să-şi mute privirea în altă parte, într-o încercare de a-şi ascunde gîndurile, imaginile mentale pe care le crease fiind la fel de clare ca un graffiti de pe stînca pe care stăteau.

Doar cîteva clipe, îşi promise David sieşi, stabilindu-şi singur o limită a răbdării. Îi îndepărtă şuviţele umede de păr de pe frunte şi îi linse pielea sărată cu vîrful limbii. Murmurul de dorinţă, pe care ea îl lăsă să-i scape, îl aprinse din nou, oprind clipele în loc. Îi alintă mai întîi tîmplele, apoi pleoapele, apoi din nou gura, iubind-o mai blînd de data asta. Părăsindu-i buzele, o mai sărută

doar o dată, de două ori, apoi şi a treia oară, să-i poarte noroc, pe vîrful nasului, ca abia după aceea să-şi aducă aminte că nu mai credea de mult în noroc. Cum reuşise ea să-l transforme astfel? Şi unde era ea oare în urmă cu un an?

Ea îşi împleti degetele în părul lui negru şi des. Dintr-o dată, nu a mai contat unde fusese ea cu un an în urmă. Acum era aici, cu trupul ei moale şi mlădios ce părea făcut special pentru el.

Nu scoteau o vorbă, trupurile lor fiind prea ocupate să exploreze teritorii interzise, zone în care nu putuseră ajunge pînă atunci. Graniţele dispăreau cu încetul, în timp ce scînteia de dorinţă, pe care o lăsaseră să alerge liberă, creştea şi îi devora pe amîndoi. Cu trupurile alăturate într-o îmbrăţişare mută, nici unul dintre ei nu auzi vocea exasperată a lui Liz, care striga de sus la ei:

– Mătuşă Angela? David? Ce faceţi acolo jos?

David prinse mîna Angelei exact cînd aceasta era gata să se insinueze pe spate, în jos şi spre coapse. Degetele lui încă mai erau împletite cu ale ei, dar braţul lui o îndepărtă, vraja se rupse.

– Ăăăăă, Liz, strigă ea, cu mare greutate. David tocmai mă ajuta să găsesc cărarea.

Şi se ajuta singur să cunoască o altă dezamăgire. Se desprinse cu grijă din îmbrăţişarea ei

şi se ţinu ţeapăn la distanţă, simţind un fior rece pe spate, în ciuda căldurii de afară.

– Spune-le celorlalţi că venim imediat.

– David, ce s-a întîmplat?

Îl căută pe bărbatul pe care îl zărise o clipă sub armură, dar nu îl mai găsi. Cavalerul era acum complet echipat.

– Vor chema echipa de salvare, asta s-a întîmplat.

– Da, adăugă Liz. Dintr-o clipă într-alta.

Angela aruncă o privire sinistră printre tufe. O să-i rupă gîtul copilei aceleia, indiferent că îi era nepoată sau nu.

El se blestemă singur pentru că se băgaseră amîndoi într-o chestie atît de încurcată, încît cu greu se mai putea ieşi din ea.

– Pentru cîteva minute, am uitat cu prea mare uşurinţă, Angela, că, în timp ce tu poţi fi Pollyanna, Mary Poppins şi Tinker Bell, luaţi laolaltă, eu nu cred în miracole, nu pot să zbor şi am încetat de mai bine de un an să fiu Peter Pan.

– Nu înţeleg.

Aceste cuvinte simple deveneau repede un motto personal nedorit. Nu înţelegea nimic despre Liz şi despre balauri, în general, şi nici cum se făcea că existau cavaleri albi care deveneau negri, într-o secundă.

El o mai privi flămînd, preţ de o clipă foarte lungă, înainte de a-şi înfrînge dorinţele şi a le pune la respect. Nu ar fi putut niciodată să corespundă imaginii de basm pe care şi-o formase ea despre el, şi ar fi un prost să creadă că ea ar fi corespuns standardelor lui. Iar el nu era un prost. Nu *mai* era. Nu visa fantasmagorii... des.

– Nici chiar tu nu mai poţi să-mi cîrpeşti umbra, Tinker Bell, şi nu are nici un rost să încerci.

Chipul Angelei se întunecă. *Fără rost* suna într-un fel identic cu *imposibil.* Undeva, sub mormanul de raţionamente întunecate şi cinice, sub stratul de Sigmund Freud şi logică, ea reuşise să zărească un cavaler alb, asemenea celui pe care îl desenase ca să alunge balaurii. A-l găsi din nou nu era fără rost. A-l găsi devenea repede o obsesie.

Rîzînd în sinea ei, cu o încredere înnoită, îi aruncă pe spate un pumn de praf imaginar de spiriduş, apoi îl urmă pe potecă.

Capitolul 4

– Praf de spiriduş, mamă, ce mai urcuş! mormăi Angela ostenită şi îşi şterse fruntea murdară cu o eşarfă la fel de jegoasă. Stratul gros de praf, care o acoperea, nu avea nimic de-a face cu vraja în care îşi pusese speranţe că va avea efect asupra acestui conducător de sclavi. Dimpotrivă. El continuase să se schimbe de îndată ce ea ajunsese din urmă grupul şi, înainte ca ea să arunce o vrajă peste el, o şi pusese la muncă, întocmai ca pe o roabă oarecare, spunîndu-i să strîngă pietre pentru vatră şi lemne pentru foc. De atunci nu îl mai văzuse.

Ce cavaler depravat ar face una ca asta? Îşi înmuie un colţ al cămăşii în apa din bidonul ei şi

încercă să-şi mai şteargă negreala de pe faţă. Îi rămaseră cercuri negre sub ochi, ceea ce o făcea să semene cu un raton. Deci, ce avea de făcut acum? Se prăbuşi pe grămada de pietre, pe care le cărase de la o distanţă care acum i se părea imensă, ca să se gîndească. Ceea ce îi trebuia, de fapt, era o lopată şi o roabă. Avea nevoie şi de un psihiatru care să verifice dacă a fost normală cînd s-a oferit, ca voluntară, pentru silnicia asta.

Buf! Asta ar fi trebuit să fie cea de-a treia dorinţă a ei. Sări în picioare enervată, cînd cea de-a treia dorinţă îi trînti pe cap o pălărie de pai, şi începu să scormonească în abisurile minţii ei.

– Eşti nebună, sau doar sinucigaşă? strigă David foarte neprofesional. Îmi dau seama că nu ai percepţia lumii reale şi ştiu că nu prea reuşeşti să vezi lucrurile aşa cum sînt ele, dar nici măcar *tu* nu poţi să treci cu vederea insolaţia.

Pălăria îi era cu cîteva numere prea largă, mirosea a peşte stricat şi arăta de parcă el ar fi folosit-o ca să ţină în ea momeala pentru pescuit. Într-un acces de temperament, şi-o smulse din cap şi o trînti peste grămada de pietre de la picioarele ei.

– Asta era cea mai bună pălărie de pescuit pe care o aveam! exclamă el.

Auzi! Cea mai bună!

– Ai nevoie de o pălărie nouă. Urgent.

El se aplecă să ridice pălăria, dîndu-i din nou forma inițială înainte de a-şi întoarce spre ea privirea speculativă. Încercă, dar nu reuşi să-şi menţină mina amuzată.

– Şi tu la fel, Cenuşăreaso. Ţie îţi trebuie chiar o întreagă garderobă.

Două interesante cercuri de praf îi decorau pieptul, acolo unde sînii se atinseseră de pietrele pe care le cărase. Iar dîrele de sudoare desenaseră forme şi mai interesante sub braţele ei şi pe pîntece, un fel de test *Rorschach* mai senzual, pe care i-ar fi plăcut să-l studieze mai în amănunt, dacă situaţia ar fi fost alta. Dar nu era. Şi nici nu avea să fie, şi cu asta basta! Se încruntă la gîndul acestei posibilităţi fără şanse de realizare. Chiar şi acoperită de o tonă de praf, era de departe cea mai adorabilă Tinker Bell pe care o întîlnise vreodată.

Angela îi observă încruntarea, chiar dacă nu şi gîndul care o produsese.

– Asta nu e vina mea. Îşi dezlipi hainele ude de trup, fără să-şi dea seama că şi el ar fi vrut să facă acelaşi lucru. Tu eşti cel care m-a pus să fac munca asta grea.

El privi în jos spre roadele muncii ei, abia acum observînd ce făcuse.

– Reminiscenţe din ucenicia ta de vrăjitoare. Se aplecă şi luă şase sau şapte din cele mai mari pietre. Angela, voiam cîteva pietre, suficiente ca să fac o vatră, nu ca să pavez cu ele tot drumul de aici pînă la tabără. Nu vrem să facem decît cîţiva cîrnăciori la frigare şi poate să încălzim nişte fasole cu costiţă. Îi făcu semn cu capul spre grămada de lemne lîngă care stătea ea. Şi nu ne trebuie atîtea lemne cît să frigem un viţel. Ia cîteva rădăcini mai mari şi nişte vreascuri mai mici, ca să aprindem focul cu ele. Astea ar trebui să ne ajungă pînă trimitem pe cineva, cu un permis de defrişare, ca să ia şi restul.

– Foarte amuzant, bombăni ea, în urma lui, enervarea scăzîndu-i cu fiecare din chicotelile lui, reţinute cu mare greutate. Cavalerii negri nu-şi permiteau niciodată bucuria umorului, nu-i aşa? David găsea zelul ei nemaipomenit de amuzant. Poate că nişte fire din praful acela de spiriduş îl atinseseră, pînă la urmă.

Tabăra, cînd ajunseră acolo, era deja pregătită, cu corturile ridicate, cu băile portabile şi duşurile instalate. Singurele lucruri şi fiinţe care lipseau erau vetrele pentru foc şi copiii.

– Unde sînt pachetele acelea de energie? întrebă ea. Fac jogging în jurul casei?

– S-au dus să înoate cu ceilalţi voluntari. El se

opri lîngă un stejar mare, sub ale cărui ramuri masive se găseau două corturi, unul lîngă altul. Unul dintre ele purta emblema taberei *Casa de los Niños.* Celălalt semăna suspect de mult cu cel pe care şi-l cumpărase ea din Ramona, zilele trecute. M-au lăsat pe mine să ridic corturile.

Angela se uită de la un cort la celălalt, observînd că nu le despărţeau mai mult de cinci centimetri. Omul ăsta era la fel de greu de înţeles ca oricare din cărţile lui anormale de psihologie. Pornit-oprit. Cald-rece. Sentimentele lui pentru ea păreau că se schimbă la fiecare respiraţie. O clipă, o strîngea în braţe, iar în clipa următoare o ţinea la distanţă. O dorea o clipă şi în clipa următoare părea o planetă distantă şi îngheţată, niciodată cald, imposibil de atins, dar întotdeauna prezent. Da, un cavaler, dar unul pe jumătate alb, pe jumătate negru. Mai dificil era că ea nu ştia niciodată cu cine avea de-a face, sau de ce trebuia el să se poarte aşa. Era mult mai complicat decît un erou de basm.

Era nestatornic. În cărţile ei, eroii erau cu toţii cavaleri albi, puternici, curtenitori şi buni. Ea se îndreptase către genul sigur atunci cînd îşi alesese bărbaţii în viaţa reală, din cei maleabili. Îi plăcea să ştie întotdeauna pe ce picior dansează. Îi plăcea să fie tot timpul la cîrmă. Pînă acum, nici

nu-şi dorise altceva. Pînă acum. Dar eroii din basmele ei nu o făcuseră niciodată să se simtă de parcă i-ar fi luat pielea foc sau de parcă i-ar clocoti sîngele, aşa cum o făcea David. Ei nu o făcuseră niciodată să-şi piardă controlul, de furie sau de pasiune. Nici un alt bărbat, real sau imaginar, nu făcuse astea, cu excepţia lui David.

Clipi şi se scutură ca să scape de adîncimile pe care nu voia să le vadă, dar se trezi privind fix în ochii bărbatului cu pricina.

– Fiu! fluieră el lung, ridicînd sugestiv din sprîncene. Mi-aş dori să am un loc în primele rînduri, la spectacolul din mintea ta. Unde te duci cînd o iei razna aşa? La ce te gîndeşti cînd te uiţi la mine în felul ăsta?

Îşi înăbuşi impulsul de a-i spune. Ce rost avea să încerce să-l convingă pe acest erou, în carne şi oase, că nu era rău să mai şi visezi puţin, cînd partea aceea pragmatică a lui, cea cu picioarele pe pămînt, nu voia să audă de aşa ceva?

– Tocmai mă întrebam peste ce ai mai dat cînd mi-ai cotrobăit prin lucruri.

– Peste asta.

Rîse răutăcios şi ridică între degete o pereche de bikini.

– Şi să ştii că am primit, prin procură, permisiunea de a-ţi cotrobăi prin lucruri. Liz mi-a

spus că nu ai nimic de ascuns.

Îşi mută privirea de la costumul de baie la ea şi înapoi, cu o sclipire de drăcuşor.

– Sper să aibă dreptate, pentru că *nimic* este exact ceea ce e capabil să ascundă costumul ăsta.

Angela gemu şi încercă să-şi amintească dacă îşi pusese şi un tricou în bagaj, ca să-l folosească drept acoperire. Acei bikini erau mult mai decoltaţi decît costumul ei obişnuit, pe care îl lăsase la Los Angeles. Dar erau tot ce putea oferi Ramona mai bun, cei din Ramona fiind adoratori înfocaţi ai soarelui. Şi i se păruse bun cînd îl cumpărase, dar acum...

– Probabil că, oricum, nu îl voi purta astăzi.

Îi smulse costumul dintre degete, dorindu-şi ca el să aibă puterea de a opri jocul. Dar n-o avea. Costumul de baie şi gîndul de a o vedea în el îi consumaseră şi bruma de voinţă care îi mai rămăsese.

– Cred că asta e o idee fantabuloasă. Trebuise să inventeze un cuvînt ca să exprime cît de bună credea el că este ideea. O apreciere obişnuită nu ar fi fost suficientă. Dar cred că directorii taberei ar putea să strîmbe din nas dacă te-ar vedea fiţîindu-te, aproape goală, în faţa copiilor. Sigur, dacă ai vrea să aştepţi pînă se întunecă, aş fi

fericit să-ţi veghez baia nocturnă şi să mă asigur că nu te mănîncă peştii.

Aş putea să continuu jocul, îşi spuse el. Era sigur că ea nu avea să-i reproşeze asta. Îşi putea da seama după purpura care îi colorase faţa.

– David Ortega, încetează pînă nu îţi dau cu ceva în cap!

El îi făcu cu ochiul.

– De fapt, am venit să te caut adineauri pentru că speram că ţi-ar plăcea să mergi la înot cu Liz. Se opri o fracţiune de secundă. Eu nu o să intru în apă şi aş vrea să fie un adult lîngă ea, pînă vedem cum se descurcă.

– Sigur că da.

Luă costumul de baie şi se strecură în cortul ei.

– Lasă-mă doar o clipă, să mă schimb.

– O s-o anunţ că ai zis da, spuse David.

Se îndepărtă iute de cortul în care ea se dezbrăca, înainte ca picioarele să i-o ia razna.

– Urmează poteca în jos, spre apă, îi strigă el. Nu poţi să nu dai de noi.

În privinţa asta avusese dreptate. Nu putea să nu dea de el, privirea îi fu atrasă irezistibil de el

din clipa în care intră în micul heleşteu. Mai întîi, în timp ce toată lumea se găsea băgată pînă la gît în heleşteu, el stătea singur, dezbrăcat pînă la brîu, în toată splendoarea sa, pe malul apei. Deşi purta blugii şi eternii lui tenişi, îşi scosese totuşi cămaşa.

Trase puternic aer în piept cînd îl zări de la distanţă. Avea umerii mai largi decît bănuise ea la început, iar pieptul îi era lat şi acoperit cu un păr negru, creţ şi foarte senzual. Cum ar fi fost să-şi treacă degetele prin el, să-şi îngroape obrajii în căldura umedă şi parfumată a pieptului lui şi să-i soarbă mireasma? Ar fi fost probabil la fel cu a fi fiartă de vie în apa heleşteului, pe care deja o simţea că dă în clocot din cauza fierbinţelii gîndurilor ei.

Nu era bine. Era vremea pentru un duş rece. Era timpul să se concentreze asupra adevăratului motiv care o adusese la *Casa de los Niños,* adică asupra lui Liz. Înotă cu mişcări iuţi spre grupul de fete în care se găsea Liz, apoi timp de o oră încercă să se concentreze asupra lor, nu asupra lui David.

Niciodată nu-şi dăduse seama cît de uşor este să faci două lucruri deodată. Spunînd bancuri fetiţelor chicotitoare aflate în apă, reuşea să se uite şi la David, care organiza un concurs de înot.

Captivat şi energic ca un antrenor de lot olimpic, dădea sfaturi strategice, aranja bandajele sub căştile de înot şi ţinea în braţe o mulţime de eşarfe, bentiţe şi proteze, în timp ce proprietarii acestora înotau de la doc pînă la o plută din mijlocul heleşteului. Ea începu să arunce inele de plastic pe care fetele trebuiau să le aducă înapoi şi îl privea pe David, care se apleca peste marginea docului pentru a strînge la piept pe cîştigători şi pe învinşi, deopotrivă. Apa de pe trupurile lor îl udase pînă la brîu. Iar soarele, oglindit în picăturile de apă, îi îmbrăca tot pieptul în lumină. Imaginea trupului lui şi sunetul rîsului lui o umplură de o dorinţă acută, cum nu mai cunoscuse pînă atunci, făcînd-o să-şi dorească să fie ea cea strînsă de el la piept, şi...

– Învaţ-o şi pe ea Dansul zînelor bondoace.

Angela tuşi şi scuipă cînd Liz şi trupa ei de înotătoare împroşcară apa în jurul ei.

– Îţi aduci aminte cum m-ai învăţat, vara trecută, să dansez Dansul zînelor bondoace acasă, în piscină?

Liz se agăţă de costumul ei de baie pentru a-i capta întreaga atenţie.

Angela îşi ridică repede slipul şi îşi trase mai bine sutienul.

– Cred că da, prinţeso, dar nu era chiar un

dans. Era mai mult un balet acvatic, foarte simplu. Îşi luă ochii de la David şi se concentră asupra nepoatei ei. Nu era nimic deosebit.

– Ba era deosebit, o contrazise Liz. Şi vreau să o înveţi şi pe prietena... să le înveţi pe toate prietenele mele.

Angela ezită, gîndindu-se la toate mişcările acelea dramatice, la toate îndoiturile şi suciturile dansului. Poate că bikinii ei nu intraseră la apă, dar ea aşa simţea.

– Ştiu şi eu ce să zic?

– O, *te rog,* mătuşă Angela! Ar fi aşa de amuzant, se linguşi Liz pe lîngă ea.

Era o cerere atît de neînsemnată!

– Bine. Doar cîteva mişcări.

În momentul acela, jocul de polo şi antrenoratul lui David se duseră pe copcă. În cîteva minute, nici nu mai trebuia să se prefacă a observa echipa cealaltă. Cu mic, cu mare, erau cu toţii mult prea ocupaţi să facă haz de baletul acvatic al fetelor. Cei care trecuseră de zece ani erau chiar... Cu toţii, mari şi mici, trebuie să se întoarcă în tabără, îşi spuse David, cu hotărîre. Era timpul să se odihnească înainte de cină sau să se spele înainte de cină, să pregătească cina, sau orice altceva!

Cînd fu sigur că era singurul mascul de pe

mal, îşi permise luxul de a o privi neobservat. Într-o societate în care a fi bronzat era egal cu a fi frumos, ea era o excepţie. Faptul că locuia în castelele ei imaginare o protejase probabil de razele soarelui. Nu reuşise să capete nuanţa aceea de bronz. Pielea îi era pală, de culoarea piersicii, moale ca petalele de trandafir. Soarele îi colorase umerii şi nasul într-o nuanţă ceva mai deschisă decît a costumului ei, îi adăugase, fără îndoială, cîţiva pistrui în plus, iar apa heleşteului îi lipise părul de cap. Şi, totuşi, arăta ca una din eroinele cărţilor ei. O privi, tînjind, cum se mişca graţioasă prin apă, cu trupa ei de nimfe impubere. Întindea un picior aici, unul mai încolo, mişcîndu-şi degetele de la mîini şi de la picioare în ritmul unei muzici proprii, dansînd într-o armonie fluidă. Braţele ei spuneau o altă poveste, mişcîndu-se, alternativ, în sus, ca pentru a prinde stelele, apoi din nou în jos, ca pentru a o învălui în îmbrăţişarea unui iubit.

Privind-o numai, îi veni să i se alăture în dans şi să se rotească împreună într-un cu totul alt ritm.

Angela îşi trase sutienul cînd dansul se termină, coborînd, în cele din urmă, pe pămînt. Fusese distractiv!

– Gata, puicuţelor, zise ea, bătîndu-le uşor pe spate pe cîteva. Toată lumea afară din apă.

– Nu vii şi tu? zise Liz căscînd şi ştergîndu-şi apa de pe faţă.

– Într-o clipă, promise ea şi se lăsă pe spate ca să facă pluta. Eu trebuie să mai recuperez. Voi, zînelor bondoace, mi-aţi cam dat de furcă.

De fapt, era tocmai invers. Întotdeauna prinsese puteri cînd intrase în lumea basmului. Poate tocmai de aceea scria poveşti. Îi dădea un sentiment de siguranţă să ştie că poate scăpa întotdeauna spre un tărîm unde nimeni nu o putea urmări, unde nimeni nu o putea atinge...

– David Ortega, tu, mizerabile!! se stropşi Angela, simţind că îi îngheaţă picioarele, ştiind încă înainte de a deschide ochii că cineva o atinsese... cu restul de gheaţă din geanta lui frigorifică. Cum ai putut să faci una ca asta? E rece! Se holbă ea la el cu dinţii clănţănind.

– A fost uşor, spuse el, ridicînd din nou bucata de gheaţă. Vrei să vezi cum o fac a doua oară?

– Fă tu asta şi îţi dau bucata aia de gheaţă să o mănînci, îl avertiză ea.

– Îmi pare rău. De fapt, nu îi părea rău deloc. Dar trebuia să îţi atrag cumva atenţia. Nu mi-ai răspuns cînd te-am strigat.

– Şi m-ai stropit cu apă îngheţată doar ca să-mi atragi atenţia?

Îl lăsă, reticentă, să o scoată din apă.

– Trebuie să recunoşti că a mers. Dar nu de asta am făcut-o. Nu mă gîndeam neapărat să-ţi atrag atenţia, cît să-ţi observ reacţia.

O ţinea la suficientă distanţă de el ca să-i vadă sfîrcurile zbîrlite de frig, care se vedeau cu claritate prin materialul subţire al costumului de baie. Gemu şi îşi acoperi în glumă faţa.

– Mi-am petrecut toată după-amiaza urmărindu-i pe Nick şi pe Eric cum se holbau la fete. Ce pot să spun?

Angela încercă, dar nu prea reuşi să pară ofensată de moarte.

– Ai putea măcar să vorbeşti serios cînd spui că-ţi pare rău.

– N-aş putea să fac aşa ceva, zise el. Te-am văzut cum mă urmăreai de cînd ai intrat în apă, acum trei ore şi douăzeci şi şapte de minute. Îşi verifică *Rolex*-ul de la mînă. E un adevărat tribut adus obiectivităţii mele profesionale faptul că i-am trimis pe toţi înapoi în tabără, acum trei ore şi douăzeci şi şase de minute.

Angela trase de micile triunghiuri ale sutienului, care deveniseră, dintr-o dată, prea mici pentru a-i cuprinde sînii grei şi sfîrcurile tari.

– Toată lumea este în tabără?

Cînd făcuse asta?

– Vrei să spui că nu ai observat?

Sigur că ştia că nu observase.

Fusese prea ocupată să-l urmărească pe el şi să se gîndească cît de bine s-ar simţi în braţele lui. Iar el chiar o luă în braţe, cu blîndeţe, făcînd-o să se întrebe dacă el chiar putea să-i citească gîndurile atît de uşor.

Lăsîndu-şi capul pe spate, cu o dorinţă aproape audibilă, îi aşteptă sărutul atît de rîvnit. Şi cînd acesta sosi, îşi dădu seama că era exact lucrul după care tînjise, şi chiar mai mult. Nu mai era nici o îndoială că acesta era un bărbat în carne şi oase. Nici chiar imaginaţia ei nu era chiar atît de vie.

Buzele lui alunecară peste ale ei, posesiv, chemător, oferind şi luînd cu aceeaşi foame care o stăpînea şi pe ea. Gurile lor se deschiseră una spre alta în acelaşi timp, cu limbile căutîndu-se şi găsindu-se, cu mişcări sincronizate, fără a fi fost repetate înainte, ca şi cum amîndoi ar fi simţit aceeaşi dorinţă. Angela simţea fiori electrici oriunde l-ar fi atins. Iar el simţea flăcări în sînge cînd ea se mişca lipindu-se de el şi simţea o durere între picioare, care nu putea fi reprimată nici de logica lui şi nici de fantezia ei.

– O, Doamne, am nevoie de tine!

Fără să-şi ia o clipă mîinile de pe trupul ei sau să le slăbească apăsarea, el le lăsă să alunece de

pe fesele ei pe coapse şi pe talie, apoi în sus, spre sînii ei şi pe umeri, pînă cînd îi luă obrajii în palme.

Ea îi simţea răsuflarea pasionată pe piele, îi simţea intensitatea emoţiilor, dincolo de pasiune. În omul acesta se ascundeau mult mai multe decît se vedea cu ochiul liber. Mult mai multe decît era sigură că vrea el să o lase să cunoască. Şi, totuşi, intimitatea pe care ea tocmai o împărtăşise cu el nu cerea, nici mai mult, nici mai puţin, decît împărtăşirea tuturor sentimentelor.

– Ce este? Privi adînc în ochii lui întunecaţi de tulburare şi îndoială, insistînd numai cînd zări o cît de mică scînteie de speranţă: Spune-mi.

Tăcerea dintre ei se prelungi în timp ce în el se ducea o luptă înverşunată. Liniştea făcu loc unor sunete, pe care pînă atunci le ignoraseră.

Ochii lui clipiră către un punct îndepărtat de pe plajă.

Auzul ei prinse frînturi dintr-o conversaţie, o ceartă în devenire.

El suspină şi îi mîngîie obrajii, o clipă, indecis. Ar fi trebuit să amîne.

– Se pare că ne cheamă datoria, zise el, încet. Cred că Nick îi face Sylviei probleme şi cred că ştiu şi despre ce este vorba.

Angela nu se simţea deloc filantroapă. Dorinţa

îi întuneca încă judecata, amorţindu-i obişnuita ei bunăvoinţă.

– Nu poţi nici măcar de data asta să te abţii să fii atît de profesional? Nu poţi să o laşi pe Sylvia să se ocupe de problema aceea, oricare ar fi ea?

– Nu, de data asta.

Se încruntă puţin cînd vocea lui Nick îşi adăugă chiţăitul ascuţit tonului Sylviei, care îşi pierdea repede răbdarea.

– Asta nu intră în sarcina Sylviei.

Dar era într-a lui.

– Pot să ajut cu ceva? întrebă ea, gîndindu-se că, dacă nu poţi să-l învingi, atunci împrieteneşte-te cu el, cum se spune. I se alătură lui David şi se grăbiră spre cîmpul de luptă.

– Nu e nici treaba ta, zise el clătinînd din cap.

– În schimb, e a ta?

– Orice nor negru are şi o parte luminată, îi răspunse el, enigmatic. Problema lui Nick este, din fericire sau nu, în sarcina mea.

Îşi mări paşii ca să ajungă mai repede.

– Îi faci probleme doamnei, Nick?

Se interpuse între băiat şi Sylvia, făcîndu-i semn Angelei să rămînă în urma lui, şi îl înfruntă pe adolescentul furios.

Nu mai era vorba de vreo bufonerie făcută în clasă, nici de adolescentul jovial care îi tachina pe

toţi fără milă şi arunca, prin cantină, cu cocoloaşe de piure ca să se amuze. Tînărul era cu adevărat furios şi nu îi păsa cine observa lucrul ăsta.

– Altceva nu prea mai pot să le fac doamnelor şi cred că nu e cinstit din partea ta să faci glume pe tema asta! Se trînti pe pămîntul moale şi îşi luă capul în mîini. Toţi fac bancuri pe socoteala mea, strigă el cu o furie neputincioasă. Ce mai stea a înotului mai sînt şi eu – nu pot nici măcar într-un bazin de tratament să înot, fără doi tipi care să mă sprijine să nu mă înec, ce să mai zic de un heleşteu! Îşi ridică ochii strălucitori spre David, ştergîndu-şi cu obidă lacrimile trădătoare. Îi urăsc. Urăsc tabăra asta tîmpită şi pe toţi cei de aici. Vreau să mă duc acasă *acum.*

– De ce? David îngenunche lîngă el. Ca să le faci şi părinţilor, fraţilor şi surorilor tale zile amare? Ca să îi faci pe prieteni şi pe profesori să se simtă nefericiţi şi vinovaţi pentru că tu, bietul de tine, ai cancer?

Angela trase adînc aer în piept, cuprinsă de o furie subită. Cavalerul alb plecase, desigur, în altă parte. Nick suferea, iar David nu făcea altceva decît să pună sare pe rană.

– *Tu* nu înţelegi! îşi ascuţi Nick acuzaţiile. *Tu* nu ai cancer. Eu am. Şi nu orice fel de cancer. O, nu. Trebuia să am cancer osos. Cu leucemia

m-aş fi împăcat, dar cu asta, nu... şi nici cu *astea!* Îşi aruncă cîrjele peste plajă, în lac, şi îşi ridică pantalonii să-şi dezvelească picioarele care i se terminau imediat sub genunchi. Lovi cu pumnul în picioarele de metal, plastic şi fibră de sticlă. Sînt un monstru! Sînt un...

– Eşti în viaţă! David îl scutură ca să-şi revină, la propriu şi la figurat, în simţiri. Şi dacă nu ai fi atît de laş, ai aprecia asta. Ştiu o grămadă de copii care ar fi în stare să schimbe locul cu tine, într-o clipă. Şi-ar da şi mîinile şi picioarele şi tot ce au doar ca să stea în apă, iar tu te smiorcăi pentru că nu o să mai cîştigi nici o competiţie! Dacă ai avea măcar jumătate din curajul lor, nu ai mai plînge că vrei acasă. Ai fi acolo, încercînd să înoţi!

– Nu ai nici un drept să-mi vorbeşti aşa! se văicări Nick.

– Dacă eu nu am, strigă David la el, ca răspuns, atunci nimeni nu mai are. Toţi sînt prea preocupaţi să-ţi plîngă de milă, în loc să-ţi dea şutul în fund de care ai nevoie!

Buza de sus a lui Nick tremura şi Angela făcu un pas înainte, simţind că se trezeşte în ea instinctul matern, care o îndemna să-l protejeze.

– A mers prea departe, murmură ea către Sylvia.

– Nu înţelegi, zise Sylvia, care părea căzută în

admiraţie.

– Nu pot să mă tîrăsc cu greu pe pămînt şi să fiu fericit, făcu Nick apel la înţelegerea lui David. *Trebuie* să înot.

– Atunci fă-o, îi porunci David.

– *Nu pot* cu mizeriile astea atîrnînd de mine.

Lovi din nou cu pumnul în picioarele artificiale, de parcă astfel ar fi putut să-şi elibereze picioarele lui adevărate, pe care încă le mai simţea parcă la locul lor, unde, de fapt, nu mai erau.

– Scoate-le, tună încrezătoare vocea lui David, de parcă ar fi avut puterea de a vindeca. Nu ai nevoie de proteze ca să înoţi; sînt numai pentru mers. Poţi să înoţi din nou, Nick, dar numai dacă eşti dispus să încerci.

– Da, se răsti băiatul, sarcastic. Şi cum o să intru în apă, o să mă duc la fund ca un pietroi.

– Nu şi dacă înveţi cîteva mişcări de bază, dacă exersezi şi îţi refaci musculatura.

– Şi cum să fac asta? Ochii îi sclipeau, nevrînd să admită încă decît o soluţie perfectă. Cum să fac asta dacă de fiecare dată, cînd intru în apă, toţi se uită şi rîd de monstrul fără picioare?

– Toţi cei de aici au cîte ceva care ar putea fi motiv de rîs pentru alţii. Asta nu e o scuză.

– Tu nu ai, observă Nick. Sylvia nu are. *Ea* nu are. Făcu semn cu capul spre Angela. Voi vedeţi

copii ca mine tot timpul. Sînteţi obişnuiţi. *Ea* nu este. Şi dacă voi credeţi că o să-mi scot hainele în faţa *ei* şi o să mă tîrăsc ca un mormoloc în heleşteu, atunci sînteţi nebuni.

– Eu plec, zise Angela.

– Nu, o opri Sylvia. Cred că va trebui să rămîi.

– Ei, atunci eu sînt nebun, amice. Atenţia lui David era încă îndreptată asupra lui Nick. Se aplecă şi îi dezlegă proteza de la un picior. Pentru că o să intri în apa aia şi o să înoţi chiar dacă va trebui să mi te leg în spate şi să înot aşa de la un mal la altul.

– Nu, David, spuse Angela, smulgîndu-se de lîngă Sylvia. Nu îi face una ca asta.

– Trebuie. David îi dezlegă şi cealaltă proteză. E necesar şi pentru el, şi pentru mine.

– Nu vreau să mă vadă *ea*.

Nick refuză să se uite la Angela, ruşinat de trupul lui.

Angela se întoarse să plece, însă David o prinse şi o întoarse din drum

– Nu eşti singur, amice. Iar ea o să se uite la amîndoi. Nimeni nu poate fugi veşnic de realitate. Haide!

– Da, zise Nick, cu ciudă. Dacă aş arăta ca tine, aş lăsa-o să se uite cît vrea. Dar nu arăt aşa. *Eu nu am picioare.*

– Nu cred că ai să fii ales Bărbatul anului, ce-i drept, încuviinţă David. Dar tu ai picioare; cu o parte te-ai născut, cu cealaltă parte te-ai pricopsit. Dar sînt alte tale. Şi eşti destul de curajos. Şi mi-ai promis că vei încerca să înoţi. Aşa că hai să mutăm circul de aici.

– Nu am zis că o să încerc, zise Nick, în timp ce David îl ducea pe mal. Am zis că aş face-o *dacă* aş arăta ca tine.

David îl puse jos şi se uită după Angela, cu o expresie a feţei atît de vulnerabilă şi de intensă, încît îi zbîrli părul pe ceafă. David se aşează alături de Nick şi îşi scoase unul din tenişii lui portocalii. Ridicînd un crac al pantalonilor, culese o bucată împăturită de hîrtie din ciorap, o despături şi se uită o clipă la ea, înainte de a o pune deoparte.

O luă vîntul, iar Angela se grăbi să o culeagă. Era cavalerul ei alb, în armură strălucitoare, cel al cărui chip din spatele vizorului semăna cu al lui David. Îl privi pe David, luminată de o înţelegere subită. O, Doamne!

– Cred că, într-un fel, semeni destul de mult cu mine, Nick. Stînd într-un picior, David îşi scoase şi celălalt tenis şi îl lăsă să cadă la pămînt, împreună cu piciorul lui artificial. Mi-e teamă că sîntem amîndoi nişte cavaleri în armuri ponosite. Zîmbea cu jumătate de gură spre Nick, care rămăsese

înmărmurit, cu gura căscată. Ei, haide. Rămîi în chiloţei şi hai să intrăm în apă. Eu nu am mai înotat în ultimul an şi voi avea nevoie de tot ajutorul pe care mi-l pot da braţele şi picioarele tale, altfel ne ducem la fund.

Angela se aşeză pe iarbă alături de Sylvia, care tăcea şi zîmbea, şi îl privi pe David cum înoată pînă pe malul celălalt al heleşteului, ducînd pe umerii lui largi o posibilă stea a înotului.

Capitolul 5

Sylvia o trase după ea ca să-i lase pe cei doi să înoate singuri.

– Uneori, trebuie să-i laşi să se lupte singuri, înainte să intervii ca să-i ajuţi.

Angela o luă pe potecă în urma Sylviei, privind înapoi, din cinci în cinci secunde, să se asigure că David şi Nick mai erau la suprafaţă.

– Spune-mi... spune-mi despre... o, Doamne, de unde să încep?

Se opri şi se uită din nou spre heleşteu, vrînd să ştie atît de multe lucruri, încît cuvintele nu-şi mai găseau drumul.

– Să-ţi spun despre David şi bucata de picior care îi lipseşte, şi de ce nu ţi-a zis pînă acum, şi

de ce ştiu numai cîţiva oameni din tabără, şi cum şi de ce i-a afectat asta atitudinea faţă de restul lumii, şi ce îl face să fie totuşi un consilier atît de bun pentru copiii noştri? Sylvia se uită întrebătoare la tovarăşa ei. Să-ţi spun toate astea cînd tu nici măcar nu te uiţi la mine?

Angela îşi luă cu greu privirea de la heleşteu şi şi-o îndreptă spre poteca din faţă. Magnitudinea informaţiei pe care o voia nu îi scăpase şi totuşi trebuia să ştie. Iar Sylvia ştia asta. În afară de faptul că era o optimistă, Angela era şi o fire intuitivă, care nu se sfia să caute dovezile care să-i susţină viziunile interioare.

– Sylvia, e foarte important. Nu te întreb din pură curiozitate.

– Nici nu am crezut aşa ceva. Sylvia era renumită, şi nu degeaba, pentru ascuţitul ei spirit de observaţie. Însă, vezi, tu, cînd e vorba să discut despre prietenul meu David, intervine o problemă. Ceea ce ştiu eu merge de la confidenţe doctor-client, pînă la secrete între prieteni, bîrfă de tabără şi simple speculaţii. Unele lucruri nu ar fi etic din partea mea să ţi le spun. Şi mai cred că, dacă ţi-aş povesti, ai pierde ocazia de a afla singură. Iar David nu şi-ar pierde numai încrederea într-o prietenă, dar ar pierde şi ocazia de a afla că mai sînt şi alte femei pe lume în care poate avea în-

credere. Înţelegi ce vreau să-ţi spun?

– Înţeleg că aş fi aflat mai degrabă nişte răspunsuri dacă aş fi vorbit cu mine însămi, bombăni ea, frustrată.

– Nici asta nu ar fi o idee rea. Sylvia ridică o mînă grăsuţă în semn de salut şi se îndreptă spre locul de unde venea mirosul de mîncare. Îţi pot spune că David are motive întemeiate să fie precaut în relaţiile lui cu femeile. Dacă are suficientă încredere în tine, să te lase să-i pătrunzi secretele, ar fi mai bine pentru tine să fii sigură dinainte că poţi să şi suporţi ceea ce vei descoperi. Nu aş vrea să-l văd suferind din nou.

Angela refuză să fie politicos concediată. Sylvia nu avea să scape aşa de uşor.

– Stai o clipă, Sylvia.

O urmă înapoi în tabără şi o ajută să împartă cîrnăciorii, fasolea şi salata de fructe copiilor, vorbind în timp ce lucra:

– Nu te lăsa înşelată de ocupaţia mea şi de concepţia mea de viaţă. Am văzut şi eu realitatea. M-am confruntat îndeaproape cu ea. Chiar crezi că aş putea să conduc o companie ca a mea şi să fiu oarbă la ceea ce se întîmplă în lumea reală? Nu! Trînti cu putere o lingură de fasole cu cosţită în farfuria care aştepta întinsă, făcînd să zboare sosul peste tot, în enervarea ei. Îmi pare rău, îi

zise ea proaspătului purtător de sos. Zău, Sylvia, duc un război zilnic cu elefanţii. Numai că eu am învăţat, cu mult vreme în urmă, că trebuie să ai curaj şi o voinţă puternică dacă vrei să te lupţi cu realitatea asta, cu partea ei întunecată, altfel se închide deasupra ta şi nu mai ieşi niciodată de sub ea. Îşi şterse mîinile de tricoul cu care se acoperise în grabă. Poate că David a lăsat partea întunecată să se închidă deasupra lui. Poate că nu mai reuşeşte să iasă de sub ea, fără o mînă de ajutor. Poate că are nevoie de cineva ca mine, care să-l ajute să cîştige războiul cu elefanţii. Îşi îndreptă un deget spre Sylvia, provocînd-o. Nu cred că David trebuie lăsat singur să lupte cu balaurii lui. Cred că are nevoie de cineva care să stea lîngă el şi să-i lumineze calea, astfel încît să poată vedea că balaurii nu sînt chiar atît de mari cum crezuse el. Am de gînd să fiu eu această doamnă al luminii, fie că îi place fie că nu. Privi în jur, satisfăcută că toată lumea are ceva de mîncare. Acum era timpul să aibă grijă şi de foamea ei şi de a lui David. Ei bine? o întrebă ea pe Sylvia. Nu spui nimic?

Sylvia îşi linse muştarul de pe degetele între care ţinea un cîrnat lung de o jumătate de metru.

– E bună repetiţia asta. Sper să te descurci la fel de bine şi în faţa auditoriului pentru care a fost

compus discursul. Totuşi, nu vrei să mănînci ceva, mai întîi? Un război, fie cu elefanţii sau cu catîrii încăpăţînaţi, cere energie.

Era oarecare logică în asta. Şi pe urmă, conversaţia cu David cerea intimitate. Iar David încă îl mai avea pe Nick cu care trebuia să se lupte.

– Mătuşă Angela, vrei să vii să cînţi cu noi şi să ne spui poveşti la foc?

Liz o luă de la masă şi o duse lîngă focul care trosnea vesel. Angela îşi dădu seama că trebuia să se aştepte ca ea să fie responsabilă cu spusul poveştilor. Şi, totuşi, îi era greu să se gîndească la detaliile unor poveşti şi să-l pîndească şi pe David cu un ochi de vultur.

După ce depănase vreo douăzeci de poveşti şi cîntaseră cîteva cîntece, apăru Nick, transformat miraculos în vechiul său eu fluşturatic. Dar David nu era cu el. Nici întrebările puse băiatului nu au dus la nici un rezultat. După cîte ştia Nick, David era încă la heleşteu.

La ora asta din noapte? Angela ajută la împărţirea negreselor şi a floricelelor de porumb celor care erau interesaţi în zdrelirea gingiilor. Doar nu s-o fi dus David de unul singur să înoate în heleşteu? Şi dacă se dusese, din moment ce recunoscuse că nu mai înotase de un an de zile, nu era oare în pericol?

Acum nu intra în panică, îşi spuse ea, în timp ce îi băga pe copii în sacii de dormit şi închidea corturile. Trebuie să fie el pe aici, pe undeva.

Străbătu din nou tabăra, să fie sigură că l-a căutat peste tot.

– Nu l-ai văzut pe David? o întrebă Sylvia mergînd spre duş, cu un halat şi nişte papuci în mînă.

Acum începea să intre în panică.

– Nu. Dar o să-l caut în cortul lui. Probabil că s-a strecurat înăuntru şi s-a ascuns, în timp ce eu conduceam trupele la al douăzeci şi şaptelea refren din *Casa de pe deal.* Ai nevoie de el pentru ceva anume?

– Nu. Voiam doar să-i spun noapte bună. E băiat mare, zise ea, citind privirea Angelei. Nu mai are nevoie să fie verificat.

Angela mai făcu un tur de tabără înainte de a-l căuta la cortul lui. El nu era înăuntru, dar pe jos se afla o gamelă recent golită şi un biscuit sfărîmat, resturile cinei lui.

– Acum poţi să intri în panică, zise ea cu voce tare.

David se întorsese pentru cină, evident, deşi ea nu era sigură cînd se întîmplase asta. Apoi se întorsese să înoate singur, pentru că nu se vedeau urme de umezeală pe sacul lui de dormit sau

pe podeaua cortului. Se întorsese la heleşteu şi probabil că acolo era şi acum. Apa era mai rece acum. Şi cu toate că nu era un heleşteu mare, erau unele locuri unde nu puteai atinge fundul, iar el spusese că nu mai era în formă cu înotul. Aşa cum erau heleşteiele astea, el nu va fi în stare să vadă fundul nicăieri. El putea fi acolo, înecîndu-se, chiar în clipa asta, şi nimeni nu avea cum să ştie!

Ea trecu la acţiune, luînd deja decizia de a pleca să-l găsească. Răsăriseră stelele, dar nu era lună. Oare putea el să vadă măcar unde era ţărmul, sau să-şi dea seama cît de departe înotase? Şi ea ce mai aştepta aici? Înşfăcînd o lampă cu fitil, o aprinse în grabă şi porni repede spre apă.

– Ce noroi nenorocit!

Alunecă într-o parte şi nimeri într-o tufă de salvie cînd trecu pe lîngă pîrîiaşul care alimenta heleşteul.

– Cavaler idiot, tîmpit şi obraznic! Dacă nu s-a înecat, o să-i rup gîtul! Îşi înăbuşi un suspin de panică cînd alunecă pe panta noroioasă. Nu am vrut să spun asta. Nu am vrut să spun asta, trimise ea o scuză către cer.

Stăpînindu-şi teama, alunecă spre heleşteu la fel de bine ca un jucător de baseball care alunecă spre terenul de ţintă; ţinu lampa ridicată ca să nu

se stingă.

– David? îl strigă ea în timp ce ajunse jos şi căzu cu fundul în nămolul lacului. David, unde eşti?

O voce amuzată şi un rîs înăbuşit răsunară în apropiere de mal, doar la cîţiva metri distanţă de ea.

– Aici, *Lady Liberty.* Dacă mă cauţi pe mine, sînt aici. Dacă ai venit să găseşti masele de oameni ce tînjesc după aerul libertăţii, totuşi, atunci cred că ai greşit malul.

Suna foarte normal, sănătos. Şi mai rău: părea gata să izbucnească în rîs.

– Oooo! Trînti lampa pe pămînt atît de tare că o stinse. La naiba!

– Cred că ai o problemă, *Lady Liberty.* David plescăi în apropierea ei, dar nu ieşi afară din apă. Cred că ţi s-a stins torţa veşnică.

– Vrei să încetezi să-mi mai spui aşa? Vru să-şi şteargă noroiul de pe mînă, dar şi-l întinse pe faţă. Eu nu sînt *Lady Liberty!*

Dar nici ca doamna luminii nu făcea prea multe parale.

– Iar aste este o lampă, nu o torţă, o lampă pe care am adus-o cu mine pentru că mi-am închipuit că o să fii destul de prost să înoţi singur, şi mi-era teamă că va trebui să-ţi caut cadavrul.

Tremura şi plîngea şi nu mai avea nici un chef de a se lupta cu elefanţii.

– Angela, nu am vrut să te sperii. El plescăi ceva mai aproape, iar glasul îi trăda uimirea şi avea şi o nuanţă de scuză. Nu m-am gîndit că o să fii îngrijorată. Nu m-am gîndit că o să-ţi pese unde mă aflu.

– Nu te-ai gîndit că o să-mi pese? Oare toţi bărbaţii erau atît de obtuzi, sau asta se întîmpla doar cu cavalerii albi, care nu mai ţineau suficient contactul cu ei înşişi, ca să-şi mai dea seama că sînt cavaleri albi? Şi mă mai acuzi pe mine că sînt cu capul în nori? Ooooo!! Se strădui să se ridice în picioare. Cel puţin să-ţi înmoi puţin capul!

Ridicîndu-se din noroi, îşi scoase mai întîi un pantof plin de nămol, apoi pe celălalt. Urmă tricoul plin de sos, împreună cu ciorapii.

– Angela, ce faci?

David se îndepărtă de mal.

– Am glumit astăzi cînd ţi-am spus că umbli aproape goală. Zgomotul fermoarului de la pantalonii ei fu singurul răspuns. El închise ochii o clipă. Angela, vorbesc serios.

Nu era încă pregătit să stea gol lîngă ea. A-i ţine predici lui Nick despre curaj era una; a-l avea el, asta era cu totul alta. Nu era pregătit emoţional. Nu era...

Ea era. Intra în apă.

– Nu ar trebui să faci invitaţii cărora să nu le poţi face faţă.

– Ascultă, pot să fac faţă oricărei invitaţii, zise el, cu respiraţia accelerîndu-i-se în timp ce ea plutea spre el. Numai că...

Numai că... ce? Că avusese destul de furcă să-i reziste cît era îmbrăcată, iar el pe amîndouă picioarele, fiind mai înalt cu un cap decît ea. Ce o să se facă cu ea cînd venea spre el goală şi nici pe picior de egalitate nu mai erau?

Ea se întinse să-l prindă de talie, folosindu-l ca pe o geamandură în timp ce bătea apa în spatele lui.

Nu era gata pentru asta!

– Vreau să ştiu că nu-mi arunc de pe mine jumătate din haine şi nu săr în heleşteie ciudate, aşa, cu oricine.

Se apropie de el, dar numai puţin.

El îşi mişca picioarele în cercuri largi, încercînd să şi le ţină cît mai departe de ale ei.

– Nu îmi convine să fiu cobai pentru experi...

Angela îl prinse zdravăn de păr şi îl băgă cu capul la fund, înainte să-şi poată termina de spus insulta.

El ieşi scuipînd şi tuşind chiar sub sînii ei, încă încorsetaţi în sutien.

– Nu am nevoie de mila dumitale, domnişoară Newman.

Mai dădu afară o gură de apă.

Ea îl împinse din nou sub apă, înainte ca el să o poată opri. Poţi să tragi cu greu un elefant la apă, se gîndi ea, dar e şi mai greu să-l faci să bea.

El ieşi la suprafaţă şi îi prinse mîinile, ducîndu-le la piept ca să nu-l mai poată scufunda din nou.

– Ce naiba faci?

Ea zîmbi în sinea ei. Era un început.

– Încerc să cîştig o luptă cu un elefant.

Eliberîndu-şi o mînă, îşi desfăcu sutienul.

– Ha?

Nu mai era sigură care dintre ei trăieşte în lumea viselor.

– Încercam să-ţi spun că e la fel de greu, pentru mine, să am o relaţie cu un bărbat ca tine – aşa cum eşti, cinic, pragmatic şi intangibil – cum este şi pentru tine să ai o relaţie cu o femeie ca mine. Îşi împleti degetele în părul lui de pe piept. Senzaţia era la fel de minunată cum şi-o imaginase, părul lui fiind ud, greu şi mătăsos, făcînd inele întunecate în jurul degetelor ei. Au mai fost bărbaţi în viaţa mea şi înainte, dar niciunul ca tine. Tu eşti atît de rece, tot numai logică

şi pragmatism.

– Iar tu eşti plină toată numai de optimism cînd nu mai există nici o speranţă. Crezi în vise, în mijlocul distrugerii. Inima îi bătea mai tare în timp ce ea îi mîngîia pieptul, şi nu se putu mişca din loc cînd coapsele ei alunecară mai aproape de ale lui. Un vis, murmură el.

Asta era ea. În întuneric se putea lăsa şi el în voia fanteziei. Ah, dacă fanteziile nu ar fi fost atît de asemănătoare cu visele, înclinate să dispară la lumina zilei!

– Eu sînt reală, spuse ea, încet, pe jumătate plutind şi pe jumătate agăţată de el în apă. Eu sînt aici. Poţi să mă atingi ca să te convingi.

Măcar de-ar fi putut.

– Eu nu sînt vreun cavaler în armură strălucitoare, zise el, ferm. Şi faptul că îmi doresc asta nu schimbă cu nimic lucrurile.

Angela îl trase mai aproape de mal, pînă ce amîndoi avură pămîntul sub picioare. Voia să lămurească problema, şi voia ca el să o creadă.

– O parte din tine este acea parte care m-a ţinut în braţe toată noaptea şi m-a învelit în halatul tău albastru; partea pe care ţi-am văzut-o alături de Benjy; partea care a făcut ceea ce trebuia făcut pentru Nick, deşi l-a speriat zdravăn. Despre partea asta e vorba. Ştiu că mai e şi o altă

parte a ta, dar nu-i nimic. Ieşi din apă şi se aşează pe muşchi, aruncîndu-şi sutienul ca pe o mănuşă. Singurele fiinţe pe care le ştiu că sînt complet albe sînt îngerii. Nici unul din ei nu este foarte interesant, satisfăcător sau substanţial.

– O, nu?

Oare de ce respira cu atîta greutate? Sînii ei străluceau în lumina stelelor, cu apa rece picurînd de pe sfîrcuri, întărindu-i.

– Aş vrea să fiu diferit de ei. Nu mă pot gîndi decît la un singur înger care poate fi substanţial, foarte interesant şi satisfăcător.

Înghiţi nodul mare cît un bolovan, care părea hotărît să-i rămînă în gît, şi încercă să-şi menţină, fără prea mare succes, bărbăţia într-un unghi mai puţin vertical.

– Încă nu ţi-ai dat seama? zise ea rîzînd uşor şi scoţîndu-şi chiloţii. O Evă nudă, cu intenţii ispititoare. Nu sînt mai înger decît eşti tu cavaler alb. Aşa cum ai spus şi tu, sînt un mic înger, o mică Pollyanna. Dar sînt şi jumătate vrăjitoare şi jumătate Pandora şi pot fi-şi *rece*. La naiba! Nu era obişnuită nici să seducă, nici să fie sedusă. David, ai de gînd sau nu să ieşi din apă şi să mă încălzeşti? Îi mută proteza într-un loc unde era sigură că nu se va uda şi nu va incomoda pe nimeni. Nu era nevoie de ea acum. Sau vrei să

mă laşi pe mine să-mi arăt punctele vulnerabile, în timp ce tu ţi le ascunzi pe ale tale? Cu siguranţă că un cavaler în armură ar avea mai mult curaj.

El se apropie mai mult de mal, pînă ce apa îi ajunse la coapse.

– Ca să mă exprim literal, mi se pare că e făcută din oţel, plastic şi fibră de sticlă, dar presupun că există şi o modalitate mai poetică de descriere. El simţi că i se ridică de pe umeri greutatea a cîţiva elefanţi de-ai ei. Nu fusese atît de rău să glumească pe tema asta. Dar nu vulnerabilitatea asta încerc eu să o ascund, mai zise el, privind în jos.

– Nu ai ascultat cînd vorbeam cu tine? zise ea, tachinîndu-l. Exact asta încercam să-ţi spun şi eu. Nu vreau să-mi ascunzi nimic. Buzele îi tresăriră cînd el ieşi din apă ca să se aşeze lîngă ea, pe stratul de muşchi de pe mal. În nici un caz ceva atît de ma...

Restul descrierii se pierdu printre chicoteli înăbuşite şi mici plescăituri de plăcere, cînd el îşi apăsă gura peste a ei.

– Angela, crezi în dragoste la prima vedere? întrebă el cînd făcură, în cele din urmă, o pauză pentru respiraţie.

– Da, răspuns ea, fără echivoc.

– Eu nu. O ţinu la oarecare distanţă, ca între ei

să poată interveni puţină raţiune. Şi atîta timp cît o parte din mine, probabil cea cu cavalerul negru, împreună cu... ah... cu alte părţi, va vrea să-mi ascundă vulnerabilităţile în alt loc decît sub oglinda heleşteului, eu nu te pot minţi. Ar fi lipsă de profesionalism şi de etică şi, pur şi simplu, necinstit. O sărută pe vîrful nasului şi îşi spuse că era prost, de şapte ori prost! De cîte ori refuză cineva, în toate minţile, ocazia de a face dragoste cu un înger adevărat? Am serioase îndoieli că aş fi bun pentru tine. Sînt prea...

Era prea speriat, asta era; prea speriat ca să recunoască, în faţa lui sau a ei, că ea era cel mai bun lucru care intrase în viaţa lui de cînd aproape toate celelalte ieşiseră din aceasta. Era prea speriat că ar putea pierde iubind din nou.

– Eşti prea pesimist, zise ea. Sînt sigură că deja am stabilit asta. Dar nu dispera. Se aplecă spre el suficient de aproape ca sînii ei fini să-l atingă pe piept. Mă specializez în miracole şi am toată noaptea la dispoziţie ca să lucrez cu tine.

Capitolul 6

– Angela, cînd am fost de acord că putem vorbi, nu am spus că va fi în noaptea asta. Nu accepţi niciodată să ţi se spună nu? şopti David, în timp ce se întorceau în tabără.

– Foarte rar, zise Angela. Poate odată, cînd aveam şase ani. Oricum, în noaptea asta nu sînt un înger. Eşti groaznic cu detaliile astea, ştii? În noaptea asta sînt Pandora, iar Pandora nu acceptă niciodată să i se spună nu.

– Oricine ai fi, eşti schizofrenică.

Închise ochii cînd ea se îndoi din talie să-şi culeagă un ciorap căzut pe jos. Făcea tot ce îi stătea în puteri să nu se gîndească la faptul că tot ceea ce stătea între el şi rai, erau două bucăţele

de lenjerie şi bunele sale intenţii. Şi ea nu-i uşura deloc sarcina.

O făcu să intre cît putea mai silenţios în cortul lui, trase fermoarul uşii, cu o grabă lipsită de orice ceremonial, şi aprinse lampa.

– Aş fi vrut să-ţi pui hainele pe tine înainte de a pleca de la heleşteu. Îi smulse celălalt ciorap care se prinsese sub uşa cortului. Îţi dai seama în ce necazuri putem intra, dacă ne găseşte cineva aici, în situaţia asta?

– În necazuri la fel de mari ca acelea ce s-ar produce, dacă nu ne-ar prinde nimeni aici, în situaţia asta.

El mormăi şi îi aruncă un prosop uscat din bagajul lui. El îşi pusese pantalonii, ciorapii şi pantofii de tenis încă de la lac. Ea refuzase să se îmbrace cu hainele murdare de noroi, chiar şi pentru drumul scurt pînă la tabără. Şi îi explicase că lenjeria ei nu descoperea nici pe departe cît arătau bikinii şi că, pe de altă parte, toţi dormeau, în afară de ei doi. Ce logică mai era şi asta? se întrebă David.

– Dacă faci mutre, pot să mă duc să caut o salopetă, zise ea, jucîndu-se cu sforile cortului.

– Şi să te vadă cineva ieşind aşa din cortul meu?

Era o scuză bună ca să o ţină cu el.

– Cîndva, tot va trebui să ies.

– Angela, îmi place slujba mea, o avertiză el. Zău că da.

– Să-ţi spun cum facem. O să sap eu un tunel, de la cortul tău pînă la cortul meu. În mod sigur, nu mi-ar lua decît o zi şi ceva. Tu va trebui să mai ieşi din cînd în cînd pentru mîncare, ca să nu mor de foame. Aruncă o privire prin cortul lui. Nu ţi se întîmplă să ai nimic de mîncare pe aici, nu-i aşa?

Dacă nu avea, tot nu ar fi lăsat-o să umble pe afară, pînă ar fi găsit ceva. Mai ales că atunci nu ar mai putea să o atingă.

– Aş putea să mă scormonesc de un baton de ciocolată.

Se tîrî deasupra sacului de dormit ca să ajungă la rucsacul lui.

– Un baton de ciocolată? zise ea, urmîndu-l.

Era un cort mic şi un sac de dormit şi mai mic, iar cînd el se întoarse să-i dea batonul de ciocolată albă, spaţiul liber se reduse aproape la zero.

– Faci asta dinadins, şopti el lîngă gîtul ei.

– Ce fac dinadins? zise ea, zîmbind cu inocenţă în părul lui des.

– Pandora, nu ţi-a spus nimeni că oamenii, care se joacă cu focul, se mai şi ard?

– Aş vrea eu să ardă ceva aici. Termină cio-

colata, îi dădu lui David ambalajul şi se strînse singură în braţe. E frig aici. Nu te superi dacă mă bag în sacul tău de dormit, cît stăm de vorbă, nu-i aşa? întrebă ea, strecurîndu-se înăuntru. Ţie nu ţi-e frig?

– Frig?

Era un cuvînt străin, fără nici un înţeles. Probabil că glumea. Îşi şterse faţa cu o mînă transpirată.

– Uite, zise ea ţinînd sacul deschis. De ce nu-ţi scoţi toate lucrurile acelea ude de pe tine şi să intri aici? Pot chiar să închid ochii şi să număr pînă la douăzeci, dacă asta ajută.

– Cred că mi-am ieşit din minţi, mormăi el, scoţîndu-şi hainele şi intrînd lîngă ea, înainte ca ea să fi numărat pînă la zece. Nu ar trebui să închid ochii acum? o întrebă, cînd ea începu să-şi scoată sutienul şi chiloţii, pentru a doua oară într-o singură seară. Oare cîtă voinţă trebuia să aibă el?

– Nu. Pot să o fac şi înăuntru, în sac.

Şi ei, la fel. Putea să o facă în sac. Pe sac. În afara cortului. Sub copaci. *Oriunde.* Iar faptul că o simţea mişcîndu-se, ca să iasă din puţina îmbrăcăminte de pe ea, era mai erotic chiar şi decît a o vedea dezbrăcîndu-se sub ochii lui. Şi asta aproape că îl înnebunea.

– Angela... Gemu cînd sînii ei se frecară de el. Angela, unul din picioarele mele este construit din oţel, de la tibie în jos, dar te asigur că de la tibie în sus, sînt făcut din carne, din oase şi din sînge, sînge foarte fierbinte, şi...

– Şi credeam că vrei să vorbim, zise Angela, lipindu-se de el.

– Să vorbim? Nu. Tu ai vrut să vorbim. Eu voiam să dorm.

Atunci. Acum nu mai voia nici una, nici cealaltă, iar dovada acestui fapt o presa puternic pe coapsă. Asta trebuia să fie evident chiar şi pentru cineva care trăieşte cu capul în nori.

– Bine. Căscă şi îl privi cu coada ochiului. Putem să dormim acum şi să vorbim mîine dimineaţă. Noapte bună.

Închise ochii, se întoarse pe o parte şi îşi lipi fundul gol de el. Poate că ea avea dreptate. Poate că era făcut din oţel. Începea să se simtă tare ca oţelul.

– Angela, m-am răzgîndit. Nu vreau să dorm.

– Ar fi de vreun ajutor dacă eu mi-aş ţine ochii închişi şi tu te-ai preface că vorbeşti în somn?

– Nu vreau nici să stau de vorbă.

– De fapt, pentru moment, nici eu nu vreau.

Se întoarse şi se cuibări perfect în braţele lui.

– Dar nu crezi că ar fi mai bine să scăpăm de

asta, înainte de a trece la partea mai distractivă?

Nu voia să renunţe, nu-i aşa?

– Despre ce vrei să discutăm?

– Despre multe lucruri. Îi desenă tipare micuţe, adorabile, pe piept, cu degetele ei fine. Dar, ca să economisim timpul, tot ce vreau să ştiu acum este unde şi cînd ţi-ai pierdut piciorul şi de ce crede Sylvia că ai suferit mai mult decît fizic, atunci cînd s-a întîmplat.

– Pe scurt? Într-un fel, trecutul nu durea atît de mult cînd prezentul, mai ales cel de faţă, era atît de dulce. Eram logodit cînd am aflat că am cancer osos. Ea era ca o preafrumoasă prinţesă din poveşti, naivă şi inocentă. Ne aflam în mijlocul pregătirilor pentru o nuntă fabuloasă, cînd mi-au spus că trebuie să intru în spital. Înainte de asta, ea fusese tot timpul cea fragilă, cea pe care eu o apăram de nevoile vieţii şi de neplăcerile ei. Poate că atunci eram ca un cavaler în armură strălucitoare. Înălţă din umeri cînd se simţi copleşit de valul amintirilor, fără să-şi dea seama că femeia, care îl ţinea acum în braţe, nu era chiar atît de fragilă. În decursul cîtorva zile totul s-a schimbat. Îşi strînse picioarele, punîndu-l în faţă, cu o mişcare inconştientă, pe cel întreg, astfel încît, dacă ea l-ar atinge, să nu simtă pierderea pe care şi-o reamintea el acum. Mi-am pierdut piciorul, tibia,

apoi stilul de viaţă, cea mai mare parte a prietenilor mei, apoi şi pe ea. În cele din urmă, m-am pierdut aproape şi pe mine însumi. Mi-a luat aproape un an ca să intru din nou în contact cu propriile mele emoţii. Există oameni, ca Sylvia, care cred că nici acum nu m-am găsit definitiv pe mine însumi.

– Am putea face un început, în sensul ăsta, chiar acum. Angela îşi folosi tălpile şi degetele de la picioare, ca să-i exploreze părul aspru de pe gamba lui dreaptă, fără să se oprească atunci cînd ajunse la capătul ei. Eu nu sînt vreo gîsculiţă de femeie care să leşine cînd aude că al ei alb cavaler are nişte margini mai cioturoase. Îi apucă un smoc de păr de pe picioare, cu degetele picioarelor ei şi trase uşor, pînă ce el ţipă încet de durere. Sînt o femeie care, din întîmplare, priveşte spre partea mai luminoasă a realităţii. Şi, în orice caz, sînt altfel decît ea. Eu te iub...

Iubesc? Asta să fi fost ceea ce era pe cale să rostească? Conştientizarea faptului o izbi cu atîta intensitate, încît o făcu să nu-şi termine propoziţia. Îl iubea pe David Ortega; îl iubea şi pe psiholog, şi pe omul care era el, de fapt; cu tot cu cei doi cavaleri, unul alb, altul negru, dinăuntrul lui; cu tot cu oţel şi plastic, ca şi cu carnea şi sîngele lui. Era un tot. Era el. Dar cum să-l convingă pe el de

asta, cînd întreaga lui încredere şi dragoste erau ascunse în spatele unei armuri emoţionale mai tari decît orice oţel?

– Ce faci? sări el.

– Voiam să spun că ţi-aş dori trupul mult mai mult dacă nu am mai vorbi atîta şi dacă ne-am ocupa gurile cu o activitate mai interesantă decît vorbirea.

Ca să-l aţîţe, îl lăsă să întrezărească doar o parte a sentimentelor ei, pe care credea că le-ar accepta mai uşor. Că avea încredere în sentimentele ei sau nu, totuşi nu putea să nege că sfîrcurile i se întăriseră, dorindu-l, sau că pulpa îi era fierbinte şi umezită acolo unde ea o strînsese între coapse. Trebuia să-şi dea seama că ea îl doreşte.

– Angela, nu am nevoie de terapie prin sex, zise el cu o voce sugrumată. Şi, aşa cum ţi-am mai spus, nu am nevoie de mila ta.

– Ce convenabil! Se lipi mai strîns de el, încercînd suprema satisfacţie feminină cînd simţi răspunsul lui fizic, imediat. Nici eu nu am nevoie de mila ta.

– În lumea reală nu merge să săruţi broaştele, iar ele să se transforme în Feţi-Frumoşi.

– Eu nu vreau să sărut o broască, zise ea, strîmbîndu-se cu dezgust. Eu vreau să te sărut pe

tine. În afară de asta, ştii ce fac broaştele cînd vrei să le săruţi? Făcu încă o mutră oripilată. În orice caz, eu nu vreau un Făt-Frumos. Eu te vreau pe tine. Era adevărat. Chiar îl voia – cu sau fără armură. Eu îl vreau pe cavalerul meu în armură strălucitoare. Tu eşti acela.

– La naiba, Angela. Îi era din ce în ce mai greu să gîndească atîta timp cît ea îi ciugulea seducător buzele. Armura mea, atîta cîtă e, se află colo, alături de ciorapii şi de tenişii mei. Nu sînt un cavaler. Mai mult, nu pot omorî balaurii. Dacă aş crede aşa ceva, ar însemna să te expun, şi să mă expun, la o mulţime de suferinţe. Îi sărută mîna care îi mîngîia buzele, începînd să-şi pună serioase întrebări în legătură cu starea sănătăţii sale mentale. Şi fosta mea logodnică credea că sînt un fel de superman. Nu am putut să mă ridic la nivelul imaginii ei despre mine, şi nu voi mai încerca asta niciodată, nici măcar pentru tine.

Nu mai putea să treacă din nou prin iadul acela. Mai bine să ţină privirea mai jos şi să fie plăcut surprins. Mult, mult mai bine ar fi să nici nu îndrăznească să viseze, decît să se avînte cît mai sus cu această femeie şi apoi să se prăbuşească la pămînt, de la mii de kilometri înălţime.

– Nu trebuie să fii un prea fin psiholog, ca să-ţi dai seama că unul ca mine nu îşi are locul lîngă

cineva care crede în basme. Nu îţi dai seama?

Nu îşi dădea seama, pentru că ţinea ochii închişi şi stătea cu faţa lipită de gîtul lui. O simţea acolo, iar senzaţia asta îl furnica pînă în vîrful degetelor. Angela murmură ceva încurajator şi îl sărută pe mărul lui Adam, urmîndu-i mişcările, în sus şi în jos, de-a lungul gîtului. Nu era momentul pentru logică. Dragostea nu era, cu necesitate, logică.

El închise ochii, hotărît să oprească toată prostia asta, de îndată ce va fi capabil să formeze o propoziţie coerentă. Pentru moment, corzile lui vocale erau mult prea excitate ca să facă altceva decît să emită sunete neajutorate. Unde îi erau oare calmul profesional şi elocvenţa?

– Angela, tu nu asculţi ceea ce îţi spun, zise el, în cele din urmă, cu un glas ce aducea mai mult cu un croncănit.

– Asta din cauză că nu spui nimic demn de a fi ascultat. Acum, uită-te la mine, spre exemplu. Te rog, îl imploră ea în sinea ei.

– Spun nişte lucruri foarte importante.

– Mmmm?

El simţea că îşi pierde foarte repede controlul.

Ea îi sărută scobitura de la baza gîtului, folosindu-şi buzele ca să-i simtă pulsul care i se accelera cu o viteză incredibilă.

– Încerc să comunic cu tine, să vorbesc în blesematul vostru de jargon psihologic, prin intermediul trupului. Ea îşi împleti degetele cu ale lui şi îi ţinu braţele în lături, în aşa fel încît să nu o poată împiedica să-l sărute în linie dreaptă, de la gît la inimă. De ce nu mă asculţi?

– Probabil pentru că eram prea ocupat să-ţi spun de ce nu putem...

Se întrerupse, gemînd ca să se apere, refuzînd să mai asculte de temerile sale, conştiente sau subconştiente.

– Singurul lucru pe care nu-mi imaginez că îl *putem* face, zise ea, ar fi să sărim amîndoi coarda sau să jucăm şotron. Îşi linse buzele ca să simtă aroma fierbinte a pieptului lui şi, înlănţuindu-l, îi puse o mînă pe sînii ei. Chiar vrei să joci şotron, cînd ai putea să te joci cu...

Cuvintele o părăsiră cînd degetele lui atinseră şi înconjurară sfîrcul unui sîn, trezind atenţia şi invidia geamănului său.

Oare era gata să marcheze un punct? Mai conta asta? Buzele ei formară un „O" de plăcere cînd el îşi eliberă mîinile din strînsoarea ei şi începu să-i mîngîie trupul. Pielea ei părea să capete o mulţime de noi terminaţii nervoase, special pentru el, numai pentru a transporta plăcerea atingerii lui, la creier. După lunile în care se sim-

ţise paralizată fizic şi emoţional din cauza lui Liz, acum i se părea că se îmbată cu ambrozia zeilor. Iar el trebuia să simtă cel puţin tot la fel ca şi ea. Strîngîndu-l tare în braţe şi hotărîtă să-l păstreze acolo, îl privi în ochi, căutînd un răspuns.

– David? David, eşti acolo? întrebă ea, curioasă.

Bărbatul, care o privea în ochi cu atîta intensitate, nu mai era acelaşi cu care se luase ea în coarne, acum cîteva zile. Nu mai era nici măcar acelaşi bărbat pe care încercase să-l convingă să facă dragoste cu ea, în urmă cu cîteva minute. Asemenea deosebirii dintre un bărbat adevărat şi stafia lui, acest David era devorat de o pasiune care îi depăşise temerile. Putea să vadă asta pe chipul lui şi să o simtă în palmele lui care o mîngîiau. Nu mai avea nici o ezitare acum, nici o nesiguranţă, doar o dorinţă arzătoare, imposibil de negat. Ea văzuse din prima zi o străfulgerare din această dorinţă, şi simţise o scînteie din acest foc. Scînteia se făcuse acum un rug mult prea sălbatic, mult prea mare, ca el să-l mai poată ţine sub control.

– Pandora, cavalerul acesta are nevoie de ceva mai mult decît de castele de aer şi de favorurile caste ale unei doamne. Dacă vrei o dragoste frăţească, romantică, demnă de o epocă...

– Dacă aş fi umblat după cavalerisme, mi-aş fi citit propriile poveşti, spuse ea cu maliţie. Şi, în cazul în care nu ai avut timp să observi din cauza vorbăriei, nu caut o carte. Îşi răsfiră degetele pe pieptul lui şi îi urmări conturul trupului din ce în ce mai jos. Şi nici un semn de carte.

Ajunse la pîntecele lui şi îşi împleti degetele în părul care se continua între picioarele lui. Întinse mîna şi mai mult, ca să-l prindă în palmă, şi un val de nesiguranţă îi făcu mîna să tremure. Oare el o dorea la fel de mult cum îl dorea şi ea, sau imaginaţia ei, plină de speranţe, voia prea mult?

Cu un sunet ce era deopotrivă rugăminte şi geamăt, el îi răspunse la întrebare, împingîndu-i mîna mai departe, fără să ezite. Asta făcu să le iasă din cap orice gînd de a mai sta la taclale.

Nimic, dar absolut nimic nu i se mai păruse atît de bun în viaţa ei, îşi zise Angela. Nimic din ce trăise ea nu o pregătise pentru senzaţia trupului lui lipit de al ei. Se simţi frustrată cînd el se îndepărtă de ea ca să poată ieşi amîndoi din sacul de dormit. Dar nu pentru multă vreme, pentru că senzaţii noi o copleşiră. Ea se arcui pe spate cînd el îi prinse în palme amîndoi sînii, excitîndu-i la maximum cu degetele şi cu gura. Şi tocmai cînd credea că nu există plăcere mai mare decît să simtă cum gura lui îi alintă sfîrcurile, mîna

lui alunecă încet în jos şi îi desfăcu picioarele. Prinsă de plăcere ca într-un cîmp magnetic, nu s-ar fi putut mişca nici dacă voia. Şi nici nu voia. Începînd să descrie cercuri de explorare, îşi mişcă degetele de pe interiorul coapselor ei, spre marginile feminităţii ei umezite şi apoi mai departe, mîngîind şi alintînd într-un ritm din ce în ce mai mare, pînă ce trupul ei fu încordat ca un arc, tremurînd de dorinţă. Lăsîndu-se purtată de avalanşa senzaţiilor, întinse mîna ca să-l călăuzească în ea, simţind că are nevoie de el ca de oxigenul pe care îl respira. După tăria esenţei lui de viaţă tînjea moliciunea ei, completarea finală de care avea nevoie ca să ajungă în rai. Ţinîndu-l cu vîrful în dreptul ei, îl îndemnă spre destinaţia finală.

Şi nu înţelegea ce naiba se întîmplă, pentru că el îi acoperi gura cu o mînă, iar cu cealaltă îi prinse degetele nerăbdătoare. Ochii ei îl vedeau numai pe el. Urechile ei ascultau numai muzica trupurilor lor. Lumea exterioară nu mai exista.

Dar aceasta exista, de fapt, iar el era mai legat de lume decît ea.

– David? David? David? David, eşti acolo? Glasul Sylviei suna înăbuşit, dar nu puteai să-i confunzi tonul ascuţit sau să nu iei în seamă urgenţa mesajului ei. Am nevoie de tine să mă ajuţi să o caut pe Angela Newman.

– Pe Angela? Ochii lui David se limpeziră de tulburarea pasiunii şi îşi scutură capul de parcă ar fi fost trezit din somn, aşa cum presupunea şi Sylvia. Pentru ce?

– E vorba de Liz. Sylvia rosti cîteva instrucţiuni unor oameni din personal, care se aflau afară din corturi. Trebuie s-o găsim pe Angela, pentru că Liz are nişte probleme cu medicaţia şi va trebui să coborîm cu ea în tabăra din vale.

Temperatura din cort păru că scade, într-o clipă, la cîteva zeci de grade sub zero, îmbrăcînd-o pe Angela în fiori de gheaţă.

– O s-o găsesc şi o s-o aduc imediat, strigă David către Sylvia, aruncînd la o parte sacul de dormit şi cu el toată intimitatea. Ai dat vreun mesaj prin radio la spital, să ştie că venim?

– Da, acum cîteva minute, zise Sylvia. Şi mai trimit doi supraveghetori ca să ducă jos copiii, mîine de dimineaţă, după cum era programat. M-am gîndit că ai vrea să le însoţeşti pe Liz şi pe Angela la drumul ăsta.

Oare chiar atît de evidente erau sentimentele lui pentru Angela? Nu avea timp acum să se gîndească la asta sau la felul în care se simţea. Trebuia să se îmbrace şi să aibă grijă ca Angela să fie gata de plecare odată cu Liz. Angela! O privi pe femeia de lîngă el. Cuprinsă de o spaimă

cu care nici măcar idealismul ei nu se putea lupta, aceasta stătea încă înfăşurată în sacul lui de dormit.

O teamă paralizantă şi un sentiment de vinovăţie, la fel de greu, se aşezaseră peste ea ca o ceaţă. Unde îi fusese mintea? Ce o apucase să se zbenguiască de parcă nu ar fi avut nici o grijă pe lume, cînd Liz avea nevoie de ea? Oare fetiţa o chemase? Oare o căutaseră în cortul ei? Şi, dacă se întîmpla ceva cu Liz, cît stătea ea să se adune, să se îmbrace şi să iasă afară, cum avea ea să şi-o ierte?

– Angela, haide. Ieşi din transă. David o scutură cu blîndeţe de umeri. Nu-i faci nici un bine lui Liz dacă stai aici şi îţi faci procese de conştiinţă. Ea ridică ochii spre el, întrebîndu-se de unde ştie cum se simte ea. Am ajuns să accept că oamenii trăiesc sau nu, indiferent cîte nopţi de veghe petreci la căpătîiul lor, zise el, cu blîndeţe. Nu poţi schimba lucrurile nici dacă ai sta în picioare zi şi noapte, dorindu-ţi să le poţi schimba. Acum, haide. Trebuie să ne grăbim.

Aruncîndu-i o grămadă de haine în braţe, începu să-şi caute propriile lucruri.

Să ne grăbim! Cuvîntul şi raţiunea lui îi pătrunseră în minte, îndemnînd-o la acţiune, aruncîndu-i în sînge valuri de adrenalină. Cavalerul,

psihologul ei era mai iute, încheindu-şi deja armura fizică şi emoţională. Cînd fu gata, părea pregătit să lupte cu balaurul care aştepta afară.

– Ne întîlnim afară, zise ea în timp ce el ieşea din cort. Trebuie să fug pînă la mine în cort şi să-mi iau nişte haine uscate.

– Bine, dar să fii gata cînd vom fi şi noi gata să o transprotăm.

Era deja afară din cort, grăbindu-se, uitînd deja că existase o lume de basm între ei, sau că mai exista încă.

Oare de cît timp avea nevoie ca să-şi pună şosete curate, un tricou şi nişte pantaloni, atentă să nu îi ia pe dos în întunericul cortului, cu mîinile ei tremurînd de nervozitate? Angela încercă să numere în gînd minutele, secundă cu secundă, în timp ce se îmbrăca. O mie unu, o mie doi, o mie trei... Dar asta părea să o încetinească, iar ea şi aşa uitase pe ce lume se află, sau cîte minute trecuseră. Cînd ieşi din cort, din al ei de data asta, era cu pantofii în mînă, cu gulerul bluzei băgat înăuntru, cu nasturii încheiaţi inegal şi cu părul într-o dezordine sălbatică.

– Bună, iubito, ce mai faci? zise ea îngenunchind lîngă Liz, în timp ce două infirmiere tocmai terminau de măsurat pulsul şi tensiunea.

– Mă simt ameţită, am febră şi mi-e greu să

respir.

Liz o luă de mînă pe Angela şi refuză să-i mai dea drumul, chiar şi atunci cînd o ridicară şi o puseră în spatele unui *Jeep* care îi aştepta.

– *O voi ţine eu,* zise Angela, cu o hotărîre rece, urcînd în maşină şi întinzînd braţele.

– Dar regulile... zise şoferul, cu îndoială.

– Pot fi încălcate de data asta, spuse David urcînd lîngă ea. Îmi asum eu responsabilitatea.

Angela se întoarse să-i mulţumească, dar se opri cînd îi văzu expresia privirii şi a feţei. Ambele erau reci şi indescifrabile, fără nici o urmă de căldură. Iar ea avu sentimentul îngrozitor că, atunci cînd vor arăta ceva, dacă se va întîmpla cîndva lucrul acesta, va fi exact acel gen de milă generală, conservată, pe care o foloseau toţi doctorii şi consilierii lui Liz cînd voiau să-i spună că nu mai e nici o speranţă. David nu o lăsa să meargă pînă la spital, cu Liz în braţe, dintr-un sentiment deosebit faţă de ea. O lăsa pentru că acesta era felul lui profesional de a o face să înfrunte şi să accepte ceea ce el considera ca fiind inevitabil. Îi acorda, aşa cum ar fi acordat oricărui alt client, cîtva timp în intimitate, pentru a-şi lua rămas-bun. Îşi înăbuşi accesul brusc de furie şi îşi îndreptă atenţia din nou spre Liz, nevrînd să-şi mai irosească timpul şi eforturile pentru a-l face să se

răzgîndească. În momentul de faţă, nici nu-şi mai dădea seama de ce pierduse atîta timp. Cum putea să se îndrăgostească de un bărbat care refuza, sistematic, să creadă că Liz va trăi? Cum putea ea să-l vadă ca pe un cavaler alb, cînd el nici măcar nu ridica sabia ca să lupte cu balaurul? Cînd el venea la bătălie cu gîndul că balaurul a învins deja? Alungă un val de lacrimi, împreună cu toate îndoielile care le aduseseră. Îl iubea, dar asta nu însemna că el avea întotdeauna dreptate. Iar ea nu-şi putea permite să creadă că ar putea avea dreptate. Fetiţa care stătea ghemuită în sacul de dormit, aţipită în poala ei, nu avea nevoie de cineva care să creadă în miracole. Avea nevoie de cineva care să alunge balaurii.

Şi probabil că nici o armată de îngeri păzitori nu putea face asta. Dar dacă Liz credea asta, atunci poate că această credinţă îi va da puterea şi curajul de a lupta mai dîrz, o perioadă mai lungă de timp. Şi poate că acest efort suplimentar va fi suficient pentru a întoarce roata. Era un „poate" foarte mare. Dar Angela văzuse multe posibilităţi la lucru. Şi, din moment ce nu putea conta pe nimic altceva mai sigur, un „poate" era mult mai mult decît nimic. Aşteptă pînă ce Liz fu instalată într-un salon de spital, apoi fugi să gă-

sească ajutoarele artistice de care avea nevoie.

Cînd se întoarse, doctorii deja veniseră şi plecaseră, iar David tocmai ieşea pe uşă.

– Ce faci? Privi spre cutiile cu vopsea şi spre grămada de cartoane mari, pe care le căra cu ea. Am crezut că te-ai întors în camera lui Liz, să dormi puţin.

– Nu puteam dormi acolo cîtă vreme Liz se află aici.

Îşi puse proviziile pe o masă, pe care Liz o împărţea cu unicul ei coleg de cameră, Benjy. Amîndoi copiii erau cufundaţi în somn.

– În afară de asta, cînd am aflat că o vor pune pe Liz în aceeaşi cameră cu Benjy, mi-am amintit de îngerul păzitor al lui Benjy, şi asta mi-a dat o idee.

– Cred că o idee foarte bună ar fi să te duci la culcare. David îşi trecu obosit mîna peste faţă. Doctorii au făcut tot ce se putea face pentru ea, deocamdată.

– Ştiu, zise ea deschizînd un tub de vopsea şi punîndu-l la îndemînă, aproape de cartoane. Acum e rîndul meu.

– Angela, nu îţi poţi petrece toată noaptea stînd aici.

Cum putea el oare să se descurce cu o femeie, dealtfel inteligentă, bine educată, care credea că

îngerii de hîrtie pot ajuta un copil să învingă cancerul? Se luptă cu sine însuşi dacă să o ajute să accepte soarta probabilă care o aştepta pe Liz, sau să o lase să creadă, în continuare, în imposibil, ca să nu se mai uite la el cu ochii aceia plini de suferinţă şi acuzatori.

– S-ar putea să-l trezeşti pe Benjy.

Era o scuză, dar poate că aşa o putea convinge să renunţe la căutarea miracolului şi să se ducă la culcare.

– Nu o să-l trezesc pe Benjy, iar tu ştii asta, zise ea încet, începînd să picteze un înger. Mai întîi, că eu pictez în linişte. Apoi, ştii la fel de bine ca mine, Benjy preferă să doarmă cu toate luminile aprinse şi, dacă se poate, şi cu un radio urlînd la capul lui. Şi, în al treilea rînd, motivul pentru care i-au pus pe amîndoi în aceeaşi cameră a fost acela ca surorile să nu trezească pe toată lumea din spital, de fiecare dată cînd trec să-i verifice, din oră în oră, pe ei doi. Eu nu o să-i deranjez mai mult decît surorile medicale care vor veni aici din oră în oră. Şi, în ce mă priveşte, eu nu plec.

Se opri din pictatul aripilor îngerului, ca să vadă dacă a cîştigat sau nu bătălia. Bărbatul cu care aproape că făcuse dragoste dispăruse, exilat acolo unde îşi trimisese singur speranţele şi

visele. Bărbatul care îl înlocuise era acelaşi psiholog obiectiv, care încercase să scape de ea în prima zi. Poate că îşi dăduse seama, pînă la urmă, că nu se putea descotorosi de ea atît de uşor.

Se întări în durerea ei, în timp ce el se întoarse şi porni spre uşă, fără o vorbă, nedîndu-şi seama că în inima lui se răsucea o suferinţă la fel de mare ca a ei.

Capitolul 7

– Hei, doamnă, fiţi atentă să nu călcaţi pe căţeluşul meu!

Angela îngheţă pe loc şi încercă să ţină drept înclinatul turn din Pisa pe care îl formau cartoanele din braţele ei.

– Vedeţi? strigă aceeaşi voce de băieţel, de undeva de sub ustensilele ei. Este chiar aici, sub piciorul dumneavoastră. Dacă vă mişcaţi, o să-i zdrobiţi capul, cu siguranţă!

Angela strînse mai tare pachetele pe care le ducea în braţe, balansîndu-se într-un picior.

– Poţi să-l salvezi tu, te rog! spuse ea către copilul invizibil încă.

Stătuse trează toată noaptea, să facă o ar-

mată de îngeri. Nu dormise. Nu mîncase. Nu-şi băuse nici măcar cafeaua de dimineaţă. De fapt, plecase din tabără doar ca să cumpere mai multe materiale. Nu era o dimineaţă în care să joace leapşa cu nişte ţinte vii, care respirau şi puteau fi uşor zdrobite, cînd ea se considera norocoasă că se mai putea ţine pe picioare. Nu îi mai trebuia şi o cursă cu obstacole, pe lîngă toate necazurile.

– Îl iau eu, doamnă. Printre cîteva cutii cu creioane şi tuburi de vospea se iţi un cap blond. Doar să staţi nemişcată.

Uşor de zis, greu de făcut. Se clătină într-un echilibru precar, în timp ce un ghem grăsuţ şi cald se vîra între glezna ei şi pantaloni. Echilibrul i se strică şi mai mult cînd proprietarul micului boţ îmblănit veni de-a buşilea după animalul său. Mai fu în stare să rămînă în picioare doar pînă cînd fluierăturile lui ascuţite făcură să se reverse o puzderie de alte ghemotoace din cutia lor.

– O, Doamne!

Clătinîndu-se ca beată, încoace şi încolo, reuşi oarecum să danseze printre căţeluşi şi pe lîngă proprietarul lor, înainte de a cădea pe spate chiar în faţa magazinului. Hîrtii, căţei şi oameni se rostogoliră pe trotuar, împreună cu materialele ei.

– Domnişoară? Vă simţiţi bine? V-aţi rănit?

Directorul magazinului din care făcuse cumpă-

răturile o ridică în picioare, aruncînd o privire amenințătoare în direcția miniaturii de paznic al minigrădinii zoologice.

– Băiatul acesta v-a făcut să cădeți?

Angela aruncă o privire spre copilul ai cărui ochi mari o implorau să nu spună nimic. Chiar și cățeii arătau supuși, chirciți cu toții în jurul picioarelor tînărului lor stăpîn.

– Băiatul acesta? întrebă ea privindu-l în ochi pe directorul magazinului. Dimpotrivă. Acest băiat s-a oferit foarte politicos să-mi ridice pachetele cînd am căzut. E numai vina mea. Nu ar fi trebuit să car atît de multe lucruri deodată.

– Mă rog, zise directorul ridicînd din umeri, ușurat și bucuros că nu trebuia să facă față unei note de plată la doctor sau vreunui proces. Dacă sînteți sigură că nu ați pățit nimic, o să duc eu pachetele, ca să ajungeți cu bine la mașina dumneavoastră.

Stăpînul cățeilor interveni:

– Nu. O să fac eu asta. Oricum, aveam de gînd să o fac. Așteptă pînă ce directorul intră înăuntru, apoi întoarse spre ea un chip prietenos. Mulțumesc că m-ați scos din necaz. Aș fi intrat în mare necaz dacă v-aș fi făcut să cădeți și dacă i-ați fi spus asta. Nu ați vrea să mă mai scoateți dintr-un necaz și să-mi cumpărați unul din căței?

O privi cu niște ochi mari și plini de speranță, în timp ce una din propusele achiziții îi rodea punga.

– Probabil că glumești.

Își mișcă degetele de la mîini și de la picioare, mulțumită că nu-și julise nimic, în afară de demnitate.

– Nu. Clătină din cap cu părere de rău și începu să-și pună supușii înapoi, în cutia de carton din care abia ieșiseră. Tata mi-a zis că trebuie să scap de ei astăzi, sau doamna, care ne-a închiriat apartamentul, o să scape ea de ei, mîine. Și știți ce înseamnă asta.

Angela se aplecă să-și recupereze pachetele, scuturînd un cățel dintr-o pungă doar ca să facă loc altuia și mai gras.

– Doar nu vrei să spui... Sigur că nu asta a vrut să spună, nu? Cine ar putea să facă așa ceva unui cățel?

– Ba da. Colțurile gurii i se lăsaseră în jos, iar el își trecu un deget micuț peste gît, scoțînd, în același timp, un sunet îngrozitor. Dar nu vreau să spun, pentru că nu vreau ca ei să știe.

Angela privi din nou către cățeluși și apoi iar spre băiat.

– Ești sigur de asta?

Poate că inventa totul.

– Foarte sigur, încuviinţă el, morocănos. Am auzit-o eu cînd a zis. Eu şi cu ei eram chiar în spatele uşii cînd i-a spus lui tata că are noroc că mă mai ţine şi pe mine să stau, aşa rău cum sînt. Ridică spre ea unul din ghemotoacele inocente de blană, ca să-l poată vedea mai bine. Cred că pe mine o să mă lase, dar ei trebuie să plece.

La fiecare minut se mai naşte un fraier, se gîndi Angela, apoi îl întrebă:

– Ce fel de căţei sînt?

Îngenunche lîngă cutie, în ciuda celor mai bune intenţii pe care le avea. Era prea obosită ca să o facă pe dura.

El înălţă din umeri, apoi mîngîie unul din capetele pufoase.

– Nu ştiu. Mama zicea că mama lor era prietenoasă şi că tatăl lor era ascultător. Dar nu ştiu dacă asta are legătură cu puii. Poate că ei sînt ascultători, blînzi şi prietenoşi? Ridică unul şi îşi îngropă faţa în blana moale. Ştiu doar că le place să se ţină după tine şi să doarmă noaptea pe perna ta.

– O! făcu ea băgînd mîna în cutie să vadă care dintre pui o place. Fu invadată imediat de toate cele patru limbuţe roz, care o lingeau cu sîrg. Deci, aşa sînt.

Avea să regrete asta, dacă nu acum, atunci

sigur de îndată ce David va prinde de veste.

– Cît ceri pe unul din ei?

– Poate un dolar şi jumătate? zise el privind spre ea plin de speranţă. Şi pentru asta vă ajut să căraţi şi toate cumpărăturile. Se puse pe treabă ca şi cum ea deja ar fi plătit şi i-ar fi luat căţelul din mînă. Vedeţi, nu fac prea mulţi bani cu ei. L-aţi văzut pe directorul magazinului. E foarte rău. Şi nu mă lasă să stau pe aici decît dacă intru, din cînd în cînd, să cumpăr ceva. Au cornete de îngheţată cu doar cincizeci de cenţi bucata. Mai puse doi evadaţi în cutie, resemnat. Cred că o să-mi mai ia încă vreo două ore şi şase cornete de îngheţată, pînă să scap de toţi tipii ăştia, pentru că toţi cei pe care i-am întrebat aveau deja un cîine. Dumneavoastră aveţi un cîine?

– Cred că acum am, spuse ea, deschizînd poşeta să scoată banii. De fapt, căţelul nu este pentru mine. Am o nepoţică foarte bolnavă care e internată în spital. Cred că un căţel e tocmai ceea ce îi trebuie ca să o înveselească, poate chiar o motivaţie în plus ca să se însănătoşească. Poate că va fi mai de folos decît un înger. Totuşi, nu sînt sigură că celor de la spital o să le placă să aibă un căţel prin preajmă. Pe cine voia ea să păcălească? De pe acum îl putea vedea pe David sărind în sus de şapte coţi. Poate îmi alegi unul

mai drăguţ şi mai liniştit.

Toţi cei patru căţei ţipau şi schelălăiau în timp ce el scotea strigăte de bucurie. Nici unul dintre ei nu părea liniştit.

– Asta nu e uşor, zise el, apoi pocni un balon de gumă de mestecat în timp ce medita. Nu am unul cu adevărat liniştit. Am unul *mic.* Poate că o să facă mai puţin zgomot decît ceilalţi. Dar dacă pot salva unul – de la ştiţi dumneavoastă ce – adăugă el făcînd din nou gestul şi sunetul acela îngrozitor, atunci poate vreţi să-l salvaţi pe cel mai drăguţ. Sau pe favoritul meu, ăsta, cel mai urît. Poate că ar trebui să-l luaţi pe ăsta, pe care nu îl vrea nimeni. Şi pe urmă mai e unul care mănîncă pantofi. Nici nu o să crească prea mare. Îşi muşcă buza şi o privi îngrijorat. Poate că nu ar fi trebuit să vă spun asta despre el. Uite. Hotărîţi dumneavoastră care să rămînă aici mîine şi care nu.

Puştiul avea un mare viitor ca lobby-ist la Washington, se gîndi ea. Ştia foarte bine pe ce butoane să apese. Scoase şase dolari din poşetă şi încercă să găsească partea frumoasă a situaţiei.

– O să-i luaţi pe toţi? întrebă copilul holbîndu-se la ea cu respect şi admiraţie. Adică o să aveţi grijă să trăiască *toţi?*

– *Toţi,* promise ea cu o seriozitate pe care el

nu avea cum să o înţeleagă. La urma urmei, ce ar putea să-mi facă pentru că am adus patru căţei în spital, şi nu mi-ar fi făcut pentru unul?

– Sînteţi o doamnă tare de treabă, spuse el sincer.

– S-ar putea să vin să-ţi cer mai tîrziu o recomandare, spuse ea. Deocamdată, însă, ce-ar fi să mă ajuţi să duc căţeii la maşina mea? E chiar acolo.

– Nici o problemă, doamnă.

Trăgînd cutia pînă la maşină, îi luă pe rînd în braţe, ca să-şi ia rămas bun.

– Nici o problemă, murmură ea. Cum de mă bag singură în situaţii dintr-astea?

David avea să facă o criză de nervi. Nici o problemă, într-adevăr!

– Pot să mai fac ceva pentru dumneavoastră, înainte să-i luaţi?

– Mda.

Se urcă în maşina ei sport şi se aşeză pe lăbuţa unuia dintre căţei, care reuşise să se strecoare pînă în faţă. Ea ignoră ţipetele lui ascuţite şi îl puse la loc în cutia lui. O, avea să fie foarte distractiv.

– Poţi să-i spui mamei tale să ţină departe, pe viitor, genul prietenos de cel ascultător. Nu o să găseşti prea mulţi masochişti care să-şi găsească

plăcerea în a gîdila coada balaurului. Cred că eu sînt, probabil, ultima fiinţă dintr-o rasă pe cale de dispariţie.

Îşi luă la revedere de la liniştea sufletească şi de la băieţel şi stătu în maşină gîndindu-se ce să facă. Poate că nu o să-i spună lui David de căţei. Poate că o să aştepte pînă ce căţelul favorit al copilului o să-i mănînce pantofii lui David. Desigur, cu puţin noroc, s-ar putea să fie şi piciorul lui David în pantof.

– Nu poţi să zaci aici toată ziua, spuse cu voce tare. Ai putea la fel de bine să te duci şi să faci faţă situaţiei.

Puse cheia în contact, o răsuci şi ascultă gălăgia pe care o făceau căţeii, scheunînd în armonie cu motorul care prinse viaţă, muri, se trezi şi apoi muri din nou.

– Asta nu mi se întîmplă mie.

Încercă motorul din nou, adăugînd şi ea un vaiet gălăgiei cînd motorul refuză să se clintească.

Nu era să fie asta ziua ei, fapt dovedit atunci cînd prima persoană peste care dădu, cînd sună la tabără, fu David. Ţinu receptorul la distanţă şi ascultă de la depărtare o predică despre ce înseamnă să conduci o maşină străină, despre ce înseamnă să conduci cînd nu ai dormit deloc şi,

mai ales, în legătură cu faptul că îl înnebunea pe el. Şi el nu ştia decît jumătate din toată povestea! Masîndu-şi tîmplele care o dureau, îl lăsă să se agite, gîndindu-se doar în treacăt să-i închidă telefonul, dar privi alternativa ca pe o cauză pierdută. Era şi aşa destul de supărat pe ea. El îşi petrecuse cea mai mare parte a nopţii, după confruntarea lor, măsurînd cu pasul coridoarele spitalului ca un tigru în cuşcă, cu expresia feţei din ce în ce mai sumbră şi cu o dispoziţie din ce în ce mai proastă, cu fiecare oră care trecea. Oare de ce nu reuşea să-şi dea drumul adevăratului său eu, intangibil şi obiectiv, şi să-i arunce afară excentricităţile, împreună cu ea? Era un mare mister pentru ea. Ştia că îngerii de hîrtie, pe care stătuse să-i deseneze şi să-i agaţe de tavan, nu îi aducea lui nici o bucurie. Ba chiar din contră. Îi ocolise şi se aplecase pe sub unii din ei de parcă ei nu ar fi avut ce să caute în lumea lui. Pe ceilalţi, ca şi pe ea, părea să nu-i vadă, de parcă nu ar fi fost reali, de parcă ea şi tot ceea ce crezuse ea că se întîmplase între ei nu ar fi avut realitate.

Îşi şterse o lacrimă trădătoare, după ce el promise că va trimite pe cineva după ea, se întoarse la maşină şi mîngîie capul unui căţel ce plîngea compătimitor. Într-un minut, urlau toţi, cuprinşi de o suferinţă comună. Ea nu-şi putea permite asta.

Trebuia să se adune. Liz avea nevoie să vadă lîngă ea pe cineva puternic, pe cineva care credea în ea. Ceea ce nu avea să se întîmple prea repede dacă David uita să trimită pe cineva să o ia.

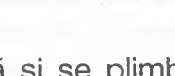

Ieşi din maşină şi se plimbă înainte şi înapoi prin faţa staţiei de benzină, pînă la care îşi remorcase maşina. I se părea o eternitate de cînd dăduse telefonul acela. Unde era cel care trebuia să vină să o ia?

Cu siguranţă, nu putea fi motocicleta care parcă lîngă ea, sau bărbatul îmbrăcat în piele neagră care o conducea. Monstruoasa maşinărie se opri uruind şi o mînă, într-o mănuşă neagră de piele, ridică vizorul căştii ca să descopere o pereche de ochi albaştri şi obosiţi şi un chip fără urmă de zîmbet.

– Îţi dai seama după numele funcţiei mele că asta nu include salvarea doamnelor nefericite?

David îşi scoase mănuşile de piele şi le vîrî în buzunarul din faţă al jachetei.

Balaurul rînji maliţios în imaginaţia obosită a Angelei, iar ea se retrase cu spatele pînă la

maşină, ca să-şi protejeze căţeii de balauri şi de cavaleri negri.

– Nimeni nu ţi-a cerut să vii să mă salvezi, se răsti ea, ca să se apere. Nu am cerut decît să mă ducă cineva pînă la *Casa de los Niños.* Maşina mea e o nu-ştiu-ce-stricată şi oamenii de aici nu pot să obţină piesa, ca să o repare, decît peste cîteva zile.

– O nu-ştiu-ce-stricată? mugi el. Nu are importanţă. Uită că am întrebat. Nu am timp să pun întrebări. Trebuie să mă întorc la tabără. Urcă.

– Să urc unde? Să urc pe *aia*? zise ea, privind neîncrezătoare spre motocicletă.

Omul avea probabil halucinaţii din cauza nesomnului. Mai întîi că ea nu simţise niciodată prea mult nevoia să se sinucidă, nu atît de mult încît să se urce pe una din chestiile astea. Şi, în al doilea rînd, nu exista nici o modalitate de a duce şi cei patru căţei.

– Nu pot, spuse ea, cu emfază.

– Nu poţi? întrebă el, încruntîndu-se la ea. Ba sigur că poţi. E simplu. Tabăra nu e departe. Drumurile sînt pavate în cea mai mare parte. Sînt un conducător prudent, mai ales că ţin seama de pentru piciorul meu lipsă. Şi ţi-am adus chiar şi o cască.

Aplecîndu-se, desfăcu o geantă maronie, le-

gată în spatele şeii, şi scoase o cască.

– Păstreaz-o, zise ea îndepărtînd casca. Eu nu mă urc pe ciudăţenia asta. Şi îmi pare rău că te-am deranjat. O să iau un taxi sau un autobuz, sau o să fac autostopul. Dacă va trebui, voi merge pe jos. Dar pe chestia aia eu nu mă sui.

– Nu e o *chestie.* Se dădu jos nerăbdător de pe motocicletă, dintr-un salt. E un *Kawasaki 750.* Şi nu merge cu mai mult de o sută la oră, dacă nu îi dau eu bice, şi promit să nu fac asta cu tine pe locul din spate. Ce spui?

– Nu e suficient.

Ea îşi întinse mîinile larg peste geamul deschis al maşinii şi încercă să gîndească repede ce să facă pentru a-l împiedica să audă zgomotul făcut de căţei.

– Nu am chef de ceartă astăzi, Angela, o preveni el. Nu vei găsi nici un autobuz sau taxi care să te ducă pînă la tabără. Nici nu vreau să aud de autostop. Iar cea mai apropiată agenţie de închiriat maşini se află în oraşul următor. Se opri şi îşi desfăcu casca atunci cînd, prin căptuşeala ei protectoare, răzbătu un scîncet ascuţit. Şi nu poţi să mergi pe jos atît de mult. Îşi scoase casca şi o puse pe geantă. Şi ce e sunetul acela care se aude din maşina ta?

– Nu-ştiu-ce-ul ăla stricat, zise ea.

– Nu cred.

Privi peste umărul ei spre scaunul din faţă, unde evadase unul din căţei.

– Nici eu. De ce să încerce să evite inevitabilul? Probabil că sînt căţeii.

– Oh! Pentru o fracţiune de secundă el păru uşurat. O clipă, am crezut că o să-mi spui că ai găsit un copil, în vreo căruţă cu varză, pe undeva pe aici. Ţi s-ar potrivi. Un căţel este... un căţel? E căţelul tău?

O dădu la o parte ca să vadă mai bine.

– Sînt patru căţei, preciză ea şi îi scoase pe toţi din maşină, ţinînd în braţe cutia de carton. Şi nu sînt ai mei, adică nu chiar ai mei. I-am luat pentru Liz şi pentru Benjy şi pentru ceilalţi copii de la clinică. Aşa că sînt, în parte, şi ai tăi, ca reprezentant al taberei *Casa de los Niños.* Acum, tot ce avem de făcut este să găsim un mod de a-i transporta, din moment ce este clar că nu vor încăpea toţi pe motocicleta ta.

Ştiuse ea că nu va fi chiar atît de simplu, dar...

– O, nu! zise el aruncînd o privire spre membrii pufoşi ai lumii interlope. Nu, nu, nu, nu, nu! Dezastrul ăsta e opera ta în întregime, iar singurul lucru pe care îl poţi face este să găseşti un mod de a-i duce înapoi de unde i-ai luat.

– Nici vorbă.

Ţinea de cutie cu îndîrjire şi încerca să ignore căţeii care îi mestecau şuviţele de păr şi i se agăţau de bluză, ca să îi atragă atenţia. Dacă îi dau înapoi, băiatul a zis că vor sfîrşi în fundul unui lac, într-un sac cu pietre.

– Care băiat?

– Cel care mi i-a vîndut.

– Şi tu l-ai crezut? Rîse uşor, apoi din ce în ce mai tare, pe măsură ce i se relevau toate implicaţiile răspunsului ei. I-ai cumpărat? Eu l-aş fi plătit ca să-i arunce!

– Fără îndoială că tu aşa ai fi făcut. Îl privi cu răceală, apoi se întoarse pe călcîie şi o porni pe jos. Eu, cel puţin, mai am ceva omenesc în mine, îi strigă ea peste umăr. Am sentimente, compasiune, puţină milă.

– Şi eu am toate astea, zise el, rănit în propriile sentimente, urmînd-o îndeaproape. Dar nu poţi salva fiecare căţel care e destinat să aibă o viaţă scurtă.

– Pot să încerc, replică ea, încăpăţînată. Şi cu siguranţă că îi voi salva pe aceştia patru.

– Dar nu la tabără, zise el mergînd alături de ea, în acelaşi ritm. Tabăra are o politică ce interzice strict, oricui rămîne mai multă vreme aici, să aducă animale domestice.

– Eu nu îi aduc să stea. Îi aduc în vizită.

– Nimeni nu va fi de acord să încalce regulile pentru asta, zise el cu o voce scăzută şi amenințătoare. Ar fi mult prea multă muncă pentru personal.

– Îi voi hrăni şi voi avea grijă de ei eu însămi.

– *Nu poţi* să aduci animalele astea în tabără, ţipă el spre căţei, ca şi cum aceştia ar fi avut vreun cuvînt de spus în toată povestea.

– Aveţi cai în tabără. Şi ei sînt animale domestice, spuse ea împingînd înapoi în cutie un năsuc curios. Şi sînt sigură că ei fac mult mai mult deranj decît ar fi în stare patru căţeluşi.

Începea să se întrebe dacă era posibil să cîştige vreo dispută în faţa acestei femei.

– Nu despre asta e vorba. Caii sînt o parte a programului.

– Şi căţeii ar putea fi. Pun pariu că toţi copiii îi vor îndrăgi. Am citit undeva că şi animalele mici de casă pot avea efect terapeutic.

– Nu are nici o importanţă dacă îi vor îndrăgi copiii sau nu. Comitetul director sigur nu îi va îndrăgi.

– Mă întreb cam cît le-ar trebui ca să-şi schimbe opinia.

O, Doamne, se gîndi ea, căţeii ăştia puteau să o coste ceva mai mult decît şase dolari şi o durere zdravănă de cap.

– Ar fi mult mai simplu să-i conving să ne dea un sac plin cu pietre şi permisiunea de a folosi heleşteul. Atunci privi în jur, dîndu-şi seama că, tot vorbind, se îndepărtau de partea centrală a oraşului. Unde te duci?

– Să le iau ceva de mîncare.

Privi în jur după un magazin şi, zărind unul la colţul străzii, puse cutia jos ca să-şi scoată portofelul din buzunar.

– Ia-le şi nişte otravă, zise David ridicînd şi aruncînd înapoi în cutie, cu bocancul lui de motociclist, un căţel evadat. Altfel nu vei putea să treci cu ei dincolo de poartă.

– Ştii că ai întreaga personalitate a Spintecătorului negru, combinat cu Căpcăunul care l-a furat pe Moş Crăciun? Am impresia că mănînci căţei la micul dejun! Dacă ai mai avea un pic de inimă, nu te-ai strădui atît de mult să vii cu motive pentru care eu nu aş putea să-i aduc în tabără. Ai încerca să mă ajuţi şi tu puţin. Îngenunche şi culese un alt evadat, apoi luă cutia şi, spre surprinderea lui, i-o puse în braţe. Eşti înrolat. Ţine-i pînă mă întorc şi, pentru numele lui Dumnezeu, nu le face nici un rău.

– Să nu le fac vreun rău? zise el în vreme ce ea dispărea în magazin. Dar ce crezi că sînt? Nu că nu mi-ar plăcea cîinii, îi explică el unui trecător

curios. Numai că nu văd cum ar putea o gaşcă de puricoşi să-i facă pe copii să se simtă mai bine. Şi ştiu că ea asta speră. Încerc doar să o protejez, ca să nu fie amarnic de dezamăgită, le spuse el, în cele din urmă, căţeilor, scărpinîndu-l pe unul după ureche. De ce apar eu drept tipul cel rău din cauza asta?

Împinse înapoi în cutie o pereche de picioare şi gemu tare. Ea i-o făcea din nou. Fără ca să-şi dea seama cel puţin, îi dărîma ultimele bastioane de apărare pe care le mai avea. Nu îşi putea permite să piardă aceste ziduri de apărare. Nu îşi putea permite să creadă că îngerii păzitori de carton vor apăra nişte copii bolnavi în ultimul grad. Nici nu voia să se gîndească la o cameră plină de căţei care, după toate aparenţele, vor trăi mult mai mult decît copiii pe care ar trebui să-i consoleze. Şi, mai mult decît orice, nu îşi putea permite să se îndrăgostească de iluzia dragostei şi a forţei pe care i-o oferea Angela. Acest fel de dragoste şi de putere neîncercată durase doar pînă ce fanteziile, pe care fusese clădit, se năruiseră sub greutatea unei realităţi mult mai crude şi mai puternice. Nu se punea problema că nu voia să creadă, numai că nu îndrăznea. Unele lucruri erau mult prea dureroase ca să le încerce şi a doua oară.

– Măi, să fie! exclamă Angela repezindu-se să adune căţeii evadaţi, înainte ca aceştia să ajungă în strada foarte circulată. Nu înţeleg cum reuşeşti să supraveghezi o tabără plină de copii, cu un aşa ochi de vultur, care nu e în stare să fie atent la patru căţei într-o cutie.

Se aplecă şi culese şi ultimul vlăstar rătăcitor.

– I-am pus jos numai pentru o clipă, zise el. Trebuia să pună lucrurile la punct, înainte ca drăgălăşenia căţeilor şi dorinţa lui de a-i face plăcere Angelei să-i întunece dreapta judecată. Şi, în caz că nu ai observat, nici tu nu te prea descurci.

Primii doi căţei, pe care îi adunase ea, scăpaseră din nou, căţărîndu-se pe spatele fraţilor lor, pînă la marginea cutiei, apoi trecură de aceasta. Lăsîndu-l pe unul să cadă cu o bufnitură în închisoarea lui de carton, se întinse după celălalt şi ajunse, în cele din urmă, cu un braţ peste căţel şi cu celălalt în jurul picioarelor lui David.

Privi în sus către el, rugătoare.

– Eşti sigur că nu salvezi doamne nefericite? El îl ridică pe evadat de coadă. Galahad sare în ajutor.

O să regrete asta pînă la urmă. Dar numai după ce ea va înceta să se uite la el ca şi cum i-ar fi adus potirul Sfîntului Graal.

– Bine. Dacă tot îmi pun slujba la bătaie, ca să

te ajut să-i bagi în tabără pe urîţii ăştia, ar fi bine să avem ceva mai mult decît un simplu plan. Şi sînt sigur că deja ai unul.

Ea îl ameţi cu un surîs strălucitor. Miracolele chiar se întîmplau, suficient de des ca să-i împrospăteze credinţa în ele.

– Sînt preşedinta unei companii de editură, îl informă ea, fără urmă de modestie. Eu am întotdeauna un plan. Doar că, uneori, se întîmplă să fie cam de avangardă.

– Pun pariu că ai un comitet director care se dă în vînt după aşa ceva. Cu ce îi mituieşti? zise el ajutînd-o să se ridice în picioare.

– Cu creşterea cotei acţiunilor, spuse ea în timp ce duceau căţeii, punga cu mîncare şi farfuriile de carton spre o zonă verde, aflată în apropiere de magazinul de unde abia ieşise. Cu asta şi cu promisiunea că, de îndată ce Tom, soţul lui Janet, va fi eliberat din serviciul militar şi pregătit să-mi preia slujba, voi demisiona şi mă voi limita numai la scris. Vezi tu, eu nu mi-am dorit niciodată să fiu preşedintă, adăugă ea desfăcînd cutiile cu mîncare pentru cîini şi turnîndu-le în farfurii. Numai că Janet şi cu mine am vrut să păstrăm în familie puterea de decizie, iar Janet are un excepţional simţ al afacerilor.

– Şi tu nu? întrebă el răsturnînd căţeii pe iarbă,

fără nici un ceremonial, şi trăgîndu-se înapoi ca să-i urmărească în drumul lor grăbit spre mîncare.

– De fapt, îmi fac bine treaba, spuse ea, cu seriozitate, privind cum hăpăiesc căţeii. În ciuda unor zvonuri urîte, pe care le-a răspîndit cineva din tabără, mă descurc destul de bine în lumea reală. Atîta numai că nu e lumea pe care o prefer. Din fericire pentru mine, după ce voi fi terminat să-l pregătesc pe Tom, voi fi mai preţioasă ca autor-ilustrator decît ca membru al executivului companiei, aşa că nu voi mai avea probleme cu comitetul director în privinţa asta. Cu puţin noroc, în cîteva luni, voi fi în stare să rămîn în lumea fanteziei, cît îmi pofteşte inima, şi nu va mai trebui să-mi fac probleme, de la ora nouă la ora cinci, pentru postul din Los Angeles. Cine ştie... adăugă ea încet, neîndrăznind să-l privească sau să se gîndească măcar că ar fi posibil să o facă, poate chiar voi găsi pe cineva cu care să-mi împart toate visele.

David se aplecă să ridice un căţel de pe farfuria cu mîncare. Ghiftuit şi mulţumit, acesta părea să fie în căutarea unui refugiu sigur, în care să se culce, cînd se trezi înşfăcat.

– Nu-i prea confortabil, amice, nu-i aşa? îl întrebă David, îndesîndu-l mai bine în buzunarul in-

terior al jachetei sale de piele şi întinzîndu-se să culeagă un alt refugiat, căutînd tot timpul să nu întîlnească privirea Angelei. Dacă ar fi făcut-o, ea şi-ar fi dat imediat seama că el ar da totul ca să împartă măcar un vis cu ea. Ar da orice pe lume ca să împartă o viaţă de vise cu ea.

Tot ce putea face era să joace rolul cavalerului galant pe care îl visa ea, salvînd căţei şi doamne nefericite, pînă cînd avea să apară adevăratul ei cavaler. Faptul că ştia asta nu îl făcea să accepte mai uşor situaţia. Şi nici nu se putea hotărî să-i răspundă că îi dorea să-şi găsească pe cineva cu care să-şi împartă visele.

– David? zise ea atingîndu-i mîneca jachetei, curioasă şi cu o expresie încurcată. El se retrăsese din nou din faţa ei, în spatele zidurilor castelului lui şi a uşilor închise. Oricare ar fi fost vulnerabilităţile pe care le acoperea atît de nedibaci, nu avea de gînd să i le dezvăluie ei.

– Trebuie să ne întoarcem, o împidică el să pună întrebările care i se citeau în ochi, folosind unicul argument care avea şanse de funcţionare. Le-am promis lui Liz şi lui Benjy că te aduc să te vadă cît mai curînd posibil. Cred că au nevoie de serviciile tale pentru balul mascat de mîine seară. Înfofoli şi ceilalţi doi căţei în sveterul ei şi se întoarse înapoi la motocicletă. Poate îi maschezi în

costume de hingheri locali, cu uneltele adecvate.

– Aş putea, zise Angela, luminîndu-se la faţă. Ştii, dacă se simt destul de bine ca să plănuiască un bal mascat şi să se gîndească la costume, ăsta poate fi un semn bun. Înseamnă că tratamentul începe să-şi facă efectul.

David mergea alături de ea, cu atenţia concentrată asupra tonului ei plin de speranţă şi asupra mişcărilor făcute de căţei în buzunarul lui. Nu avea să fie el cel care să-i spună că bolnavii de cancer se înviorează deseori, înainte de *final*. Nu avea să-i spună că discuţia cu Liz şi cu Benjy fusese mai mult împărtăşirea, în şoaptă, a unor vise, decît o conversaţie animată, cu planuri măreţe. Dacă nu putea să-i împărtăşească fanteziile, cel puţin nu i le va distruge. Iar dacă asta îi compromitea situaţia profesională, obligaţiile şi reputaţia, era, oricum, cea mai bună dintre două rele. Aşa, izolat şi detaşat cum părea să fie, nu putea fi el cel care să o rănească acum, din moment ce nici căţeii nu fusese în stare să-i abandoneze. Gîndul ăsta îi lăsase un gust dulce-amărui. Ea înfăptuise un miracol. În scurtul timp de cînd o cunoscuse, reuşise să insufle viaţă şi speranţă într-o inimă pe care o crezuse amputată odată cu piciorul lui drept. O iubea. Şi mai rău încă, părea să nu poată să nu se gîndească la un alt miracol

ca ea să-l iubească la rîndul ei. Era imposibil. Dar asta nu făcea dorinţa să dispară.

– Ai aranjat căţeii? o întrebă el în timp ce îşi puneau căştile.

– Au adormit în buzunarele sveterului, lipiţi de mine, zise ea, dar unul dintre căţei se mişcă în sîn şi o gîdilă. Parcă aş avea un cauciuc de rezervă în jurul mijlocului.

– Voi avea grijă să ajungem repede, spuse el, fără să se poată abţine să nu zîmbească. Singurul lucru pe care mi-l amintesc despre căţei este că au obiceiul să se uşureze oriunde s-ar afla.

– O, Doamne!

El urcă pe motocicletă şi aşteptă pînă ce ea se instală, cu amîndouă braţele în jurul taliei lui şi cu sînii lipiţi puternic de spatele lui.

Ea îşi rezemă capul, vîrît în cască, de spatele lui şi îl strînse mai tare în braţe cînd porniră spre tabără.

– Am de ales între a merge încet şi a risca să-mi ude căţeii pantalonii şi a merge cu viteză şi...

Ea îşi ascunse faţa şi închise ochii cînd el se aplecă într-o curbă, cu trupul făcut una cu al lui.

David deschise vizorul căştii şi lăsă vîntul, care îi sufla din faţă cu şaptezeci de kilometri la oră,

să-i îndepărteze pînzele de păianjen şi îndoielile, cel puţin pentru moment. Poate că nu era un cavaler pe un cal de luptă, dar, dacă imaginea ei despre el asta era, atunci avea să-şi ţină pregătită armura neagră de piele şi armăsarul motorizat în stare de funcţionare.

Fără îndoială că va regreta asta mai tîrziu, dar, pentru moment, merita să o simtă lipită de el, să o aibă alături de el. Ca să simtă asta, merita să treacă prin orice, chiar şi să-i ude căţeii buzunarele şi pantalonii.

Capitolul 8

– Ei, consilier Ortega, se pare că ai un adevărat scandal acolo, zise Angela privind „scandalagii" lui David agitîndu-se în jacheta de motociclist, parţial închisă.

– Scandalagii uzi, şopti el, în timp ce se strecurau, în vîrful picioarelor, pe coridoarele spitalului.

– Scandalagii uzi şi zgomotoşi, completă ea, tuşind ca să acopere scheunatul care se auzea prin jacheta lui.

– Mai spune-mi cum m-am pricopsit eu cu toţi aceşti patru monştri.

Duse mîna la spate ca să mute mai în faţă una din mogîldeţele cele mai active. Căţelul scoase

nasul ud prin deschizătura jachetei şi începu să roadă un nasture, făcînd-o pe Angela să rîdă şi pe David să blesteme.

– Ştiai că eu nu-i pot duce, zise ea. Li se tot prindeau ghearele în materialul sveterului.

– Am o veste pentru tine, spuse el scrîşnind din dinţi, în timp ce dădeau colţul la etajul unde se aflau Liz şi Benjy, dar mulţumit, totuşi, că se apropia de „casă". Ghearele şi dinţii lor s-au prins acum în pielea mea, împreună cu nasurile lor umede.

– Încearcă să te gîndeşti cît de mult se vor bucura Liz şi Benjy de căţeii.

Ea aruncă o privire grijulie în urmă, apoi de-a lungul coridorului din faţă. Oftă uşurată că nu se zărea nimeni. Nici nu era prea sigură că putea să rezolve problema aduceri căţeilor în spital, prin mită.

– M-am tot gîndit la cît de mult se vor bucura copiii de căţei, zise David, în şoaptă, arătîndu-şi numai pentru o clipă partea mai blîndă, ca apoi să o ascundă imediat, ca o ţestoasă ascunzîndu-se în siguranţa carapacei sale. Ăsta e singurul motiv pentru care nu i-am aruncat pe nedoriţii, puricoşii şi leneşii ăştia într-un sac cu pietre.

– Nu, zău? spuse ea, aruncîndu-i o privire cunoscătoare. Nu era nici pe jumătate atît de dur

cum voia să pară.

– Zău, minţi el, morocănos. Să nu-ţi închipui vreo clipă că fac toate astea pentru tine. Nu știu unde am ajunge dacă aş începe să fac asta. Într-o zi, desenai balauri, fără permisiune; a doua zi, aducem căţei într-un mediu presupus steril. Dacă nu am grijă de mine, o să mă pui să le lipesc coarne în frunte poneilor noştri şi să-i prezint drept unicorni.

– Unicorni? Ştii, nu este o idee prea rea. Am putea...

– Nu am putea. Pescui doi căţei din jachetă şi îi puse în braţele ei. O să ai mîinile ocupate şi o să-i explici sorei şefe de ce încerci să aduci marfă de contrabandă în spitalul ei.

El schimbă direcţia în timp ce o „amazoană" în uniformă albă, apretată, mărşăluia pe coridor spre ei.

– Ce faci? întrebă Angela, încercînd să ţină la piept căţeii vioi.

– Mă pregătesc să alerg cursa de o sută de metri plat.

– De ce? Şi tu lucrezi aici. Psihologii ar trebui să aibă şi ei nişte avantaje.

– Nu şi în ceea ce o priveşte pe această soră şefă, replică el pe un ton grav şi prevestitor de rele.

– Şi acum îmi spui? Nu ai putea să motivezi, pur şi simplu, că puii sînt un important instrument pisihologic în terapia copiilor?

– Ar fi nevoie de o intervenţie divină pentru a o convinge pe această femeie să-şi încalce regulile. Argumentele pseudo-psihologice nu ţin în faţa ei. Mi-a mai spus ea odată ce să fac cu ele.

– Şi tu suporţi asta?

– Uită-te la ea! zise David şi chicoti. Am de ales? Nici nu mai pot să alerg atît de repede pe cît puteam odată.

Angela ascultă cu răceală vocea experienţei.

– Deci, ce facem acum?

Sora şefă ajunsese aproape lîngă ei şi nu se observa nici un semn al vreunei intervenţii divine.

– O să stai în calea ei pînă ce ajung eu cu „băieţii" ăştia la Liz şi la Benjy. Măcar în felul ăsta vor primi doi din patru, zise el zîmbind către ea şi îşi scoase protejaţii la lumină, ţinîndu-i în mîini ca pe mingiile de fotbal. Îi voi spune lui Benjy că al lui e noua mascotă a echipei de fotbal şi că el are sarcina de a-l îngriji. Iar lui Liz îi voi spune că ţi-ai dat viaţa ca ei să poată trece în spatele liniilor inamice. Ce zici? Sună bine?

Suna minunat. Poate nici nu ar fi durat atît ca să ducă căţeii de contrabandă la destinaţie. Dar

el se distra. Putea să-şi dea seama de asta după figura lui şi după lumina din ochi. Se putea citi în ochii lui speranţă şi o bucurie de drăcuşor care simte aventura interzisă, lucru care îl făcea să semene mai mult cu Tom Sawyer decît cu Sigmund Freud. Dragostea pe care o simţea pentru el ţîşni puternică şi foarte protectoare. Hotărî că avea să fie nevoită să înveţe, la iuţeală, arta placării, ca la rugby, pentru că David şi marfa lui trebuiau să treacă de sora şefă, chiar dacă asta însemna să o secere pe numita soră şefă la picioare. Angela se pregăti pentru confruntare. După experienţa luptei cu balaurul, ce dificultate mai putea prezenta o soră şefă?

Atrăgînd atenţia femeii asupra ei, agitînd în aer căţeii care deja lătrau, îi făcu semn lui David. Du-te! îl îndemnă ea în gînd, zîmbind triumfătoare, în timp ce el se strecura în camera lui Liz şi a lui Benjy.

– Pun pariu că şi dumneavoastră credeţi că sînt căţei adevăraţi, nu-i aşa? o întrebă ea pe sora şefă, ţinînd o mogîldeaţă sub nasul acesteia. Nu e uimitor ce pot oamenii să facă din cauciuc, plastic şi blană artificială? Vedeţi? Chiar şi miros ca unii adevăraţi. Se mişcă. Latră. Se... udă.

Jocul se sfîrşise. Lăsînd la o parte acel act divin, trebuia să o ia la fugă sau să sfîrşească,

împreună cu cei doi căţei, într-un sac cu pietre, în fundul unui lac.

– Domnişoară Newman, cred că va trebui să stăm de vorbă cu directorul.

Sora şefă nu era deloc amuzată.

Angela îşi încordă muşchii gata de fugă, exact cînd persoana cea mai apropiată de Dumnezeu din tabără ieşi din salonul alăturat – dovadă vie că miracolele există. Era directorul, însoţit de Sylvia Krisik.

– Bună, se adresă ea uriaşei negrese şi însoţitorului ei administrativ, cu o uşurare nedisimulată. Întăriri. Posibilă şansă de scăpare. Aceştia erau doi oameni care se dovediseră a fi destul de umani ca să înţeleagă rugăminţile, logica, lacrimile, sau, dacă lucrurile se agravau, mita. Domnule director şi dragă Sylvia, am avut o neînţelegere minoră în ceea ce priveşte regulile spitalului. Acum, eu înţeleg că trebuie să avem reguli şi că sînt motive întemeiate pentru asta. Dar cred că, în împrejurări deosebite, am putea să... Se opri în mijlocul explicaţiei cu o mină nedumerită. Directorul o privea cu o milă şi o înţelegere pentru care ea nu făcuse încă nimic să le merite. Şi ce se întîmpla cu Sylvia? În privirea ei nu se vedea azi nici un zîmbet, nici o lumină. S-a întîmplat ceva cu Liz? întrebă ea scurt.

– Liz este cam în aceeaşi situaţie, răspunse directorul.

– Atunci, ce s-a întîmplat?

Ceva groaznic plutea în aer. Simţea că i se zbîrleşte părul pe ceafă.

– O las pe Sylvia să vă comunice restul, zise el şi îi făcu semn sorei şefe să-l urmeze. Eu trebuie să dau cîteva telefoane şi să mă ocup de cîteva detalii, aşa că vă rog să mă scuzaţi.

Angela privi cum docila de acum soră-amazoană se îndreaptă iute spre camera de gardă.

– Mă duc să o văd pe Liz, spuse Angela, luînd-o la fugă pe coridor şi ţinînd încă în braţe căţeii de care uitase complet.

Sylvia ajunse la uşă înaintea ei şi întinse braţul ca să-i bareze intrarea.

– Angela, e important să mă asculţi. Tonul prietenos, dulce, pe care Angela se obişnuise să-l asocieze cu vocea Sylviei, era acum absent. Acum vorbea cu glasul aspru şi limpede al autorităţii poruncitoare. Aşa cum ţi-a spus şi directorul, Liz nu se simte mai rău decît ai lăsat-o tu azi-dimineaţă. De fapt, aşa cum ţi s-a spus, probabil, a fost trecută pe o medicaţie experimentală, similară cu cea a lui Benjy. E un semn bun că se poate odihni, fără să mai prezinte simptoamele de pînă acum. De aceea aş prefera să nu intri la

ea acum. Doarme, în sfîrşit, liniştită, şi nu vreau să o tulburi din nou.

– Din nou? Doi şi cu doi nu făceau aşteptatul patru. Angela nu dormise toată noaptea, dar, cu siguranţă nu putea să aibă un creier chiar atît de înceţoşat. Nu înţeleg. Nu am de gînd să o tulbur. David şi cu mine voiam doar să-i aducem, ei şi lui Benjy, căţeii ăştia. Nu înţeleg cum ar putea să o tulbure doi căţeluşi.

– Tocmai asta încerc să-ţi explic. Sylvia îi puse pe umăr o mînă grea ca de piatră. Liz stătea cu Benjy cînd el a căzut într-un somn adînc şi apoi în comă profundă. A trebuit să-l transportăm cu aviaţia sanitară la un spital mai mare, mai aproape de doctorul lui şi de părinţi.

– Dar va trăi, zise Angela, ferm, refuzînd să permită fie şi unui tremur al vocii să transforme propoziţia într-o întrebare.

Sylvia nu răspunse direct afirmaţiei ei.

– Din nefericire, se pare că medicaţia nu a avut timp să lucreze. Era un copil îngrozitor de bolnav.

– Încă mai este, ridică glasul Angela. Doar Benjy nu era mort!

Sylvia îi luă căţeii.

– Da.

Angela îşi puse mîinile la urechi încercînd să

oprească urletul de triumf al balaurului aproape victorios. Nu trebuia să se întîmple aşa! Trebuia să o vadă pe Liz. Trebuia să găsească o cale de a o convinge pe fetiţă că nu va sfîrşi la fel ca prietenul ei.

– Ar fi trebuit să fiu aici, murmură ea, fără să-şi dea seama că Sylvia o privea cu atenţie şi cu milă. Liz a avut nevoie de mine de trei ori, iar eu nu am fost lîngă ea. Prima oară, cînd a venit aici, apoi noaptea trecută, pe munte, şi acum. Trebuie să o văd.

Sylvia ezită, apoi încuviinţă din cap şi întredeschise uşa camerei lui Liz doar atît cît Angela să poată arunca o privire înăuntru.

– Cu Liz s-a tot vorbit pînă acum, şopti ea, abia mişcîndu-şi buzele. Am stat şi am vorbit cu ea pînă a adormit. Acum va dormi tot restul nopţii, iar asta e exact ce îi trebuie, dacă vrem ca medicaţia să aibă şanse să lucreze.

Angela îşi privi nepoata cu nişte ochi înfricoşaţi, văzînd acum, cu limpezime, o posibilitate pe care, pînă atunci, nu îşi permisese cu adevărat să o ia în considerare.

– Ar putea să păţească la fel ca Benjy, nu-i aşa? Şi nu e nimic care să împiedice asta!

Sylvia o trase înapoi şi închise uşa în linişte.

– Trebuie mai întîi să te ajuţi pe tine şi abia

după aceea să o ajuţi pe ea. Nu i-ar face nici un bine să vadă cum îţi pierzi controlul şi ai accese de isterie.

– Dar chiar mi-am pierdut controlul, zise Angela, simţindu-se liberă să-şi mărturisească spaima. Şi nu mă pot abţine!

– O, ba poţi.

Sylvia o conduse într-o sală de aşteptare din apropiere şi îi turnă o ceaşcă de cafea.

– Deja l-ai ajutat pe Benjy şi, într-un fel, pe Liz. Ştii ce făceau chiar înainte ca Benjy să adoarmă şi să intre în comă?

O amintire îi sclipi în minte.

– Ceva în legătură cu plănuirea unui bal mascat?

– Organizăm, o dată pe lună, un bal mascat în tabără, încuviinţă Sylvia. Benjy şi Liz stăteau în paturile lor, gîndindu-se ce să poarte. Voiau să vină costumaţi ca îngeri, copiindu-şi costumele după îngerii pe care tu i-ai pictat pentru Benjy şi i-ai atîrnat prin camera lor. Chiar înainte de a adormi, a deschis ochii şi i-a spus lui Liz: „Acum pot să-mi văd îngerul. Şi e la fel de frumos cum mi-a spus mătuşa ta că o să fie." Cînd sora de gardă a venit, puţin mai tîrziu, să-l trezească pentru medicaţie, avea în braţe îngerul tău de hîrtie. L-am înfăşurat în pături odată cu el, cînd

l-am urcat în elicopter. Angela îşi muşcă buza de jos, vrînd să se concentreze asupra durerii aceleia, în locul durerii pe care o simţea pentru Benjy. Aşteptă ca Sylvia să continue, ştiind că nu va fi în stare să vorbească fără să plîngă. Nu înţelegi? întrebă Sylvia, scuturînd-o de braţ pentru a-şi întări spusele. Benjy s-ar putea să moară. Dar tu l-ai ajutat să plece fără teamă, şi ai ajutat-o în felul ăsta şi pe Liz. Pînă la urmă, după ce noi am făcut tot ce am putut, cu medicamente şi sfaturi, optimismul tău magic, filozofia ta că sub orice nor se află un curcubeu şi personalitatea ta iubitoare, luminoasă, care transformă basmele în realitate, toate acestea i-au dat ceva ce noi nu i-am putut da. Tu i-ai dat ceva ce a putut lua cu el, un înger de pază care să-i lumineze drumul. Pentru el era adevărat. Se uită la Angela cu o privire imposibil de descifrat. Poate chiar era adevărat. Nu ştiu. Dar ştiu că nu l-ar fi văzut dacă nu i-ai fi spus tu să se uite după el. Ştiu acum că, după ceea ce-ai făcut tu şi după cele spuse de Benjy, atunci cînd Liz – dacă va fi cazul – va avea nevoie de un înger de pază, va şti şi ea să-l vadă. Mîngîie capetele căţeilor şi se îndreptă spre dozatorul automat să le ia nişte lapte... şi să o lase pe Angela să se gîndească la ceea ce îi spusese. Nu este miracolul pe care îl voiai tu, preciză Sylvia

după ce căţeii fură instalaţi în faţa laptelui. Dar e ceva la fel de puternic ca orice altă magie pe care o poate ţese un muritor. În orice caz, tu ai făcut tot ce ţi-a stat în puteri pentru Benjy şi pentru Liz. Acum nu mai au nevoie de tine. Dar cred că ştiu pe cineva care are, cineva asupra căruia ai putea să exerciţi un miracol adevărat, dacă eşti interesată.

Un fulger de comunicare nonverbală se produse între cele două femei şi le aduse pe buze simultan acelaşi nume:

– David! exclamară ele.

– Unde este? întrebă Angela. A intrat în cameră înainte să intru şi eu. Era atît de nerăbdător să-i dea căţelul lu Benjy, încît m-a lăsat în urmă. Văzu cu ochii minţii imaginea lui intrînd în cameră şi găsind patul lui Benjy gol. Lăsă pe masă cafeaua neatinsă şi se ridică în picioare. Unde este el acum?

Sylvia clătină din cap cu regret.

– Nu am nici cea mai vagă idee. Tocmai o pregăteam pe Liz pentru somn cînd a năvălit el în cameră. Pînă am reuşit eu să termin cu Liz, una din surorile de serviciu îi spusese despre Benjy. A durat numai un minut, dar, cînd am ieşit eu din cameră, el dispăruse. Nimeni nu părea să ştie unde. Îşi ţuguie buzele, îngrijorată. Ştiu ce ataşat

era de micuţul acela. Nu-mi place să-l ştiu pe David singur, acum.

– Nu va fi singur multă vreme, zise Angela.

Aşa cum spusese Sylvia, David era cineva pentru care Angela chiar putea să facă ceva, dacă îl găsea. Un sentiment de hotărîre aspră luă locul fricii neputincioase dinlăuntrul ei.

Sylvia luă căţeii şi spuse că va avea grijă de ei, în seara aceea, pentru că Angela nu va avea timp. Zîmbi palid cînd spuse:

– Cînd îl găseşti pe David, spune-i că Benjy a vrut ca el să vină la balul mascat, deghizat în pirat, în onoarea echipei lor de fotbal, „Piraţii". A vrut să-i pună asta în piept lui David.

Îşi trecu căţeii într-o singură mînă şi scoase cu cea liberă, din buzunar, o „medalie" de hîrtie. Tăiată şi colorată să semene oarecum cu un pirat, cuvintele de dedesubt, scrise, la începutul lor, cu majuscule, spuneau: *Pentru Piratul Numărul I, Antrenor şi Prieten. Cu Dragoste, Benjy.*

Angela luă comoara şi o puse cu grijă în buzunar. Cu mult, mult timp în urmă, cînd viaţa începuse să o îngroape în lămîi, se hotărîse că va face, drept răzbunare, limonadă. Acum trebuia să aibă grijă ca David să înveţe şi el cum se face limonada.

Desigur, mai întîi trebuia să-l găsească. Iar

asta se putea dovedi cea mai dificilă sarcină dintre toate. Sylvia avusese dreptate: Dispăruse. Într-un nor de fum, împreună cu doi căţei.

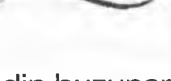

Angela scoase din buzunar o hartă a taberei şi verifică din nou toate locurile în care îl căutase pe David: vila lui, centrul de distracţii, cantina, biroul lui, din nou la spital, cîteva dintre vilele băieţilor. Lui David i-ar trebui ceva mai mult decît mîncare şi apă, în cazul în care mai avea încă la el căţeii: ar trebui afumat.

– Gîndeşte-te, Angela, gîndeşte-te! zise cu voce tare.

Căscă, şi fu gata să înghită creionul pe care îşi rezemase bărbia. Unde era el oare? Fusese în toate locurile principale din tabără, dar mai erau şi locuri mai puţin umblate, nenumărate drumuri pe care ar fi putut să o apuce. Dar pe care? Se frecă somnorasă la ochi, respingînd posibilitatea ca el să se fi ascuns într-unul din locurile prea puţin umblate pentru că ar fi vrut foarte mult să fie singur.

– Încă un loc, le promise ea oaselor şi muşchilor care o dureau. Încă într-un loc, iar după

aceea renunţ pînă dimineaţă. Ceea ce – îşi agită ea pumnul în aer, adresîndu-se stejarilor – ceea ce, vă repet, nu vă dă voie vouă, balaurilor, să atacaţi şi să jefuiţi pe timpul nopţii, blestemaţilor!

Făcu un semn sfidător cu capul, un cap evident ameţit. Începea să se simtă ca beată din cauza oboselii. Începea să vadă balauri la fiecare colţ şi să audă căţei în... copaci? Iar se auzea. Dădu capul pe spate ca să privească în sus. Acolo, poate la vreo şase metri înălţime, la îmbinarea a trei crengi groase de stejar, se afla o căsuţă. Mai mult, dinăuntru se auzeau clar scîncete de căţei. Oare putea să fie şi David acolo? Nu era decît o cale să afle.

Mergînd cu grijă pe scîndurile bătute în cuie, în lemnul copacului, de o mînă de amator, ajunse, în cele din urmă, la platformă şi se urcă pe ea. Căţeii se repeziră la ea şi, căzînd unul peste altul de bucurie, începură intimul proces de spălare a feţei ei.

– Îii! zise ea tîrîndu-se în patru labe şi strecurîndu-se înăuntru, unde un David tăcut stătea cu spatele la ea. David? întrebă ea, cu blîndeţe. Era adormit? Era în viaţă? Era în comă? David, te simţi bine? Îi puse o mînă pe spatele care îi tremura, dorind să-l ajute şi, totuşi, neştiind cum să o facă. David, dragul meu, vorbeşte-mi. Îi puse

amîndouă mîinile pe spate, palmele ei descriind cercuri liniştitoare, de la coloana vertebrală, la omoplaţi, apoi pe umeri şi din nou pe spate. Începu să tremure şi mai tare, fără să scoată o vorbă. David, iubitule, iată-mă. Vreau să te ajut.

Îşi rezemă capul de spatele lui şi îi înconjură mijlocul cu braţele.

Acum el tremura vizibil, cu mintea şi inima cuprinse de o criză de durere atît de intensă, încît i se transmitea în tot trupul.

Ea îl ţinu în braţe. Se ţinea zdravăn de el şi de toate lucrurile în care credea, chiar şi cînd simţea pe braţe umezeala sărată a lacrimilor lui.

– Sînt aici, îi zise ea, într-o şoaptă încrezătoare. Sînt aici pentru tine. Şi eu am nevoie de tine.

– Nu, nu ai! explodă mînia din el. Se eliberă din îmbrăţişare. Nu eşti aici pentru mine. Ai venit să găseşti un cavaler imaginar, în armură strălucitoare. Iar tu nu ai nevoie de mine. Ceea ce vrei tu este să vîntur o sabie magică peste toate şi să-ţi spun că totul va fi în regulă. Ei bine, nu pot să fac asta. Se întoarse să o privească, avînd ochii încercănaţi şi privirea hăituită, golită de orice altă expresie, cu excepţia suferinţei chinuitoare. Nu pot să fiu cavalerul nimănui, în armură strălucitoare, şi, în mod cît se poate de sigur, nici Dumnezeu nu sînt! Nu pot să ucid balauri. Nu pot să

înfăptuiesc miracole şi nici să fac visele cuiva să devină realitate, nici măcar visele mele!

Angela se rezemă de trunchiul copacului, fără să-i fie teamă de el, ci de dezolarea pe care o citea în el. Ezită numai o clipă. Putea să procedeze foarte simplu şi să plece. Putea să renunţe la el şi la casa din copac şi la tot ceea ce fusese între ei. Putea să-şi abandoneze cavalerul alb, balaurului. Sau putea să rămînă şi să lupte, alături de el, împotriva duşmanului lor comun.

De fapt, nu era nici o posibilitate de alegere. Era îndrăgostită de el. Şi nu îl putea abandona, cum nu îşi putea abandona propriile idealuri.

– Ăsta-i necazul cu tine, domnule aproape Doctor Ştie-Tot, îşi dezlănţui ea furia pe care i-o provocase soarta nemiloasă, folosind intensitatea acesteia ca să-i dea energia de care avea nevoie pentru a-i atrage atenţia. Eşti un laş, alb ca varul de frică, asta eşti. Renunţi prea repede. Şi din cauza asta înclin să cred că ai dreptate. Poate că nu îţi poţi transforma în realitate propriile vise. Dar se întîmplă să ştiu că poţi da viaţă viselor altora. Şi nu vorbesc despre mine în clipa asta, adăugă ea, cînd el deschise gura să o contrazică. Vorbesc despre Benjy. Scoase medalia de hîrtie şi i-o prinse de cămaşă. A făcut-o astăzi pentru tine, fiindcă a crezut că va fi aici mîine, să ţi-o prindă el

însuşi la piept, la balul mascat. A făcut-o pentru tine, pentru că, pentru el, tu erai acelaşi fel de erou care eşti şi pentru mine – un cavaler, un pirat mai mare decît viaţa. Îşi şterse o lacrimă. Nu trebuia să plîngă! Încă nu terminase şi nici nu era timp pentru asta. Nu are nici o importanţă dacă tu crezi asta sau nu. El a crezut-o. Şi încă o mai crede. La naiba, David, e în comă, nu e mort încă, şi nu am de gînd să te suport jelindu-l, ca şi cum ai fi renunţat. Şi nu am de gînd să las balaurii să sărbătorească prematur victoria. Şi, aşa să-mi ajute Dumnezeu, chiar dacă ar trebui să te îmbrac eu însămi în tunică stacojie şi să-ţi pun un petic negru pe un ochi, şi să te trag după mine cu toate înjurăturile şi zvîrliturile tale din copite, tu o să apari la balul mascat, aşa cum şi-a dorit Benjy. Şi mai mult, o să te învîrţi şi o să şchiopătezi prin preajmă, în timp ce eu voi face poze pe care să le poată vedea Benjy mai tîrziu sau... sau te fac să mergi pe bîrnă!

David se înălţă deasupra ei, zbîrlindu-se ca un arici cu ţepii crescuţi aiurea. Ochii i se îngustaseră ca nişte fante şi încă mai tremura, dar de data asta de furie.

– Ce dracu' spui aici, femeie? răcni el. Tu şi cu care armată? Cine te-a numit paznicul conştiinţei mele? Şi, pentru că veni vorba, cine te-a numit

secretara mea personală şi te-a invitat să-mi invadezi intimitatea?

– Poate că eu sînt îngerul tău păzitor, se răsti ea. Poate că mă aflu aici să mă asigur că nu ai uitat cum să visezi. Dar, în orice caz, orice altceva aş fi, şi orice altceva aş face, mîine seară voi fi cea care îl va vedea pe Barbă Albastră cum dansează o gigă, la balul mascat.

– Zău? zise el, punîndu-şi rotiţele mentale în mişcare, fără să fie prea sigur de ce făcea asta, cu singura excepţie că se simţea foarte bine să aibă controlul asupra a ceva. Şi dacă ţi-aş spune că nu am mai dansat nici giga şi nici altceva, de mai bine de un an, şi că nu am îmbrăcat niciodată vreunul din costume la balurile mascate din tabără?

– Atunci, aş spune că ar fi timpul potrivit să participi la unul. Rezistă fără teamă provocării lui, cu picioarele depărtate şi mîinile în şolduri, cu ochii scăpărători aţintiţi asupra lui. O, ştiu că ţi-ai pierdut piciorul şi că, probabil, de aceea nici nu te-ai dus la dans. Dar o să te duci la ăsta, dacă nu cumva ţi-au amputat, odată cu piciorul, şi inima, şi curajul, şi...

Angela se pomeni strivită într-o îmbrăţişare care nu slăbi nici o clipă, cît David o făcu să se aşeze, împreună cu el, pe podeaua căsuţei din copac.

– Am o inimă, zise el însoţindu-şi recunoaşterea cu săruturi dure, aproape violente. Şi am şi curaj... Sărutul lui se îmblînzi apoi, pe măsură ce alte emoţii îl cotropeau, luînd locul mîniei. Şi trebuie să am un înger păzitor, pentru că te mai

chipul. Vrei să-mi spui de ce ai lăsat-o pe Liz şi ai venit să mă cauţi? Trebuie să fie destul de important.

Îl privi în ochi, dorindu-şi ca el să o creadă.

– Te iubesc, David Ortega. Şi am, într-adevăr, nevoie de tine. Am nevoie de iubirea ta, vreau ca tu să faci dragoste cu mine.

El gemu şi o strînse într-o îmbrăţişare atît de intimă, pe cît îi permiteau hainele de pe ei şi căţeii din preajmă. Pentru moment, era plin de nevoie şi dorinţe care erau mai puternice decît rezervele lui. Pentru moment, contau numai ea şi el. Ea îl iubea. Îl iubea! Dacă acesta era un vis, nu voia să se trezească!

– Daaaaa. Luptă cu sine însuşi să nu-i sfîşie hainele şi să nu o posede chiar acolo, printre frunze, ghinde şi căţei. Vom face dragoste. Dar nu aici. O ridică în picioare înainte ca vreunul dintre ei să apuce să se răzgîndească. Sînt sigur

că un bun psiholog ar putea să vină cu un motiv serios şi legitim pentru a face dragoste într-un copac. Dar mă îndoiesc că un pirat ar putea şi sînt absolut sigur că un cavaler, în armură strălucitoare, nici nu s-ar gîndi la aşa ceva.

timente pe care nu le mai putea ascunde.

– Şi la noapte, poate doar pentru noaptea asta, vreau să fiu cavalerul tău. Vreau să aflu acele vise şi să le dau viaţă, împreună cu tine.

Capitolul 9

Odată ce ajunseseră la o decizie comună, Angela presupuse că de acum încolo lucrurile vor fi cît se poate de simple. Dacă ar fi fost după ea, ar fi dat uşile vilei lui în lături şi, în clipa următoare, ar fi fost la el în braţe. Căţeii mai puteau să aştepte. Şi încuierea uşii mai putea să aştepte. Lumea putea să mai aştepte, de asemenea. Dar ea nu mai putea aştepta. Nici o secundă în plus. Simţea că deja aşteptase o viaţă întreagă.

– David, eu îmi dau seama că, în cărţile de istorie, cavalerii sînt prezentaţi în armură strălucitoare şi căşti. Dar cred că, pe undeva printre rînduri, s-a strecurat o greşeală. Nu e nevoie să iei lucrurile chiar în litera lor. Se ţinu după el cît

timp le punea cățeilor nişte lapte şi nişte rămăşiţe de ruladă cu carne. Sînt sigură că lipseşte cuvîntul „urmărit", cea ce, dacă nu ai observat pînă acum, ţi se întîmplă chiar ţie.

El vărsă laptele pe podea, înjură şi îl întinse peste tot cu tenişii lui portocalii.

– Pur şi simplu, nu vreau să fiu mîncat de nişte căței flămînzi.

– Am putea încuia uşa de la dormitor, sugeră ea o idee ajutătoare.

– Nu vreau să-mi fie mîncată nici uşa de nişte căței flămînzi, răspunse el. Nu uita! A fost ideea ta să aducem micile fiare acasă. Păşi, dintr-o dată, peste prizonierii micii sale bucătării şi apoi plesni din degete. Ia spune, nu ţi-e sete? Aş putea să pregătesc ceva pentru amîndoi. Angela îl privi cum se duce la dulap şi începe să răscolească rafturile, înainte ca ea să-i poată răspunde că nu îi este sete. La naiba. Trînti uşile dulapului şi înjură din nou: La naiba. Am uitat. Mi-ai băut tot scotch-ul medicinal cînd ai fost ultima dată aici.

Trăgea de timp. E nervos, se gîndi ea. Aruncă o privire picioarelor lui, amintindu-şi că celelalte momente de intimitate se petrecuseră într-un sac de dormit, într-un cort întunecos. Nu îl văzuse niciodată, cu adevărat, pe bărbatul de dincolo de tenişii portocalii, ca să spună aşa, şi îi era teamă

că nici nu i-ar plăcea ceea ce ar vedea.

– David, nu trebuie să fiu pe jumătate ameţită ca să te vreau.

Nu se ştie, îşi zise el. Îşi roase cîteva clipe unghia degetului mare şi apoi se repezi la alt dulap. Dar nu contează.

– Am exact ce ne trebuie: Vin pentru gătit. Scoase o sticlă, pe jumătate goală, de lîngă sarea aromată şi de lîngă cimbru, ştergînd-o de pantaloni. Putem să-l amestecăm cu limonadă. O să fie grozav.

Grozav? Putea să fie mortal. Putea să fie prea vechi.

– Răcoritoare cu vin pentru gătit, spuse ea, reţinîndu-şi cu greu o grimasă. Sună minunat.

El păru uşurat.

– Putem să-l bem în dormitor... la lumina lumînărilor.

Scormonind printr-un sertar, scoase la iveală un pachet de lumînări pentru tort.

– Sigur că putem, dacă o să găsim paharele pe întuneric, zise ea aruncînd o privire lumînărilor. Nu am ştiut niciodată că fac suporturile atît de mici.

Luă şase lumînări în mînă şi se întinse după sticla cu vin, în timp ce el căuta în frigider după sifon şi gheaţă.

– Nu contează, spuse el întorcîndu-se de la frigider cu amestecătorul în mînă. Dacă nu le putem face să stea, putem să bem şi pe întuneric. Ea îl urmă în dormitor, dorindu-şi să găsească o modalitate prin care să-l facă să se simtă bine, înainte de a reuşi să-i transmită şi ei nervozitatea lui. Ceea ce este o idee şi mai bună, îşi continuă el monologul. În felul ăsta nu o să vezi petele de pe borcanele de dulceaţă, pe care le folosesc în loc de pahare.

Respiră de cîteva ori profund. Conjunctura era imposibilă. În cel mai bun caz, se putea aştepta la o isterie controlată. Şi nu îi făcea deloc bine să-şi spună că nu era prima femeie cu care făcea amor de cînd îşi pierduse piciorul. Ea era prima femeie pe care o iubea de atunci. Şi, mai ales, era prima femeie de care îşi dorea să fie iubit. De ce trebuia să se îndrăgostească de o femeie care continua să-l vadă ca pe un cavaler perfect, din cărţile de poveşti, cum el nu avea să fie niciodată? Ce avea ea oare să facă atunci cînd va vedea că realitatea nu se potriveşte cu iluzia? Cum să scape din asta, înainte să se întîmple?

– Am uitat borcanele de dulceaţă, zise el făcînd un pas către uşă. Le aduc imediat.

Se întoarse în bucătărie să cîntărească dilema, lăsînd-o pe ea singură, pentru un timp, în dor-

mitorul întunecat.

Angela îşi dădu jos pantofii şi se aşeză turceşte în patul lui, dorindu-şi, pentru o clipă, ca el să fi făcut dragoste cu ea acolo, în casa din copac. Una era să simţi că te topeşti pe picioare. Una era să fii copleşit de o pasiune impulsivă. Şi era cu totul altceva să seduci o altă persoană, mai ales cînd nici nu prea ai experienţă în domeniu. Oare se inversaseră rolurile? Probabil că da. Dar nu credea că, dacă i-ar aminti lui de asta, ar rezolva mare lucru.

– Va trebui să spăl paharele astea, strigă el din bucătărie. Doar dacă nu vrei să bei răcoritoare cu vin de gătit şi gem de struguri.

– Nu, mulţumesc, îi răspunse ea în timp ce în chiuvetă se auzea sunet de sticlărie lovită. Nu te grăbi. Eu o să caut ceva în care să pun lumînările.

Într-o sclipire de inspiraţie, se repezi în baie şi găsi o bucată de săpun lîngă chiuvetă. Asta trebuia să fie suficientă ca să poată pune lumînările în ea. Tocmai se pregătea să plece, cînd îi veni o altă ideea. În filme mergea întotdeauna. Contemplă duşul. De ce nu?

Înfigînd lumînările în înlocuitorul lor de suport, le aprinse şi se dezbrăcă, aruncîndu-şi în grabă hainele de pe ea, cu un zgomot de nasturi căzuţi pe jos.

– Ce faci? îl auzi ea întrebînd, în mijlocul zăngănitului de sticle care cădeau şi se spărgeau, apoi dădu drumul duşului la presiune maximă.

– Dau jos părul de cîine şi puricii de pe delicata mea persoană, strigă ea, înainte de a intra sub duş, lăsînd uşa de sticlă parţial deschisă.

– Nu trebuia să faci asta, se auzi vocea lui de undeva de aproape, ca şi cum propria sa dorinţă şi curiozitate l-ar fi forţat să cerceteze, în ciuda nervilor săi.

– Ba trebuia, doar dacă nu voiai să mă stropeşti cu insecticid, spuse ea în timp ce el intra în baia luminată de lumînările de tort. Sper că nu te superi dacă îţi folosesc şamponul.

Să se supere?

– Nu mă supăr.

Îi vedea conturul trupului prin sticla aburită şi se gîndea cît de bine semăna cu o naiadă mlădioasă în spumă de săpun. Ce drept avea el să iubească o naidă?

– Ai putea să vii şi tu dacă ai vrea.

Într-o anumită privinţă, suna mai bine în filme, venind de la vreo blondă cu picioare lungi, a cărei meserie era să arate sexy.

– Aş putea să te spăl pe spate.

Şi în faţă... şi dacă spunea nu, ea avea să se scurgă la canal, odată cu apa.

– David? Şterse un rotocol de condens de pe uşa duşului, după ce trecuseră deja cîteva momente, şi încercă să vadă dacă el mai era acolo. David, eşti acolo, afară?

– Sînt aici, afară. Şi încă nu se hotăra ce să-i răspundă, ce să facă. Sînt aici, afară.

– Ştiu asta, zise ea sprijinindu-şi fruntea de uşa de sticlă. Ceea ce nu ştiu este de ce nu eşti aici, înăuntru.

Ascultă tăcerea nemişcată. O, nemaipomenit, se gîndi în sinea ei. Asta era ultima oară cînd mai încerca să seducă un bărbat.

– Probabil pentru că ştiu că nu aş mai fi în stare să gîndesc normal dacă aş intra, zise el apropiindu-se de uşă. Nu aş mai fi în stare să mă gîndesc de două ori la un lucru. Acum sînt atît de tentat să intru, încît uit toate motivele pentru care nu ar trebui să o fac.

Ea îşi puse buretele peste faţă şi gemu.

– Vorbeşti în aşa fel de parcă a face duş cu mine ar fi la fel de distractiv ca a fi primul soldat care a ajuns pe plajă, în ziua debarcării aliate în Normandia.

– Nu asta am vrut să spun. Mîna i se crispă pe uşă. Trebuie să mă crezi că vreau să intru.

Ea îi acoperi mîna cu a ei şi îl trase uşor mai aproape, fără să îndrăznească să se uite la el.

– Atunci, fă-o.

– S-ar putea să ajungem amîndoi să regretăm asta, zise el trăgîndu-şi tricoul peste cap şi aruncîndu-l pe jos. Dar e prea tîrziu. Te vreau prea mult ca să mai vreau şi altceva.

Ea ascultă cum îşi scoate şi restul hainelor, dar nu se întoarse să-l privească pînă ce nu intră lîngă ea. Şi nici nu era sigură că mai respiră cînd el o strînse la pieptul lui gol.

Ea începu să tremure şi pielea i se înfioră, deşi apa era fierbinte. Era prea întuneric ca să-l vadă, dar îi simţea părul aspru de pe piept şi vîrfurile tari, mici, ale sfîrcurilor lui, cînd ea îşi atinse pieptul de al lui. Şi îi simţi şi tăria erecţiei cînd el se lipi cu totul de ea.

Sentimentul era senzual, cald şi intim şi... şi se simţea un tenis. Ridică un picior ca să-l exploreze pe al lui.

– David, vrei să-mi spui de ce porţi tenişi şi, prin urmare, şi proteza, sub duş?

Îl simţea respirînd, dar nu răspundea.

– David, dacă faci pe mortul în păpuşoi cu mine, să ştii că ţip.

– O port pentru că e cam greu să te duc pînă la pat, într-un picior, îi explică el pragmatic. Şi pentru că nu sînt gata, probabil, să mă arăt fără armura mea strălucitoare.

Ştiuse ea că despre asta era vorba. Ce altceva ar mai fi putut să fie?

– De-asta ne-am învîrtit noi atîta unul în jurul altuia, ca doi virgini în noaptea nunţii? îl întrebă ea. Nu te îngrijora. Aceasta e epoca eliberării femeii. Mă voi purta singură pînă la pat, mulţumesc. Dacă vrei, te duc şi pe tine... zise ea, privind întrebătoare la trupul lui înalt de aproape doi metri. Poate mă transform în femeia cavernelor şi te tîrăsc pînă acolo. Dacă mă gîndesc mai bine, să te trag mi-ar lua prea mult timp. Dacă asta te va face să te simţi mai bine, sting lumînările, te poţi dezbrăca şi putem sări amîndoi în pat.

Scoase capul de la duş şi suflă în lumînări.

– Năbădăioasă mică, zise el ieşind de la duş cu ea în braţe, zîmbindu-i prosteşte, într-o încercare de a o tachina.

– Patul este pe undeva pe acolo, cred. Camera e atît de întunecoasă!

– Nu te îngrijora, zise el, apoi încercînd să facă o glumă cu sine însuşi, adăugă: Unul din puţinele avantaje ale protezei mele este că nu am decît jumătate din numărul de degete supus accidentelor. O ţinu îndelung la piept înainte de a o depune pe pat. Te iubesc, îi spuse el simplu, dezvelindu-şi, în cele din urmă, şi această parte a inimii, în faţa ei. Şi sînt atît de speriat că tu nu o să

vrei să mă iubeşti şi că nu trebuie să mă iubeşti, încît am irosit jumătate din noaptea asta, pe care o avem împreună, încercînd să evit ceea ce m-a înnebunit de dorinţă zile în şir. Crezi că ar trebui să-mi găsesc un consilier bun?

– Ştiu eu unul grozav, zise Angela trăgîndu-l peste ea în pat. E inteligent, continuă ea trecîndu-i un deget peste fruntea înaltă, şi sensibil. Degetul mîngîietor alunecă peste nasul lui, peste buze şi bărbie, şi ajunse direct la inimă. Şi nu sînt sigură dacă asta are o mare importanţă, dar e şi foarte arătos! Îl prinse într-o îmbrăţişare puternică şi se rostogoli cu el prin tot patul. Şi el este primul, ultimul şi singurul bărbat despre care ştiu sigur că poate servi ca model oricărei femei, pentru eroul ei.

El salvă o pernă ce stătea să cadă din pat şi i-o puse ei sub cap, astfel încît feţele lor erau numai la cîţiva centimetri distanţă una de alta.

Angela îşi ridică treptat buzele spre el, pînă le atinse pe ale lui, exprimîndu-şi dragostea şi în jumătăţi de propoziţii.

– Da. Şi e singurul bărbat – se opri să-l sărute din nou – singurul bărbat cu care mi-aş dori să trăiesc fericită pentru vecie.

David închise ochii o clipă, savurînd sunetul şi implicaţiile promisiunii, înainte ca să o zdrobească

cu gîndul, imediat după aceea. Îşi putea permite un vis în noaptea asta. Dar nu putea spera mai mult. Nu îşi putea permite să înceapă să spere în asemenea miracole.

Mîinile îi tremurau cînd îi luă obrajii în mîini, atît de puternic, încît ea putea să-şi dea seama ce gîndeşte din tremurul degetelor lui, chiar dacă nu îi putea vedea ochii.

– Nu-mi promite o veşnicie, Angela. Nu face una ca asta. Dă-mi numai noaptea asta. Lasă-mă să te iubesc în noaptea asta şi nu te mai gîndi la ziua de mîine. Orice s-ar întîmpla, nu-mi promite o vecie fericită, pe care nu o poţi oferi.

– David, te iubesc.

Pentru ea, asta spunea totul. Îl iubea; şi, minune a minunilor, se părea că şi bărbatul acesta iubitor de logică, de obicei atît de terestru şi pragmatic, o iubea şi el. Eternităţile şi veciile fericite erau o concluzie implicită, un dat pe care el putea să-l accepte. Odată ce ea îşi dăruise dragostea, nu mai putea să şi-o ia înapoi, niciodată. Şi dacă el nu o credea acum, dacă undeva, în inima lui, încă se mai aştepta ca ea să-l părăsească, aşa cum făcuse fosta lui logodnică, atunci ea nu trebuia decît să găsească noi şi inventive mijloace pentru a-i dovedi că greşeşte.

– Bine, deocamdată.

Nu avea de gînd să se certe cu el în noaptea asta.

– Iubeşte-mă în noaptea asta. Iubeşte-mă acum.

Era pierdut, prins în mrejele propriei sale dorinţe pentru ea.

– Dragostea mea, îngerul meu. Da, da, te voi iubi în noaptea asta.

În noaptea asta şi pentru vecie, atîta vreme cît vor trăi amîndoi, adăugă în sinea lui. Era prea tîrziu să gîndească altfel. Acum, nu mai conta ce făcuse ea, ce promisiuni îşi ţinuse sau nu, el tot o va iubi. O luă posesiv în braţe, hotărînd că, dacă o putea avea numai în noaptea asta, atunci o să fie o noapte de iubire cum nici unul dintre ei nu mai cunoscuse vreodată.

Ceea ce începuse ca o scînteie de dorinţă crescuse acum, aproape instantaneu, la dimensiunile unei furtuni de flăcări. Gurile li se întîlniră şi se deschiseră una spre cealaltă, limbile atingîndu-se şi mîngîindu-se una pe alta, într-un abandon sălbatic.

El îşi răsfiră degetele mîinilor şi le mişcă încet, ca şi cum ar fi citit în Braille, de pe gîtul ei graţios, în jos, spre umerii delicaţi.

– Trebuie că eşti un înger, şopti el. Numai pielea unui înger poate fi atît de dulce. Numai părul unui înger poate să miroasă atît de bine.

Îşi îngropă faţa în buclele ei ude şi respiră adînc, alintîndu-i gîtul şi luîndu-i între buze lobul sensibil al urechii.

– Dulci nimicuri... dulci nimicuri... dulci nimicuri.

Aproape că îl putea auzi zîmbind.

– Nimeni nu mi-a mai şoptit la ureche nimicuri dulci, aşa ca tine. E frumos.

Aplecîndu-se deasupra lui, îi mîngîie spatele şi umerii, cu mîini dornice, şi, în propriul ei cod Morse, linse un dulce nimic în jurul urechilor lui şi pe gît.

– Ai înţeles mesajul, iubitule?

El gemu înăbuşit şi, înconjurîndu-i mijlocul cu braţele, o rostogoli în mijlocul patului. Ea ajunse deasupra lui.

– Tu l-ai înţeles pe al meu?

Angela se înfioră, fără să vrea, cînd îi simţi bărbăţia atingînd-o pe interiorul coapselor şi la intrarea umedă a feminităţii ei. Îşi coborî, gemînd, capul pe pieptul lui, acoperindu-i faţa cu cortina părului ei.

Părul ei îl gîdila foarte erotic, dîndu-i fiori pe şira spinării. Gemetele ei de dorinţă îl înfiorară şi mai mult.

– Angela, ridică-te şi lasă-mă să te privesc, spuse el, excitat, dintr-o suflare. Lasă-mă să te văd, te rog. Nu am mai văzut niciodată un înger

gol şi aş vrea să văd cum arată unul în carne şi oase.

O imagine pe care ar putea să o păstreze, în gîndurile şi în visele sale, multă vreme după ce realitatea s-ar fi destrămat.

Angela simţi că inima lui bate mai tare, încercînd să ţină pasul cu respiraţia ei rapidă. Era o vreme cînd trebuia să fie Pollyanna şi o vreme cînd trebuia să fie Pandora şi, măcar de data asta, avea să pună lucrurile la punct. Dîndu-şi pe spate pletele grele, îşi dezveli complet un sîn, lăsîndu-l pe celălalt să se zărească, provocator, prin părul care i se revărsa pe umărul celălalt. Mişcîndu-se într-un ritm lent, înainte şi înapoi, îşi trecu o mînă peste curbele de clepsidră ale sînului, apoi peste pîntece şi coapsă, ajungînd, în cele din urmă, pe pîntecul lui plat. Fără să-şi ia ochii de la el, făcu acelaşi lucru şi cu cealaltă mînă. Mişcîndu-se în josul trupului lui, cu o înnebunitoare lipsă de grabă, se opri exact cînd buzele ei ajunseră la acelaşi nivel cu peticul triunghiular de păr de la încheietura picioarelor lui. Zîmbi spre el, cu satisfacţia unei pisici mulţumite, ţinîndu-şi buzele ispititor de aproape de dovada zvîcnitoare a iubirii şi dorinţei lui.

– Atinge-mă, Angela, zise el înghiţind convulsiv un nod, cu pumnii încleştaţi de aşternut.

Ea îi mîngîie cu degetele organul excitat.

– E Pandora, David. În noaptea asta nu sînt un înger. Dar tu eşti, în mod sigur, cavalerul meu de oţel. Îl sărută intim, simţind tot atît de multă plăcere în a oferi, pe cît de multă simţea el primind.

văd bărbatul de sub armură. Îi mîngîie coapsele, coborîndu-şi mîinile spre genunchi şi mai în jos. Te iubesc, David. Îţi iubesc trupul. Şi nu doar părţile care ies în evidenţă. Îţi iubesc toţi pistruii şi cicatricele şi aluniţele. Nu e nici o parte a trupului tău pe care să o iubesc mai puţin decît pe celelalte. Îi atinse piciorul artificial, încă protejat de ciorap şi de pantoful de tenis. Lasă-mă să-ţi scot asta acum. Îţi promit că nu va fi nevoie să mă alergi prin dormitor. De fapt, cred că aş prefera chiar să nu poţi fugi foarte repede. Cred că eşti un bărbat deosebit şi nu cred că aş suporta să fugi de mine.

Scoase ciorapul ud şi pantoful, lăsîndu-le să cadă pe podea, uscîndu-i piciorul îmbăiat cu un prosop care căzuse lîngă pat. Urmă, la rînd, piciorul artifical, iar ea îi scoase ciorapul, suficient de încet ca să-i dea timp iui David să se obişnuiască cu ideea. El îşi încleştă şi îşi descleştă de

cîteva ori pumnii, ca şi cum s-ar fi stăpînit cu greu să nu o împiedice să facă ceea ce făcea. Dar, în cele din urmă, rămase nemişcat, aşteptînd.

Proteza ieşi cu minimum de efort. O puse jos uşor, apoi şterse şi masă restul piciorului. Perfect simpatizînd [illegible] dăruise întregului său trup.

– Ştiu că vrei să-ţi spun că te iubesc şi te voi iubi în ciuda acestei deosebiri fizice, reluă ea vorba, ţinîndu-i piciorul în mîinile ei iubitoare, mîngîindu-l şi alintîndu-l cu blîndeţe. Dar pentru mine asta este, într-un fel, acelaşi lucru cu a-ţi spune că te voi iubi şi atunci cînd vei avea fire de păr alb, sau cînd vei fi aproape surd şi orb sau, să ne păzească cerul! bătrîn. Voi spune şi asta, dacă vrei tu, dar îţi spun că asta este, oricum, ceva ce poţi lua în serios. Înălţă din umeri. Nu încerc să minimalizez importanţa faptului, dar tot nu văd la tine ceva care să mă împiedice să te iubesc... cu sau fără armură.

Expresia rigidă de pe chipul lui se sparse pentru o clipă, se refăcu şi se sparse din nou, trecînd prin toată gama emoţională, de la tristeţe dulce-amară, uşurare, recunoştinţă, bucurie, pînă la ceva care nu avea nume, dar pe care ea îl

înţelese, fără să fie nevoie de cuvinte.

– Nu am crezut că aş putea să mai cred vreodată în miracole. Vocea îi era înecată în lacrimi. Dar, doamnă a inimii mele, tu eşti un adevărat miracol şi ai făcut mult mai mult decît să trezeşti visele la realitate. Tu eşti visul meu devenit realitate.

Angela îşi lăsă capul pe spate de exaltare, cînd el se ridică şi îşi lipi trupul de al ei. Niciodată, niciodată, nici în cele mai sălbatice vise, nu iubise şi nu fusese iubită în felul acesta. În comparaţie cu David, bărbaţii din trecut şi eroii din imaginaţia ei erau lipsiţi de culoare, plaţi, unidimensionali. El îi alungă din mintea ei, în următoarele cîteva minute, înlocuind fantezia insipidă, cu realitatea vie, adăugînd experienţei fade şi lipsite de strălucire ceva atît de puternic, încît o zgudui pînă în adîncurile fiinţei ei.

El o iubi cu tot ceea ce avea. O iubi cu întreaga lui fiinţă. Şi îşi dădu seama de faptul că îi oferise şi ei posibilitatea de a-i dărui aceeaşi dragoste, în schimb. Înfingîndu-şi mîinile în părul lui, ea gemu în extaz cînd el îi sărută sînii, prinzîndu-i în gură, simultan, amîndouă sfîrcurile. Senzaţiile îi coborau fulgerător din sîni spre pelvis, adunîndu-se acolo, pînă cînd ea simţi nevoia imperioasă a ceva mai mult decît nişte simple mîngîieri. Împingîndu-şi

coapsele înainte, îl mîngîie cu trupul ei într-un dans erotic, care se sfîrşi cînd el îi desfăcu picioarele ca să o sărute acolo. Senzaţii mai dulci şi mai intense, decît cunoscuse ea vreodată, trecură peste ea ca valul mareei, înălţînd-o tot mai sus, pînă ce simţi că ameţeşte de înălţimea pasiunii. Îi strigă numele şi îi îndepărtă gura de trupul ei. Se pregătea pentru un final care nu avea să semene cu nici un altul din viaţa ei şi îl voia şi pe el alături de ea.

– David, ia-mă acum, iubeşte-mă acum.

Încleştîndu-şi degetele în muşchii lui încordaţi, îl trase spre ea pînă cînd el găsi, în cele din urmă, portul fierbinte al dorinţelor ei şi poposi acasă.

– Angela, te iubesc!

– Şi eu te iubesc, David!

Duşi ca o singură fiinţă de valurile pasiunii, nu trecu multă vreme pînă să-şi creeze propriul lor miracol, unindu-şi visurile.

Capitolul 10

Fusese o noapte de magie şi de miracole, o noapte de dorinţe şi vise împlinite. Fusese ca răsăritul unui curcubeau după o furtună groaznică, o prevestire a lucrurilor ce vor veni.

Fusese prea perfect ca să ţină totul numai pentru ea. Cu nevoile ei creatoare, stimulate la maximum, părăsi patul lui David la prima geană a zorilor, lăsîndu-i un bileţel de dragoste pe pernă. Apoi, luînd cheile cantinei de la paznicul de noapte, îşi găsi ustensilele cumpărate în ajun şi se puse pe treabă. Preluînd şi îmbunătăţind ideile lui Liz şi ale lui Benjy, în privinţa dansului, munci singură pînă cînd apărură, pentru micul dejun, în cantina-sală de dans, primii potenţiali voluntari.

Pînă la ora cînd toată lumea se pregătea c
prînz, încăperea fusese transformată într-o feer
tridimensională din una dintre poveştile ei. Sylv
şi clasa ei de artă, care lucraseră la unele d
coraţiuni minore, fuseseră puşi să facă mulţime
de Balauri Magici să zboare din tavan, împreur
cu nişte grifoni şi cu un cal cu aripi. Lucrătorii d
cantină, copiii din tabără, îngrijitorii şi cameriste
fuseseră însărcinaţi să facă şi să agaţe, din pere
în perete, inimi şi curcubie de hîrtie creponat
Convinsese şi cîţiva administratori să o ajut
folosind un amestec de linguşeală prieteneasc
pledoarie sinceră şi manipulare executivă, pentr
a-i determina să se alăture forţelor ei de muncă.

Pînă în momentul apariţiei unui David ulu
într-un colţ al camerei fusese ridicat şi un cast
din carton şi placaj, iar acum era în plin proces c
pictare, împreună cu trei pereţi plini cu scuturi
săbii de carton.

Păstrase ultimul zid, cel mai mare, pentru e
însăşi. Îl trezise pe director la ora patru dimineaţ
ca să-i ceară permisiunea de a-l picta în acuarel
aşa că se puse pe lucru. Şi, în afară de faptul c
se interesa, periodic, de starea lui Liz şi a l
Benjy, nu se mai oprise din lucru de dimineaţ
de cînd începuse.

Se trase înapoi ca să-l privească, ţinînd, într

degetele obosite, pensula picurînd de vopsea. Văzînd întregul, pentru prima oară, zîmbi cu satisfacţia artistului mulţumit de opera sa. Nu mai pictase pînă acum o pictură murală, cea mai mare parte a lucrărilor ei fiind, de obicei, micşorate, ca să încapă în paginile cărţilor cu poveşti. Dar stilul ei se potrivea bine picturii supradimensionate, iar ea era mai mult decît încîntată de rezultat.

Două figuri principale dominau zidul: un balaur şi un cavaler, fiecare fiind desenat mai mare decît orice altceva din încăpere. Cu coada ascuţită, pictată într-un capăt al peretelui, cu solzii săi ascuţiţi ca lamele şi cu aripile înalte pînă în tavan, balaurul ar fi fost înfricoşător, dacă nu ar fi fost evident că era mort. Fiinţe micuţe ca nişte elfi frigeau cîrnăciori şi moşmoane lîngă botul lui, care suflase foc cîndva. Gnomi şi zîne stăteau la rînd, ca să se dea în leagănul instalat între colţii lui ucigaşi. Un steag alb, de predare, îi flutura de coadă. Un cîrd de îngeri, dintre care unii avea trăsături familiare, putea fi văzut plutind prin norii de deasupra, răspîndind petale de flori şi praf de spiriduş. Iar în centru de tot se afla cavalerul. Îi pictase ultimul, cu cea mai mare grijă. Armura îi strălucea ca soarele, aura ei învăluindu-l din cap pînă în picioare. Raze înfricoşătoare ale aceleiaşi puteri se răspîndeau, în cele patru vînturi, din sabia sa în formă

de cruce, înfiptă în pîntecele balaurului. Din respect pentru probabila dorinţă de intimitate a lui David, coborîse viziera coifului cu panaş roşu. Dar ochii pătrunzători, care o priveau din cadrul picturii, erau ai lui David. Şi mîinile, de asemenea. Le desenase din memorie, puternice, bronzate şi osoase. Purtau pe ele cicatricele bătăliilor. Le făcuse să arate capabile de orice, de la a adăposti fluturi, pînă la a dezmembra balauri, bucată cu bucată. Nu făceau nimic din toate astea, în pictură. Nemaifiind nevoită să poarte scutul sau sabia, o mînă ţinea darul de mătase albă, făcut de o doamnă, în timp ce mîna cealaltă se întindea spre doamna aceea, care nu se vedea în pictură. Bătălia era cîştigată. Balaurul pierduse.

Angela dădu drumul pensulei, într-o cutie cu apă, şi îndrăzni să arunce o privire spre adevăratul cavaler, pe care îl recrutase cu cîteva ore mai devreme. El terminase de rearanjat şi construit diverse materiale pentru petrecere, iar acum ajuta la decorarea unor copii grăbiţi.

– Ei bine, Michelangelo? întrebă el nerăbdător, în timp ce ea îi urmărea pe furiş expresia de enervare. Dacă ai terminat cu Capela Sixtină, nu ai vrea să ne dai şi nouă, netalentaţilor, o mînă de ajutor?

Oare cîtă vreme stătuse el acolo, urmărind-o

cum pictează? Se uită cu milă la cîteva din victimele lui. Dacă opera lui era un indiciu, atunci o privise multă, foarte multă vreme. Nimeni nu putea picta atît de prost, decît dacă nu stătea cu ochii pe ceea ce făcea.

– Nu ai putea să mă ajuţi, te rog? zise tabloul viu al lui David, ţuguindu-şi supărat buzele verzi. Eu trebuia să fiu un spiriduş, iar el m-a făcut să arăt ca o broască rîioasă.

– O broască rîioasă diformă, încuviinţă David, posomorît.

Angela rîse de broasca rîioasă şi de creatorul ei, iar pe urmă smulse instrumentul de tortură din mîna lui David.

– Poate că, pur şi simplu, nu a mai văzut un spiriduş pînă acum, zise ea, înmuind pensula în vopsea verde şi începînd să repare stricăciunile. Trebuie să crezi în ei ca să-i vezi, ştii, iar consilierul Ortega nu credea nici în îngeri, pînă noaptea trecută. Aşa că trebuie să-l ierţi.

– Îl iert, dacă poţi să mă repari, puse condiţii broasca rîioasă.

– Nici o grijă, spuse ea ştergîndu-i cocoloaşele verzi de pe faţă, cu o cîrpă. În unele locuri nu era suficient, iar în altele prea mult. O să te fac să arăţi atît de bine a spiriduş, încît oamenii vor începe să te urmărească pentru a-ţi găsi oala cu

galbeni. Terminîndu-l, privi întrebătoare spre David, în timp ce acesta chema, cu un semn, un alt candidat la o baie zdravănă, care stătea la uşa cantinei. Stai puţin, protestă ea. Nu am timp să-i aranjez pe toţi cei din tabără. Trebuie să o văd pe Liz. Am sunat de cîteva ori la spital, în ultimele două ore, dar fie că era adormită, fie că erau doctorii cu ea n-am reuşit să vorbesc la telefon. Se încruntă, conştientă că se implicase atît de mult în pictură, încît nu se gîndise la asta pînă acum. Probabil că am prins-o înainte de a se trezi şi apoi cînd îşi făcea somnul de prînz. Sylvia spunea că trebuie să doarmă, dar mie mi se pare cam mult somn, tu nu crezi?

– E greu de spus.

David privi în jos spre „şevaletul uman", concentrîndu-se asupra capului copilului; rămas chel după şedinţele de chimioterapie. Cunoştea simptoamele fiecărui tip de cancer şi tratamentul adecvat, mai bine decît mulţi oameni din tabără. Studiase cancerul cu un interes devorator; în urmă cu numai un an. Cînd părinţii îi puneau aceleaşi întrebări despre copiii lor pe care le punea şi Angela, de cele mai multe ori oferea tot atîtea răspunsuri ca şi doctorii, şi ştia cum să le spună cu mai multă blîndeţe. Acum nu avea nici un răspuns pregătit, pentru nici unul dintre ei.

– David! exclamă ea, uitîndu-se curioasă la el, lăsînd să-i curgă de pe degete, neobservate, picături de vopsea verde.

– Hai să-ţi spun ceva, zise el. Trebuie să fiu şi eu la spital, în scurt timp. Mă gîndeam să trec şi pe la Liz, iar pe urmă să-ţi dau un telefon. O să te găsesc aici cea mai mare parte a după-amiezii?

– Nu, spuse ea privind spre feţele rugătoare care se înghesuiau la uşă. Mă rog, pentru un timp. Ezită puţin. David, vreau să o văd pe Liz eu însămi. Vreau să văd cu ochii mei că îi merge mai bine. Ridică din umeri. Sigur, ştiu că o să se simtă mai bine, dar vreau să văd dacă se va simţi în stare să vină la balul mascat din seara asta. Vezi tu, am o idee pentru un costum de înger, dar am nevoie de ea ca să-l ajustez.

El ridică, neîncrezător, dintr-o sprînceană.

– Cu siguranţă că cine poate picta, într-o singură dimineaţă, un perete întreg, poate să facă şi un costum de înger, fără măsurători de precizie.

De ce încerca el să o ţină departe de spital? Întrebarea îi trecu prin minte şi apoi dispăru cînd el se îndreptă spre uşă, ca să plece.

– David, nu o să am timp să-i fac costumul pe ghicite. Trebuie să fie bun de la prima încercare, pentru că tu ai colorat aiurea atîţia copii, încît o să am nevoie de o zi întreagă doar ca să fac re-

paraţii. Nu voi mai avea timp să fac modificări la costum.

Vorbea către spaţiul gol al uşii. David plecase, lăsînd, în urma lui, un şir de feţe îndurerate ale broaştelor rîioase.

Ea suspină resemnată şi îl studie pe clovnul amărît, care venise să se aşeze lîngă ea. Nici măcar vopseaua nu îi putea ascunde expresia tristă.

– Nu va trebui să repari mai mult de o duzină dintre noi, o informă clovnul cu mutra tristă. Unii au decis să-şi facă propriile măşti, după ce se vor uita la noi.

Angela chicoti, în ciuda îngrijorării ei, apoi se puse la treabă, aplicînd vopsea şi pudră în aşa fel încît culorile să nu se mai amestece ca ceara topită de la lumînări, cînd acestea sînt lăsate prea mult la soare.

– Gata, zise ea dîndu-i clovnului o oglindă ca să se admire. E mai bine?

El o asigură că e mai bine şi o şterse, fericit, pe uşă, bătînd palma, din fugă, cu următorul, ca şi cînd ar fi fost la cursa de ştafetă.

– Crezi că poţi să faci ceva ca să arăt bine la serbare? întrebă o fetiţă privind-o cu speranţă. Am capul ăsta fără pic de păr şi cu o cicatrice mare, chiar în vîrf. Îşi dădu jos, eşarfa, ca să-i arate cicatricea. Nu cred că o poţi acoperi cu

vopsea, dar m-am plictisit de eşarfă, aşa că nu ai o idee mai bună?

– Dar eu? întrebă o altă fetiţă. Nici nu vreau să vin la bal dacă arăt aşa. Vor crede că sînt un vîrcolac sau ceva de genul ăsta.

Îşi ridică şapca de baseball să-şi arate cele cîteva fire şubrede de păr.

Angela privi cu jind în direcţia spitalului, după care îşi scoase din minte că s-ar putea duce în vizită, în următoarele două ore. Suspină. Ei bine, nu era doar un singur mod de a jupui balaurul.

Se uită pe rînd, la toţi copiii, cu un ochi de artist. Încă unul din clovnii lui David fu considerat rebut, şters şi pictat din nou. Folosindu-şi culorile într-alt mod, vopsi şuviţele de păr, rămase pe capul adolescentei-vîrcolac, colorîndu-le în portocaliu-aprins şi în roşu, înainte de a le ridica în sus ca pe nişte ace. Dîndu-i sugestii în legătură cu nişte folie de aluminiu, agrafe de birou şi ace de siguranţă, o trimise pe proaspăt decorata punk-istă la treburile ei, promiţîndu-i să-i facă rost de o jachetă de piele, care să-i completeze costumul de petrecere. Pictă o inimă mare şi roşie pe capul, complet chel, al celeilalte fetiţe, subliniind cicatricea ca să arate ca locul pe unde pătrunsese săgeata unui Cupidon. Se spălă pe mîini şi se pregăti pentru următorul copil, plină de speranţe,

şi petrecu următoarele două ore creînd îngeri şi zîne, punk-işti şi clovni şi alte creaturi, la care nimeni nu se gîndise pînă atunci. Cînd fu gata pictat şi ultimul copil, aproape că zbură pînă la spital, cu mîinile încă pline de pete de vopsea.

Nu o văzuse pe Liz pe ziua de azi, şi nimic, nici măcar o baie, atît de necesară, nu avea să o oprească să-şi vadă nepoata, acum. Repetînd în gînd o scuză, se grăbi pe hol şi intră în camera lui Liz, aşteptîndu-se să găsească un îngeraş furios, dorind să ştie ce s-a întîmplat cu aripile lui.

– Liz dragă, nu vreau să te superi. Nu am terminat încă lucrul la costumul îngerului tău, dar tot ce îmi mai trebuie este o bucăţică de material, şi pot să mă reped în oraş imediat ce împrumut o maşină de la cineva, ca să iau ceea ce îmi trebuie de la un magazin. Pînă cînd începe petrecerea, seara...

Restul explicaţiei îi muri pe buze cînd înconjură patul ca să vadă faţa lui Liz. Stînd în pat pe o parte, mai întîi îi păruse Angelei că ar sta bo-sumflată. Dar nu era. Nici măcar nu era trează. Ghemuită şi, vai, atît de mică şi înspăimîntător de palidă. Cu excepţia cearcănelor vinete de sub ochi, faţa ei avea culoarea aluatului dospit. Respiraţia îi era atît de slabă, încît Angela trebui să se apropie ca să o audă. Iar cînd îi puse o mînă pe obraz, să

vadă dacă nu cumva are febră, o izbi faptul că Liz nu se mişcase nici cînd îi auzise glasul, nici cînd o atinsese. De cît timp dura situaţia asta? Şi ea de ce nu fusese informată?

Au fost primele întrebări pe care le-a pus sorei medicale, care venise după ce apăsase pe butonul de urgenţă de la căpătîiul lui Liz.

– De ce nu vreţi să vorbim afară? o întrebă sora, încercînd să o scoată din cameră. Nu vrem să trezim pacienta, nu-i aşa?

– Să o trezim? zise Angela, simţind că o cuprinde un acces de isterie. Nu cred că ar trezi-o nici un bombardier aterizînd direct pe clădire. Ieşi, trăgînd-o după ea şi pe soră. Vreau să-l văd pe doctorul lui Liz, şi asta chiar acum, şi vreau să ştiu ce face pentru ea. Şi mai mult, cer să ştiu de ce nu am fost ţinută la curent cu deteriorarea condiţiei ei!

Sora verifică, foarte calmă, o diagramă pe care o adusese, comunicînd informaţiile conţinute în ea şi adăugînd altele:

– Nepoata dumneavoastră, domnişoară Newman, arată aşa cum arată şi este atît de lipsită de reacţii pentru că, deocamdată, noua medicaţie nu pare să acţioneze, sau cel puţin nu acţionează atît de repede pe cît am vrea noi. Dar semnele ei vitale sînt stabile şi, pentru moment, nu e cazul să

apăsăm pe butonul de alarmă.

Angela se zbîrli la auzul dojenii blînde.

– Pe dracu', nu este!

Explicaţia femeii fusese profesională şi concisă, atît de golită de orice emoţie, încît avusese impresia că discutase cu un computer. Faptul că obiectivitatea impusă a sorei o făcea pe aceasta capabilă să vină să lucreze într-un astfel de loc şi să-şi îndeplinească slujba în fiecare zi, fără să clacheze emoţional, nu reuşea să o consoleze. Angela fu scuturată de un frison involuntar şi îşi reţinu furia cît mai mult posibil.

– Poate că dumneavoastră nu găsiţi comportamentul lui Liz, sau lipsa ei de reacţie, ceva în măsură să vă îngrijoreze. Totuşi, eu nu sînt de acord şi aş dori să discut acest lucru cu doctorul ei. Unde aş putea să-l găsesc?

– Nu îl veţi putea găsi acum, îi spuse sora verificînd o diagramă şi ceasul de pe perete. A plecat de la prînz. Dar avem un alt doctor care, desigur, e mai puţin familiarizat cu cazul lui Liz decît doctorul Fleming. Vă asigur, totuşi, că amîndoi doctorii sînt conştienţi de condiţia în care se află nepoata dumneavoastră. Şi pot să vă spun că le-am urmat instrucţiunile în ceea ce o priveşte, literă cu literă. Acum, eu am de făcut nişte verificări. Dar, dacă tot nu sînteţi mulţumită de

îngrijirea nepoatei dumneavoastră, vă pot îndruma la unul dintre psihologii noştri. Poate că ei vă pot linişti în privinţa asta.

Ca şi cum grija pentru viaţa lui Liz ar fi fost ceva nebunesc! Unu. Doi. Trei. Patru. Cinci. Şase... Trebuia să numere pînă la zece, înainte să-şi dea frîu liber mîniei, dar nu era timp pentru asta. Nu acum.

– Bine, se răsti ea, nerăbdătoare. Îndrumaţi-mă către unul din psihologi.

– În josul coridorului, pe dreapta. La numărul optsprezece. Cred că am văzut-o pe Sylvia Krisik intrînd acolo, în urmă cu cîteva minute.

Angela se răsuci pe călcîie şi plecă, fără să mai spună un cuvînt. Îi luă foarte puţin timp să găsească încăperea. Îi luă şi mai puţin să deschidă uşa şi să intre neanunţată. Asimilarea a aceea ce văzu, odată intrată în cameră, îi luă însă mult mai mult timp.

Faţa rotundă a Sylviei păru să păstreze mult timp expresia împietrită de uimir,e înainte să se îndrepte spre Angela ca să-i blocheze drumul. Dar nu reuşi să se mişte suficient de repede ca să ascundă imaginea lui David.

Stînd la o masă de analiză, lîngă o rochie de hîrtie aruncată pe un scaun, se ţinea ţeapăn şi sumbru, în timp ce un doctor îi lua sînge pentru

a-l adăuga unei colecţii de eprubete, deja destul de mare, aflată într-un stativ, iar un alt doctor îi ajusta proteza pentru mai multă mobilitate şi mai mult confort.

Cu toate că era complet îmbrăcat, părea vulnerabil şi gol şi, mai ales, singur, deşi el şi Sylvia se aflau, evident, în mijlocul unei conversaţii, atunci cînd intrase ea.

– Vor avea rezultatele testelor tale pînă în seara asta, David, spuse unul din doctori, în drum spre uşă.

– Doamne Dumnezeule, zise Sylvia, în cele din urmă, părînd galvanizată, în timp ce doctorul celălalt se strecura pe lîngă ea cu eşantioanele de sînge ale lui David. Angela, tu nu ar trebui să fii aici. Nu vrei mai bine să vii cu mine pînă în hol, la o cană de cafea, pînă termină David aici? Putem sta de vorbă cu toţii, după aceea.

– Nu. Las-o să stea.

Glasul lui David era aspru şi prevestitor de rău.

– Ştiu de ce se află aici, şi ştii şi tu. Poţi să o laşi să stea.

– Dar putem vorbi despre asta afară, imediat după ce termini tu aici, argumentă Sylvia, energic, comunicînd cu el dincolo de cuvinte.

– Nu o să meargă, Sylvia. El îşi trase la loc pantalonii suflecaţi şi îşi strînse şireturile tenişilor

portocalii. Ridicîndu-se cu grijă de la masă, se îndreptă spre Angela, care rămăsese încă nemişcată, cu gura căscată la întreaga procedură. Nu îşi poate îngropa tot timpul iluziile în beton, ca să le apere de rău. Mai devreme sau mai tîrziu, toţi trebuie să ne confruntăm cu lucruri care sînt aşa cum sînt, nu cum am vrea noi să fie. Argumentul îi ieşi de pe buze, învăţat dinainte parcă. Iar ea trebuie să ştie care este scorul, înainte să hotărască ce are de făcut.

Îi luă mîinile într-ale lui, protector, folosind toate cunoştinţele sale profesionale ca să se menţină la înălţimea situaţiei. Nu îşi permise să se gîndească la noaptea trecută, sau să o privească mai mult decît pe cineva care avea nevoie de îndrumarea şi ajutorul lui.

– Sînt cîteva lucruri pe care trebuie să le ştii despre Liz şi despre mine. Vom începe cu Liz. Parcă ar fi vorbit unei persoane care nu înţelegea limba foarte bine. Angela era foarte mulţumită să fie insultată, simţindu-se, deodată, ca şi cum s-ar fi aflat într-o lume străină, în care creierul ei amenința să se închidă la apropierea fiecărui cuvînt. Bine? întrebă el strîngîndu-i uşor mîinile. Bine, mai spuse el o dată, ca răspuns la semnul ei afirmativ, făcut cu capul. Aşa cum am încercat să te facem să înţelegi şi mai înainte, motivul fundamental,

pentru care Liz se află aici, este acela că are un cancer care nu a răspuns tratamentelor tradiţionale. De aceea, doctorii nu prevăd prea mari speranţe în cazul ei. Acum, deşi e adevărat că ne mai întîlnim, uneori, cu cazuri de remisie, asta se întîmplă foarte rar, şi nu am observat aşa ceva, pînă acum, în cazul lui Liz. Starea ei se înrăutăţeşte în fiecare zi, mai ales după ce ne-am întors de pe munte.

– Dar, are o nouă medicaţie, spuse Angela repede, agăţîndu-se de un fir de pai. De ce i-aţi schimbat medicaţia dacă aţi renunţat la orice speranţă?

– Pentru că, în alte cazuri, rezultatele au fost promiţătoare şi pentru că, un timp, Benjy, care are acelaşi tip de cancer ca şi Liz, a părut să răspundă tratamentului. Şi pentru că Liz nu mai are nimic de pierdut. Îi trecu în revistă fiecare motiv, dorindu-şi să nu fi fost el cel care să trebuiască să o facă. *Speranţa* este un lucru, Angela. Aşteptările sînt cu totul altceva. De aceea, acum cîteva ore, doctorul lui Liz a luat hotărîrea de a o suna pe Janet şi de a-i spune să se întoarcă în ţară, pentru a fi alături de fiica ei. Eu trebuia să-ţi spun, şi aş fi făcut-o, o asigură el repede, imediat ce aş fi terminat cu programarea asta.

– De ce ţi-au luat atîta sînge la analiză? întrebă

Angela, apoi privi în lături, izbită în piept de o frică îngheţată.

– Angela, uită-te la mine, spuse el, blînd. Nu m-am grăbit să vin la cantină ca să-ţi spun despre Liz, pentru că voiam să găsesc un mod de a-ţi spune, în acelaşi timp, că nu sînt cavalerul invincibil, în armură strălucitoare. Dar nu e nici o cale uşoară de a spune asta. Glasul i se sparse şi emoţiile trecură de barierele pe care le ridicase cu atîta efort. Angela, cînd nu am vrut să-mi promiţi nimic pentru veşnicie, noaptea trecută, nu am făcut-o pentru că nu aş fi vrut să am o veşnicie alături de tine. Ci pentru că nu puteam să-ţi promit şi eu acelaşi lucru. Eu nu pot să garantez că voi fi lîngă tine nici măcar un an, ce să mai vorbesc de veşnicie. Cancerul meu este în remisie, în sensul că ei cred că l-au îndepărtat, odată cu bucata din piciorul meu. Pe cît îşi pot da ei seama, timp de un an am fost în regulă. Dar, chiar dacă testele mele se vor dovedi negative, aşa cum crede toată lumea că vor fi, nu sînt mulţi specialişti în domeniu care să pună mare preţ pe pielea mea încă o bună bucată de vreme.

Un strigăt din străfundurile sufletului ieşi din gîtul ei, pe care şi-l simţea strîns ca într-un cleşte. Iar agonia din interiorul ei se reflecta pe chipul lui, deşi din motive total diferite. Era îndrăgostită de

un bărbat care putea să moară! Îndrăgostită de un bărbat care avusese motive întemeiate să nu creadă în recuperarea lui Liz, în vise despre viitor sau în miracole care nu se întîmplaseră atunci cînd el avusese nevoie de ele. Cum ar putea ea să reziste dacă, mai întîi, ar muri Liz şi pe urmă el? Propria ei personalitate ar muri atunci, împreună cu ei. Nimeni nu poate suporta atîta durere şi să rămînă optimist. Îndoielile şi dorinţa instinctivă de a fugi din faţa unor lucruri, cărora nu li se putea împotrivi, îi copleşi mintea preţ de cîteva secunde, înainte ca dragostea pe care o simţea pentru el să copleşească, la rîndul ei, şi să înfrîngă sentimentul de nesiguranţă. Îl iubea, indiferent de ceea ce le rezerva viitorul. Nu avea nici o intenţie de a-l abandona acum, aşa cum făcuse prima femeie care îl iubise. Îl iubea prea mult, ca să facă aşa ceva.

Dar David nu aşteptase să vadă curajul ei înnăscut, cum luptă cu frica de balaur şi cum o învinge. El văzuse frica. Îi văzuse dorinţa naturală de a fugi, spaima că s-ar putea întîmpla. Şi presupuse ce era mai rău.

– Nu spune nimic, îi respinse el cuvintele pe care mintea ei tocmai încerca să le aşeze într-o replică inteligibilă. Am mai auzit lucrurile astea spuse odată şi nu simt nevoia să le aud din nou.

Ştiu că e un şoc şi că ar fi trebuit să te previn, înainte de a avea o legătură serioasă. Pur şi simplu, nu am putut. O sărută uşor pe obraji, iar buzele păreau că nu mai vor să se desprindă de pielea ei. Te-am vrut prea mult. Am vrut cel puţin visul de o noapte, care să dureze o veşnicie. Nu pot să spun că nu mi-e ruşine de mine însumi, pentru că am profitat de tine, dar cel puţin te poţi consola cu gîndul că nu am intenţia să-ţi cer să treci, şi cu mine, prin nişte încercări prin care ai mai trecut. Mi-am avut noaptea. Dar ea s-a terminat şi nu mă aştept ca tu să spui altceva. Ochii Angelei se făcură mari cînd cele spuse de el îi pătrunseră în înţelegere. De fapt, continuă el repede, ar fi şi mai bine dacă ai pleca din tabără. Nu ţi-ar face deloc bine să rămîi şi să o vezi pe Liz cum slăbeşte pe zi ce trece. Aşa cum te ştiu eu, cred că te-ar distruge să fii nevoită să priveşti. Angela deschise gura ca un peşte pe uscat şi întoarse către Sylvia o privire neîncrezătoare. Nici nu ştii cît de rău îmi pare că nu pot să fac un miracol pentru tine. Nici nu îţi poţi da seama cît de rău îmi pare că nu pot fi cavalerul tău, în armură strălucitoare. Sper ca, atunci cînd toate astea se vor sfîrşi, să găseşti pe cineva care să fie. Meriţi.

Dînd drumul mîinilor ei, ieşi afară, fără să se uite în urmă, părăsind încăperea şi viaţa ei.

Ea se uită, încremenită, la locul pe care îl ocupase el mai înainte.

Sylvia strînse din buze a regret şi îşi puse braţul consolator pe umerii Angelei. David avusese dreptate tot timpul. Şi nu era nimic altceva de făcut decît să încerce să adune bucăţile a ceea ce mai rămăsese din amîndoi.

– Ştiu ce trebuie să simţi, zise Sylvia.

– Ba nu! Nu ştii! Angela aruncă, cu dezgust, mîna Sylviei de pe umăr şi direcţionă furia ei faţă de David spre singura persoană prezentă. Nu ştii, dacă ai impresia că simt ceea ce crede el că simt. Ca şi cum ceea ce simt eu ar fi ceva ce el, un amărît lipsit de orice imaginaţie, ar putea să prevadă. Ca şi cum eu aş fi acelaşi aluat cu proasta aceea, care l-a lăsat să iasă din viaţa ei. Ca şi cum *ceea ce* şi *cum* simt eu ar fi lucruri pe care să le poată scoate el, dintr-un manual! Se plimba furioasă prin cameră. Sînt atît de înfuriată, încît nici nu pot să-ţi vorbesc! Luă rochia de hîrtie şi, sfîşiind-o într-un acces de frustrare, o aruncă pe jos, sub formă de confeti. Bărbatul ăsta! Bărbatul ăsta tiran, asupritor, aproape Doctorul ăsta Ştie-Tot, are nevoie de un examen serios la cap, mai mult decît la alte părţi ale corpului. Dacă el chiar crede ceva din mizeria asta, trebuie că şi-a scos diploma dintr-un aparat de făcut floricele. Şi îi

lipseşte, probabil, ceva mai mult decît piciorul. Trebuie că îi lipseşte toată materia cenuşie, cu tot cu circumvoluţiuni, care ar trebui să se găsească între urechile lui. Ce cap pătrat! Înjură şi strigă în faţa unei Sylvia împietrită, care scotea, cînd şi cînd cîte, un cuvînt de aprobare. Crede că sînt atît de fragilă, încît o să mă fac praf, nu-i aşa? Crede că are dreptul să-mi spună cînd să plec, nu-i aşa? Crede că îmi pasă mai mult de cantitatea decît de calitatea vieţii? Mie? Ha! Să nu rămîn ? Nici o herghelie de cai sălbatici nu m-ar putea urni acum de aici. Crede că le-a auzit pe toate, nu? Ei bine, încă nu auzit nimic! O înfruntă pe Sylvia, care părea speriată de bombe şi încă se mai chinuia să înţeleagă. Cavaler laş! Fuge de mine, nu? Îi pare rău? Ha! Nici nu ştie înţelesul cuvîntului. Încă!

Un zîmbet se ivi şi se întinse pe toată faţa Sylviei.

– Să înţeleg că nu ai de gînd să-l părăseşti?

– Să-l părăsesc? Nu, fumegă ea. Dar dacă nu e atent, o să-i leg şireturile unul de altul, în aşa fel încît să nu-şi poată muşca nici măcar picioarele. Bătu darabana pe masa de analiză. Nu ai idee dacă vine la balul mascat din seara asta?

– Sînt sigură că nu vine, zise Sylvia. Nu a fost niciodată.

– Ai grijă să vină în seara asta, porunci ea. Nu-mi pasă nici dacă va trebui să-l îneci în scotch, turnîndu-l pe sub uşă. Tu doar adu-l acolo, iar de rest mă ocup eu.

– Găsesc eu o cale, promise Sylvia, cu un interes crescînd. Dar tu ce ai de gînd să faci?

Angela trecu în revistă o listă în continuă creştere.

-- Voi face costumul lui Liz, chiar dacă ea nu va putea veni să-l poarte. Voi fura jacheta de piele a lui David, ca să i-o dau unei punk-iste din tabără. Voi încerca să fac un costum şi pentru mine, ca să nu trebuiască să apar ca *Lady Godiva*. Şi nu, în ultimul rînd, voi plănui o strategie care să-l convingă pe psihologul-cap-pătrat că îl iubesc, în stilul la-bine-şi-la-rău, pînă cînd moartea ne va despărţi.

Sylvia o admiră pe femeia hotărîtă care stătea în faţa ei.

– David e un psiholog foarte bun pentru alţii. Dar, ca şi instalatorul cu chiuveta stricată sau cizmarul fără cizme, David are tendinţa de a-şi trece cu vederea propriile probleme. Cînd i-au făcut operaţia, David a început să vadă *posibilitatea* unei vieţi mai scurte, ca pe *probabilitatea* unei vieţi mai scurte, şi şi-a plănuit timpul, în funcţie de asta. David ştie cum să moară. Ceea ce îi trebuie

lui acum este cineva care să-l învețe cum să trăiască. Crezi că poți să faci asta?

– Pot să fac orice, spuse Angela, cu reînnoită convingere. Eu cred în miracole.

– Și dacă nu ajunge și David la aceeași concluzie?

– Va ajunge, promise Angela. Va ajunge, sau, de nu, îmi scot ochelarii mei cu lentile roz, ochelarii de optimistă, și îmi înfig pumnul în nasul lui de pesimist!

Capitolul 11

Au existat momente, în următoarele patru ore, cînd Angela s-a întrebat dacă nu cumva ceea ce încerca ea să realizeze stătea sub semnul noţiunii golite, pînă atunci, de semnificaţie, a imposibilului.

Fusese destul de greu să găsească, prin cineva de la un studio de film din Los Angeles, pe care îl cunoştea, o armură strălucitoare de cavaler. A-i convinge pe cei de la studio să i-o închirieze şi apoi să i-o transporte, cale de trei sute de kilometri, pînă în tabără, îi uzase toate relaţiile pe care le avea şi o bună parte a contului din bancă. Şi, odată ajunsă acolo, distracţia abia începuse. Sunînd-o pe Sylvia să-l ţină ocupat pe David cu ceva, se folosise de ajutorul unui grup de conspiratori din tabără, ca să o ajute să stre-

coare costumul voluminos de metal, în cantină. De atunci încolo, nu mai fusese posibil să le refuze accesul la complot. Avusese promisiunea lor că vor tăcea numai atîta timp cît trebuiseră să o ajute. Şi, desigur, fiecare avea un prieten care voia să afle secretul.

Pînă să bată ora opt, se părea nu numai că toată lumea din tabără, cu excepţia lui David, ştie de complot, dar că sînt implicaţi cu toţii în îndeplinirea lui. Aerul era încărcat de un sentiment de emoţie abia stăpînită, şi fiecare punker, gnom, clovn sau broască rîioasă, cu care dansase, îi pusese o mie de întrebări despre detaliile complotului, doar ca să se asigure că totul va ieşi bine. Sylvia urma să-l aducă pe David la bal cînd va putea. O santinelă, pusă la uşă, avea să le dea de ştire dinainte. Angela, în costumul ei de doamnă disperată, avea să se urce atunci pe un mic podium din mijlocul încăperii, unde stătea armura cu viziera deschisă. După ce copiii l-ar fi adus pe bărbatul care avea să umple golul armurii, urmau să-l şi bage în ea, într-un fel sau altul, apoi să-l ţină ca să nu fugă, cel puţin pînă ce ea îi va da o eşarfă brodată de mîna ei.

Şi, după asta, oamenii în halate albe aveau să vină şi să-i ducă, ha-ha, la căsuţa veselă cu băieţi zglobii, unde viaţa este frumoasă mereu...

Angela îşi scoase eşarfa de mătase albă, din scufia conică de doamnă disperată, şi citi din nou cuvintele de pe ea. Le cususe la repezeală, după ce făcuse costumul lui Liz, aşa că broderia nu era chiar perfectă, dar se putea citi: *Fără tine nu pot alunga balaurii, pentru că nici un alt cavaler nu te poate înlocui. Mă iei de soţie?*

Îşi şopti singură cuvintele şi aruncă o privire spre armura care aştepta. Nu o să înţeleagă nimic. O s-o omoare.

– Vine! Vine!

Corul glasurilor umplu camera cînd santinela transmise tuturor vestea:

– Mă duc, mă duc.

Angela se ridică să le spună să o lase baltă, dar se trezi urcată alături de armura care era încălţată cu nişte tenişi portocalii, foarte cunoscuţi.

– E chiar în faţă! strigă Nick de la o uşă. Stingeţi luminile!

Ca să se dea o nuanţă dramatică momentului, se hotărîse, nu de către ea, ca David să intre, mai întîi, în încăperea cufundată în beznă. Cineva trebuia să-l conducă pînă la podiumul din centru; apoi aveau să aprindă o cascadă de lumini. Avea senzaţia că lucrurile începeau deja să-i scape de sub control.

– Eşti gata? o întrebă o voce din întuneric.

– Nu.

– Bine.

Nici măcar nu o ascultau.

– Acum, îl aducem înăuntru.

– David! David! David! reverberă în urechile Angelei refrenul voios.

Zarva încetă şi se auzi cineva apropiindu-se. Angela se încruntă, încercînd să distingă sunetul. Nu semăna chiar cu nişte paşi. Pas, clip, clop-clop, pas, clip, clop-clop. Hm! Îşi miji ochii în întuneric, încercînd să vadă ce anume făcea zgomotul acela, dar nu vedea nimic. Ochii ei nu se obişnuiseră cu întunericul, după strălucirea luminilor din încăpere. Cum se descurcau copiii, numai Dumnezeu ştia.

– David! exclamă Angela cînd o mînă cunoscută o prinse pe a ei, ghidată într-acolo de o armată de ajutoare.

– Eu sînt, răspunse din întuneric o voce amuzată. Nu ştiu de ce trebuie să fii atît de surprinsă. Ar fi trebuit să-ţi dai seama că va găsi Sylvia o metodă să mă facă să vin. Şi-a petrecut toată după-amiaza luptînd să mă convingă.

– Ce ţi-a spus? întrebă ea, curioasă, dorindu-şi să-l poată vedea.

– Mi-a spus că nu ai renunţat la mine şi că nici eu nu ar trebui să renunţ la tine. Mi-a spus că tu

nu eşti ca fosta mea logodnică, mi-a spus că eşti o visătoare, care îşi trezeşte visele la viaţă cu sudoare şi multă muncă. Mi-a spus că tu faci miracole, crezînd în ele cu atîta putere, încît ele *trebuie* să devină reale. Mi-a spus că eşti destul de puternică pentru a-ţi dori imposibilul şi că faci tot ce îţi stă în putere ca să devină posibil, dar că nu vei fi distrusă, dacă el nu va corespunde aşteptărilor tale.

– A spus ea toate astea?

Întunericul negru începea să devină cenuşiu pentru ochii ei, arătîndu-i conturul lui David. Dar ce purta el? *Pe ce se sprijinea?*

– Toate astea şi încă multe altele. Desigur, nu a fost singura care să vină şi să-mi spună ce cretin absolut am putut fi.

Cîteva rîsete înăbuşite ajunseră la urechile Angelei. O, doar nu făcuseră una ca asta! Doar au promis! Penumbra se retrase, făcînd loc imaginii lui, în alb şi negru, permiţîndu-i să vadă cum era îmbrăcat. Purta o cămaşă cu mîneci lungi, de mătase, descheiată pînă aproape la mijloc, o pereche de pantaloni negri şi strîmţi, tunică roşie şi, pe ochi, un petic negru, ceea ce îl făcea un adevărat pirat. Dar atenţia ei fu atrasă mai ales de sabia de carton, învelită în poleială, şi de piciorul de lemn, cît se poate de adevărat.

– S-a întîmplat să-ţi pomenească vreunul că te iubesc? Că te voi iubi mereu?

– Cred că vreo cincizeci sau şaizeci de oameni mi-au spus ceva în sensul ăsta, imediat după ce m-au informat că te-ai dus să aduci, special pentru mine, un costum de cavaler. Desigur, asta se întîmpla după ce eu îmi pregătisem deja costumul meu. Dar nu face nimic. Dacă nu mi-ar fi spus, la timp, ce îmi pregăteai, poate că aş fi uitat de ideea ta cu armăsarul.

Luminile se aprinseră exact în momentul cînd David îşi trase înainte calul, cu un sunet foarte familiar: clip-clop. Angela trase adînc aer în piept, uluită, cînd văzu unul din poneii din tabără, cu un corn strălucitor de hîrtie şi poleială lipit pe frunte.

– E imposibil. Ştiu, îi spuse David, serios. Aşa cum am crezut şi eu că este dragostea ta pentru mine. Dar el se află aici, ca şi mine, dealtfel.

Ochii Angelei se umplură de lacrimi de bucurie şi îşi dădu jos pălăria-con, scoţînd eşarfa brodată.

– Ar fi trebuit să porţi costumul de cavaler, cînd îţi dădeam eu asta, dar nu îmi pasă ce porţi, atîta vreme cît spui *da*.

I-o dădu şi aşteptă ca el să citească şi să-i dea un răspuns. Răbdarea nu fusese niciodată una dintre virtuţile ei.

– Şi eu am ceva pentru tine, zise el desfăcînd

un pachet de pe spatele poneiului, care fusese ascuns, pînă atunci, de un valtrap impunător.

– Am fost să cumpăr asta, înainte să fiu informat că ţi-ai făcut deja un costum.

– Deschide-l! Deschide-l! Deschide-l! strigară spectatorii, făcînd-o pe Angela să se întrebe de partea cui erau. Aruncă o privire piezişă către nişte mutre foarte pictate şi foarte emoţionate. Ştiau mai multe decît spuneau?

– Mă tem că nu îţi pot da nici un răspuns, pînă cînd nu schimbi costumul, zise David. E esenţial să porţi costumul ăsta, pentru ceea ce am eu în minte.

Angela despachetă cadoul şi privi, de-a dreptul împietrită, cum o rochie adevărată de mireasă, din mătase şi dantelă, i se desfăcea în braţe, trena răspîndindu-se şi pe armură şi pe copiii de dedesubt.

– Dumnezeule, abia reuşi ea să spună. Ăsta nu este un costum. Ai cumpărat asta pentru mine?

Înainte ca oricine altcineva să vorbească cu el? se întrebă în sinea ei

– Trebuia să-mi asum riscul, îi spuse el, de-a dreptul. Nu te puteam lăsa să pleci. Am încercat, dar pur şi simplu nu am putut. Trebuia să încerc să-ţi cîştig dragostea. Şi ăsta *este* un costum. Este singurul costum în care am dorit să te văd

îmbrăcată, încă din prima zi în care ne-am întîlnit.

Piratul şi doamna se întîlniră undeva, între armură şi unicorn, cu rochia de mireasă răsfirată ca o promisiune.

– Te măriţi cu mine? o întrebă el, cu respiraţia tăiată. Ştiu că nu sînt cavalerul ideal, dar...

– Dar fără tine, nu aş putea să alung balaurii, cită ea textul de pe eşarfă. Pentru că nimeni altul nu te poate înlocui.

Îl sărută, într-un abandon total, pe fundalul uralelor entuziaste.

– Da, mă mărit cu tine, acum, mîine, cînd vrei tu.

– Nu ştiu dacă Liz va fi în stare să ne fie domnişoară de onoare pînă atunci, dar putem să încălecăm pe unicornul meu să mergem în galop pînă la spital şi să întrebăm.

– Ce-ai spus?

Ochii ei îl priveau ţintă, rugîndu-l în tăcere să nu o amăgească.

– Am primit, mai devreme, un telefon de la doctorul lui Benjy, care a spus că Benjy este încă foarte, foarte slăbit, dar că a ieşit din comă. Cînd am închis telefonul, doctorul lui Liz tocmai intra să-mi spună că, pînă la urmă, nu va fi nevoie să o cheme pe Janet. Medicaţia funcţionează mai lent, dar, dacă are şansa să meargă, aduce îmbunătăţiri în majoritatea cazurilor. El zîmbi larg. Cred

că ai vrea, oricum, să vină Janet, ca să-ţi fie doamnă de onoare.

Mulţimea izbucni în apaluze, iar Angela ţipă, cu o uşurare exuberantă, miracolele venind mult prea repede, ca să le poată ţine socoteala.

– Nu sînt cavalerul ideal, se simţi el obligat să-i reamintească, pentru ultima oară. Încă tot nu ştiu dacă îţi pot promite o veşnicie.

Ea aruncă vălul rochiei peste amîndoi, asigurînd astfel unica intimitate pe care o putea avea într-un astfel de loc. Îl sărută zdravăn, jurînd în sinea ei să găsească, undeva, un loc mai puţin caraghios, în care să-şi termine explicaţia.

– Nici nu ţi-am cerut veşnicia. Tot ce voiam era să trăim fericiţi pînă la adînci bătrîneţi. Crezi că poţi să reuşeşti asta?

– Şi asta, încuviinţă el, zîmbind iubitor şi tandru. Şi asta, şi multe altele.

Sfîrşit

Loveswept

Angela Newman intră în birourile taberei scoțînd foc pe nări, gata să se lupte cu consilierul lipsit de inimă care o făcuse să plîngă pe iubita ei nepoată, Liz. Însă David Ortega nu era balaurul pe care îl aștepta ea. În schimb, ea se trezi strînsă în brațe de un cavaler minunat, cu o musculatură perfectă! Vrăjită de dorința care se citea în ochii albaștri ai lui David, Angela nu putu să reziste rugăminții lui Liz de a mai rămîne în tabără. Talentata creatoare de povești pentru copii promise că va încerca să urzească destule vrăji pentru a oferi unor copii bolnavi o vacanță pe care să nu o uite niciodată, cu toate că David o avertizase că nimic nu era mai crud decît o falsă speranță - un adevăr pe care David fusese nevoit să îl cunoască pe propria-i piele. Ar putea Angela să-l facă să creadă că visele lor au un viitor, că veșnicia durează atît cît durează și dragostea?

Lei 2900